

การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา ไม่สังกัดภาควิชา/เทียบเท่า
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND
THEIR FAMILIES

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy in Psychology

Common Course

FACULTY OF PSYCHOLOGY

Chulalongkorn University

Academic Year 2020

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชน ผู้กระทำผิดและครอบครัว
โดย	นายภูมเรศ ภูผา
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต

.....	คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิธรรม)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	
.....	ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์)	
.....	กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤษยา พิสิทธิ์สังขการ)	
.....	กรรมการ
(ดร.พนิดา เสือวรรณศรี)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา)	

ภูมเรศ ภูผา : การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว. (SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ศ. ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด และศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เยาวชนผู้กระทำผิดที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวน 1,031 คน และ เยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว จำนวน 120 คู่ เก็บข้อมูลโดยการให้เยาวชนตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และการสอบถามครอบครัวทางโทรศัพท์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการสมการโครงสร้างผ่านโปรแกรมลิสเรล (LISREL) และวิเคราะห์แบบจำลองรายคู่แบบไขว้โดยใช้การวิเคราะห์แบบ The Actor-Partner Interdependence Model ผลการศึกษาพบว่าโมเดลการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ประกอบด้วยการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 68.84, df = 53, p = 0.071, GFI = 0.992, AGFI = 0.979, RMR = 0.0257, RMSEA = 0.0170$) ตัวแปรทั้งหมดในสมการสามารถอธิบายความแปรปรวนของการให้อภัยตนเองได้ร้อยละ 41 โดยเยาวชนที่มีคะแนนการตำหนิตนเองและผู้อื่นสูง ร่วมกับมีความละอายใจสูง มีความเข้าใจร่วมรู้สึกต่ำ ไม่มีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และไม่ได้ได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ จะมีการให้อภัยตนเองต่ำ (ค่าอิทธิพลเท่ากับ $-0.09, p < .001$) ส่วนแบบจำลองรายคู่แบบไขว้อิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 15.627, df = 11, p = 0.156, GFI = 0.972, AGFI = 0.872, RMR = 0.042, RMSEA = 0.059$) ตัวแปรในโมเดลคือการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว สามารถอธิบายความแปรปรวนความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดได้

สาขาวิชา จิตวิทยา ลายมือชื่อนิสิต .....
 ปีการศึกษา 2563 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

5877622238 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORD: SELF-FORGIVENESS / SUBJECTIVE WELL-BEING / JUVENILE
DELINQUENTS / STRUCTURE EQUATION MODEL / THE ACTOR-
PARTNER INDEPENDENCE MODEL

Phummaret Phupha : SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF
JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES. Advisor: Prof. ARUNYA
TUICOMEPEE, Ph.D.

This study aims to develop and investigate the causal model of self-forgiveness in juvenile delinquents. Also, it is aimed to investigate effects of self-forgiveness on subjective happiness in juvenile delinquents and their families. The study participants consisted of 1,031 juvenile delinquents in Juvenile Observation and Protection Centers and Regional Juvenile Vocational Center and 120 pairs of juvenile delinquents and their families. Data was collected from juvenile delinquents via self-report questionnaires and from families via phone interviewing. Structural Equation Modelling was performed to analyze the data using LISREL statistical software. Also, the Actor-Partner Interdependence Model (APIM), a dyadic confirmatory analysis was performed. Results showed that the self-forgiveness model incorporating self- and other-blaming, perceived crime seriousness, guilt, empathy, compliance behaviors, and perceived forgiveness from victims and those affected by crime was consistent with the empirical data, ($\chi^2 = 68.84$, $df = 53$, $p = 0.071$, $GFI = 0.992$, $AGFI = .979$, $RMR = 0.0257$, $RMSEA = 0.0170$). For the proportion of variance explained, 41% of self-forgiveness were explained by all variables in the equations. The juveniles with high scores of self- and other-blaming combined with low empathy, no compliance behaviors, and not receive forgiveness from victims and those affected by crime had low self-forgiveness (effect size = $-.09$, $p < .001$) For dyadic confirmatory analyses the effect of self-forgiveness on subjective happiness

Field of Study: Psychology Student's Signature .....

Academic Year: 2020 Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจประเด็นการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดในสังคมไทย อันจะนำมาสู่แนวทางการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเพื่อส่งเสริมการปรับตัวและลดโอกาสกระทำผิดซ้ำ ซึ่งข้อความรู้เหล่านี้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย หากไม่ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากน้องเยาวชนและครอบครัวทุกท่านในการตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณผู้เข้าร่วมวิจัยทุกท่านด้วยหัวใจมา ณ ที่นี้ด้วย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดีด้วยความเมตตาของศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยอบรมสั่งสอน ให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดกระบวนการวิจัย บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ด้านจิตวิทยาและด้านวิจัยเพื่อเติบโตต่อไปในอนาคต

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะจิตวิทยาทุกท่านที่ประสิทธิประสาทวิชาด้านจิตวิทยาการปรึกษา ความเข้าใจโลกและชีวิต ขอกราบขอบพระคุณท่านสมชาติ ชุมสวี่ อดีตรองอธิบดีกรมพินิจฯ คุณสุมนา จรุงรุ่งโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา และคุณสมจุฑา ศักดิ์ศรีวิทยากุล นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านมุกดิดา ในการให้คำแนะนำ ข้อชี้แนะประเด็นที่เป็นประโยชน์ในการใช้ความรู้ทางจิตวิทยาในเยาวชน การตรวจความเหมาะสมของด้านภาษาและบริบทการใช้งานมาตรวัดการวิจัย และการติดต่อประสานงานกับกรมพินิจฯ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จนทำให้การเก็บข้อมูลวิจัยครั้งนี้เป็นไปด้วยความราบรื่นยิ่ง

ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มอบทุนสนับสนุนการศึกษาจากทุนการศึกษาหลักสูตรดุซุฎบัณฑิต “100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” แก่ผู้วิจัยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา ขอขอบคุณอาจารย์ธนวัต ปุณยกันก ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ทางด้านสถิติอย่างเป็นระบบที่มีคุณค่าแก่ผู้วิจัยตลอดช่วงเวลาของการทำการวิจัย ขอขอบคุณพี่น้อง เพื่อนจิตวิทยาการปรึกษารุ่น 31 คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อนรัก นฤมิต นุชโส สิริพิพงษ์ พันธุ์โสภณ ปฏิพัฒน์ อัครศรีเรือง ปรีนทร พัดศรีเรือง ที่ร่วมทุกข์สุข ตลอดการเรียนรู้ เติบโต ก้าวหน้าไปด้วยกันเสมอ

สำคัญที่สุด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัวอันเป็นที่รัก คุณพ่อ คุณแม่ พี่และน้อง รวมถึงผู้ที่เป็นกำลังใจสำคัญ กมลวดี ภูผา (แอม) และภานิชา ภูผา (ไออุ่น) ภรรยาและลูกสาวที่คอยให้กำลังใจ เข้าใจ และสนับสนุนให้ผู้วิจัยทำการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
.....	ค
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
ขอบเขตการวิจัย	7
คำจำกัดความ.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	12
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
เยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว	13
การให้อภัยตนเอง(Self-forgiveness).....	22
ความสุขเชิงอัตวิสัย (Subjective well-being)	41
กรอบแนวคิดในการวิจัย	47
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	52
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	52

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล	90
การวิเคราะห์ข้อมูล	95
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
ส่วนที่ 1 การพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด	96
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของกลุ่มตัวอย่าง	98
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น.....	101
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงโมเดลเชิงสาเหตุ ของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด	115
ส่วนที่ 2 การศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว	125
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของกลุ่มตัวอย่าง และค่าสถิติพื้นฐาน ตัวแปรการให้อภัยตนเอง และความสุขเชิงอัตวิสัย ของเยาวชนผู้กระทำผิดและ ครอบครัว.....	127
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น.....	132
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และ ครอบครัว.....	140
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	146
สรุปผลการวิจัย.....	146
อภิปรายผลการวิจัย.....	149
ส่วนที่ 1 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด.....	149
ส่วนที่ 2 อิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว.....	157
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	159
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และในการวิจัยครั้งต่อไป.....	160

บรรณานุกรม.....	165
ภาคผนวก.....	172
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบข้อกระทงของมาตรวัด ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้.....	173
ภาคผนวก ข รายชื่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในประเทศไทย	178
ภาคผนวก ค การขออนุญาตใช้เครื่องมือจากผู้พัฒนามาตร และการตอบรับ.....	183
ภาคผนวก ง เอกสารรับรองคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง..	191
ภาคผนวก จ เอกสารอนุญาตการเข้าเก็บข้อมูลวิจัย	206
ภาคผนวก ฉ ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ของเครื่องมือวิจัย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ	208
ภาคผนวก ช ข้อคำถามที่ใช้ในงานวิจัย	237
ภาคผนวก ซ ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรง ของโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัย	257
ภาคผนวก ฌ ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วม ของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว	298
ประวัติผู้เขียน.....	323

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนหลังจากได้รับการปล่อยตัว.....	13
ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการวิจัย ระหว่างการประเมิน 1-8	31
ตารางที่ 3 แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในการวิจัย.....	33
ตารางที่ 4 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานในโมเดลการวัดการกำหนดตนเองและผู้อื่น (n=100).....	60
ตารางที่ 5 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานในโมเดลการวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (n=100).....	63
ตารางที่ 6 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใน โมเดลการวัดความรู้สึกผิด (n=100).....	67
ตารางที่ 7 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใน โมเดลการวัดความละเอียด (n=100).....	70
ตารางที่ 8 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใน โมเดลการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (n=100).....	73
ตารางที่ 9 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใน โมเดลการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (n=100).....	76
ตารางที่ 10 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใน โมเดลการวัดการรับรู้การภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (n=100).....	79
ตารางที่ 11 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานในโมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด (n=100).....	85
ตารางที่ 12 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานในโมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของสำหรับครอบครัว (n=100).....	86
ตารางที่ 13 สรุปเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพเครื่องมือ.....	88

ตารางที่ 14 ตารางแสดงสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนที่อนุญาตให้เก็บข้อมูลวิจัย	91
ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง (n=1031).....	98
ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภาค เพศ และสถานที่	100
ตารางที่ 17 ค่าสถิติตัวแปรในการวิจัย (N = 1031).....	102
ตารางที่ 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัยระหว่างกลุ่มของตัวแปรเพศ.....	103
ตารางที่ 19 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การ กระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ (N = 1031).....	107
ตารางที่ 20 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ (N = 1031).....	112
ตารางที่ 21 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐาน วิจัย (N = 1,031).....	114
ตารางที่ 22 ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการให้อภัยตนเอง (N = 1,031)	120
ตารางที่ 23 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง	121
ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ ความตรงโมเดลการให้อภัยตนเอง (N = 1,031).....	122
ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเยาวชน (n=120)	127
ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างครอบครัว (n=120).....	130
ตารางที่ 27 ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าความเบ้ และ ค่าความโด่ง ของตัวแปร (N = 120).....	133
ตารางที่ 28 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ (N = 120)	137
ตารางที่ 29 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐาน วิจัย (N= 120)	139
ตารางที่ 30 ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว (N = 120)...	142

ตารางที่ 31 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง	143
ตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว (N = 120)	143
ตารางที่ 33 แสดงรายนามและสังกัดผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ.....	174
ตารางที่ 34 ตารางแสดงจำนวนเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ ทั้งหมด 20 แห่ง	179
ตารางที่ 35 จำนวนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจฯ ทั้งหมด 77 แห่งทั่วประเทศ.....	180

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 โมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง (ที่มา: Hall และ Fincham, 2005)	29
ภาพที่ 2 Hall and Fincham (2005) Structural Equation Model แสดงค่า Standard Beta Weights (ที่มา: McConnell et al. (2012)).....	35
ภาพที่ 3 Hall and Fincham (2008) Structural Equation Model แสดงค่า Standard Beta Weights (ที่มา: McConnell et al. (2012)).....	36
ภาพที่ 4 Alternative Structural Equation Model แสดงค่า Standard Beta Weights (ที่มา: McConnell et al. (2012)).....	36
ภาพที่ 5 โมเดลความสุขเชิงอัตวิสัยโดยมีตัวแปรการให้อภัยตนเองและการให้อภัย ระหว่างบุคคลเป็นตัวแปรส่งผ่าน (ที่มา: (Yao et al., 2017)).....	47
ภาพที่ 6 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด	48
ภาพที่ 7 แบบจำลองรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัย ของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว.....	50
ภาพที่ 8 โมเดลการวัดการตำหนิตนเองและผู้อื่น.....	61
ภาพที่ 9 โมเดลการวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด.....	64
ภาพที่ 10 โมเดลการวัดความรู้สึกผิด	68
ภาพที่ 11 โมเดลการวัดความละอาย.....	71
ภาพที่ 12 โมเดลการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก.....	74
ภาพที่ 13 โมเดลการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม	77
ภาพที่ 14 โมเดลการวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ	81
ภาพที่ 15 โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด	86
ภาพที่ 16 โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของครอบครัว.....	87
ภาพที่ 17 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด	124

ภาพที่ 18 โมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของ
เยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว..... 145

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาเยาวชนกระทำผิดกฎหมายและกระทำผิดซ้ำในสังคมไทยทุกวันนี้ยังคงมีอยู่ และไม่มีแนวโน้มจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ แม้ว่าเยาวชนผู้กระทำผิดจะได้รับความคุ้มครองทางด้านกฎหมาย โดยกระบวนการยุติธรรมได้เน้นให้เยาวชนผู้กระทำผิดได้รับการฝึกอบรมที่เหมาะสมแทนการลงโทษ โดยเอื้อให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นพลเมืองที่ดีโดยไม่มี การฟ้องจากศาล และเพิ่มมาตรการในการช่วยเยาวชนไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ (ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2553) ดังจะเห็นได้จากกฎหมายต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นให้เยาวชนผู้กระทำผิด เข้าสู่กระบวนการ ‘เยียวยา’ แทนการ ‘ลงโทษ’ เช่น พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และพระราชบัญญัติการบริหารการแก้ไขบำบัด ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด พ.ศ. 2561 ที่ได้ให้ความสำคัญกับการดูแล แก้ไข บำบัดฟื้นฟู และพัฒนาพฤตินิสัยเยาวชน โดยให้มีการวิเคราะห์สภาพปัญหาและสาเหตุการกระทำผิด กำหนดกิจกรรมและระยะเวลาที่ชัดเจนในการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเยาวชนที่กระทำผิดทางกฎหมาย (พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว, 2553 และพระราชบัญญัติ การบริหารการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด, 2561) อีกทั้งนักวิชาชีพต่าง ๆ เช่น นักจิตวิทยา อาชญาวิทยา และนักทัณฑวิทยา ได้ค้นหาแนวทางการบำบัด แก้ไขฟื้นฟู และพัฒนาพฤตินิสัยเยาวชนให้กลับตัวเป็นคนดี และลดการกระทำผิดซ้ำ (เบญจพร ปัญญาองค์, 2555) ในกระบวนการเยียวยารูปแบบหนึ่งที่ได้รับการกล่าวถึงในช่วงเวลา ที่ผ่านมาก็คือ กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative justice) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เน้นถึง ประโยชน์ที่ผู้เสียหายจะได้รับ และให้โอกาสผู้กระทำผิดได้มีจิตสำนึกของผู้กระทำผิด หรือ ที่เรียกว่า “ การขอโทษจากใจจริง ” อันนำมาสู่ การแสดงความรับผิดชอบด้วยการทำความดี ชดใช้ให้แก่ผู้เสียหาย และการประนอมข้อพิพาท การชดเชย จนถึงการให้อภัยกันในที่สุด อย่างไรก็ตาม ในเรื่องของการศึกษาเชิงประจักษ์ทางจิตวิทยาเกี่ยวกับการให้อภัยของเยาวชน ผู้กระทำผิดในบริบทของสังคมไทยกลับยังไม่แพร่หลายมากนัก นิสิตผู้วิจัยจึงถือเป็นโอกาสดี สำหรับนักจิตวิทยาและผู้สนใจที่จะทำความเข้าใจประเด็น การให้อภัยตนเองและสำรวจ ความเป็นไปได้ในการนำแนวคิดนี้มาใช้ในการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดในสังคมไทย อันจะนำมาสู่การมีจิตใจที่เข้มแข็ง การปรับตัวที่ดีและการไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

เยาวชนผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดที่สร้างความเสียหายและอันตรายต่อผู้อื่น เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือการกระทำผิดที่ได้สร้างความเสียหายและเป็นอันตรายต่อตนเอง เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ผลของการกระทำผิดเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งทางด้านความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมที่แสดงออกมา เช่น ความรู้สึกกลายใจ ความรู้สึกผิด โกรธ เสียใจ และผิดหวัง ฯลฯ (Griffin et al., 2015; Hall & Fincham, 2008) ในมุมมองทางจิตวิทยา นักจิตวิทยา และนักบำบัด เช่น O'Connor et al. (1999) ระบุว่า การให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) เป็นการแก้ไขหรือลดความรู้สึกด้านลบที่บุคคลมีต่อตนเอง ไม่ว่าจะเป็ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) โกรธ เสียใจ และผิดหวัง กลุ่มอารมณ์ด้านลบเหล่านี้นับว่าเป็นอาการแสดงของการกล่าวโทษ หรือการลงโทษตัวเอง (Self-Condernation) ภายหลังจากที่ตนเองมีการละเมิด ผ่าฝืน กระทำผิด หรือกระทำไม่ดีต่อผู้อื่น กล่าวอีกนัยหนึ่ง การให้อภัยตนเอง นับได้ว่าเป็นกระบวนการจัดการกับการกล่าวโทษตนเอง โดยการที่ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง (self-concept) ในด้านลบไปสู่การรับรู้ตนเองใหม่ มีการแสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำผิด และเห็นคุณค่าในตนเอง (self-worth) มากขึ้น ทั้งนี้งานวิจัยเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง (self-forgiveness) ที่ผ่านมา พบว่าการให้อภัยตนเองเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพในการจัดการกับการกล่าวโทษหรือลงโทษตัวเองที่เกิดจากการกระทำผิด (Davis et al., 2015; Exline et al., 2011) ดังที่ Hall and Fincham (2005) อธิบายว่า เมื่อคนเรามีการละเมิด การฝ่าฝืน และการกระทำผิด (transgressions) ต่อผู้อื่น และผลจากการกระทำดังกล่าวส่งผลต่อการรับรู้ตัวตนของเขา (เช่น สิ่งที่เกิดขึ้นทำลายชีวิตของฉันทัน ทำให้คนอื่นมองฉันทันในทางไม่ดี) ความรู้สึก (เช่น รู้สึกโกรธ) และพฤติกรรม (เช่น หาหนทางแก้แค้น หรือหลีกเลี่ยง) ขึ้น การให้อภัยตนเองจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ คนเหล่านั้นต้องยอมรับการกระทำผิด (transgression) ที่เกิดขึ้น และปรับเปลี่ยน (Reframe) ความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมใหม่ เช่น ทำความเข้าใจมุมมอง ความคิดความรู้สึกผู้อื่นมากขึ้น มองตนเองในมุมมองมากขึ้น มีพฤติกรรมประนีประนอมและเป็นมิตร (conciliatory) มากขึ้น

การศึกษาเชิงประจักษ์ของ Hall and Fincham (2005, 2008) เกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ระบุว่าตนได้กระทำผิดต่อบุคคลอื่น โดยทำให้บุคคลอื่นได้รับความเจ็บปวดและรู้สึกผิดในช่วงระหว่าง 3 วันที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเอง ประกอบด้วยปัจจัยเชิงสาเหตุ ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (perceived transgression severity) การอนุมานและการระบุสาเหตุของพฤติกรรม (Attribution) ความละอาย (shame) ความรู้สึกผิด (guilt) ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) ที่แสดงถึง

การรับรู้และเข้าใจผลของการกระทำของตนเองที่มีต่อผู้อื่น การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย (perceived forgiveness) และการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) เป็นต้น นอกจากนี้ในการศึกษาของ Hall and Fincham (2008) ยังระบุว่า ความรู้สึกผิดเป็นตัวแปรที่สำคัญอย่างมีนัยสำคัญสำหรับบุคคลในการฟื้นฟูการกระทำผิดของตน โดยพบว่า การเพิ่มขึ้นของความรู้สึกผิดในแต่ละช่วงเวลาติดตามผลนาน 7 สัปดาห์ ส่งผลต่อระดับการให้อภัยตนเองที่ลดลงด้วย (ยิ่งรู้สึกผิด ยิ่งกล่าวโทษและไม่ให้อภัยตนเอง) และการสำนึกผิดและได้ขอโทษผู้เสียหายด้วยความจริงใจ ก่อให้เกิดทั้งการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและการให้อภัยตนเอง เช่นเดียวกับ (McConnell et al., 2012) ที่ศึกษาโมเดลการให้อภัยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย โดยพบว่าโมเดลการให้อภัยตนเอง ประกอบด้วย 6 ปัจจัย ได้แก่ การอนุมานและการระบุสาเหตุของพฤติกรรม (Attribution) ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of transgressions) ความรู้สึกผิด (guilt) ความละอาย (Shame) พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย (perceived forgiveness from victim) ผลการวิจัยเป็นไปทำนองเดียวกับงานของ Hall and Fincham (2005, 2008) กล่าวคือ ปัจจัยที่มีน้ำหนักในการทำนายการให้อภัยตนเองมากที่สุดได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด การมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การให้อภัยจากผู้เสียหาย อย่างไรก็ตามช่องว่างการวิจัยประการหนึ่งของงานวิจัยข้างต้น คือ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาล้วนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยและเป็นการศึกษาในบริบทต่างประเทศ ซึ่งผลดังกล่าวอาจเป็นไปในทางเดียวกันหรือในทิศทางที่แตกต่างกับกลุ่มเยาวชนไทยผู้กระทำผิดก็เป็นได้ ดังนั้น นิสิตผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและทำความเข้าใจโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองของเยาวชนไทยผู้กระทำผิด โดยจะได้นำโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองของ Hall and Fincham (2005, 2008) และ (McConnell et al., 2012) มาพัฒนาและทดสอบด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ในเยาวชนไทยผู้กระทำผิดในการศึกษาครั้งนี้ต่อไป

นอกจากนี้การศึกษาวิจัยที่ผ่านมายังได้กล่าวถึงแนวโน้มปัญหาทางจิตใจที่เชื่อมโยงกับการกล่าวโทษตนเองหรือการไม่ให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น เยาวชนผู้กระทำผิดและไม่ให้อภัยตนเองมักมีสภาพอารมณ์ทางด้านลบ เช่น ความละอาย ความรู้สึกผิด โกรธ เสียใจ ผิดหวัง ฯลฯ และสภาพอารมณ์ด้านลบนี้เองที่ทำให้เยาวชนผู้กระทำผิดมีแนวโน้มของการมีความสุขเชิงอัตวิสัยต่ำ (แสดงออกโดยมีความรู้สึกด้านลบมากกว่าความรู้สึกด้านบวก มีความพึงพอใจในชีวิตต่ำ) โดยการให้อภัยตนเอง (self-forgiveness) นับเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความสุขเชิงอัตวิสัย (subjective well-being) โดยตรง (Davis et al., 2015; Hanna, 2012; Macaskill, 2012; Peterson et al., 2017; Riek & Mania, 2012; Wohl et al., 2008; Yao et al.,

2017) จากการทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองที่ผ่านมามีได้กล่าวถึงความเชื่อมโยงสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับความสุขเชิงอัตวิสัยที่เป็นผู้กระทำผิดที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นบุคคลทั่วไปที่กระทำผิด เช่น นักศึกษาในมหาวิทยาลัย (Bell et al., 2017; Da Silva et al., 2017; Hall & Fincham, 2008; Macaskill, 2012; McConnell et al., 2012; Yao et al., 2017) ประชาชนทั่วไป (Carpenter et al., 2016; Krause, 2017) ทหารผ่านศึก (Bryan et al., 2015) ผู้ที่ติดสุราและยาเสพติด (McGaffin et al., 2013; Peterson et al., 2017) ผู้ที่สูญเสียบุคคลใกล้ชิดที่ตนรัก (Jacinto, 2010) ผู้ที่พยายามทำร้ายตนเองและฆ่าตัวตาย (Bryan et al., 2015) หรือผู้ที่มีความผิดปกติทางด้านการกิน (Peterson et al., 2017) ซึ่งการที่เยาวชนผู้กระทำผิดมีความสุขเชิงอัตวิสัยต่ำนี้มักนำไปสู่ผลลัพธ์ทางลบด้วย ไม่ว่าจะเป็นการขาดความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาการปรับตัว การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การเสพติด ความผิดปกติด้านการกิน พฤติกรรมก้าวร้าว (Griffin et al., 2015) การมีปัญหาทางจิตใจ เช่น ภาวะซึมเศร้า การฆ่าตัวตาย (Van Vliet, 2008) การมีปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพจิต อายุขัยสั้น และส่งผลด้านลบต่อการพัฒนาสังคมโดยรวม ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ที่เกี่ยวข้องควรจะให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการกระทำผิดและผลจากการกระทำผิดต่าง ๆ ได้กระทบต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจโดยรวมให้กลับมามีความสมดุลอีกครั้งหนึ่ง (เบญจพร ปัญญาองค์, 2555)

ไม่เพียงแต่เยาวชนผู้กระทำผิดเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิด ครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่เป็นผู้ได้รับผลกระทบเช่นกัน (เบญจพร ปัญญาองค์, 2555) ประเด็นที่สำคัญ คือ เมื่อเยาวชนการกระทำผิดกฎหมายและอยู่ในช่วงการถูกคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เยาวชนผู้กระทำผิดและผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ครอบครัว ได้มีการซึมซับทัศนคติด้านลบที่สังคมมีต่อการกระทำผิด เช่น การกล่าวโทษ การตราหน้าจากสังคม และผู้คนแวดล้อมว่าเป็นคน “ไม่ดี” และเกิดทัศนคติการมองตนเองและความรู้สึกทางด้านลบเกิดขึ้นจากตนเองของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวที่เกี่ยวข้อง ดังข้อมูลที่ เบญจพร ปัญญาองค์ (2555) รายงานว่า พ่อแม่มักผิดหวังและมีความรู้สึกว่าตนล้มเหลวในการเลี้ยงดูเยาวชน มีความรู้สึกผิดในตนเอง เกิดความขุ่นเคืองใจ และอารมณ์ทางลบอื่น ๆ ได้ง่าย โดยเฉพาะเยาวชนและครอบครัวที่มีเยาวชนผู้กระทำผิด และอยู่ในระหว่างการถูกควบคุมความประพฤติ ครอบครัวต้องมีบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายและขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมอย่างเคร่งครัด ครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดมักต้องเผชิญหน้ากับสังคมด้วยความรู้สึกแตกต่างกัน คือ การไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม การได้รับการตีตราจากสังคมว่าเป็นพ่อแม่ที่ไม่ได้เอาใจใส่เยาวชน

ไม่อบรมสั่งสอนเยาวชนที่ตนดูแล ไม่ให้เวลากับเยาวชนอย่างเพียงพอ จึงเป็นสาเหตุทำให้เยาวชนกระทำความผิดจนถูกดำเนินคดีและอยู่ในการควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนตามกฎหมาย ซึ่งการเผชิญหน้าของพ่อแม่ในสังคมได้ส่งผลโดยตรงต่อด้านจิตใจของพ่อแม่ ความรู้สึกผิดว่าตนเองก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เยาวชนกระทำความผิดและต้องถูกดำเนินคดี การกล่าวโทษตนเองจึงเกิดขึ้นอยู่ในใจของพ่อแม่ที่มีเยาวชนกระทำความผิดและต้องถูกคุมประพฤติ ซึ่งความรู้สึกและทัศนคติด้านลบเหล่านี้ นับได้ว่าเป็นมูลเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวไม่สามารถอบรมบ่มนิสัยเยาวชนผู้กระทำความผิดตามที่ปรารถนา และมีส่วนไม่น้อยในการผลักดันให้เยาวชนผู้กระทำความผิดจำนวนไม่น้อย ปรับตัวไม่ได้ เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมต่าง ๆ รวมถึงการกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

ดังที่กล่าวไปข้างต้นครอบครัวจึงนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญมากที่มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงเยาวชนผู้กระทำความผิด ตั้งแต่ที่เยาวชนกระทำความผิดจนเสร็จสิ้นกระบวนการยุติธรรม ทัศนคติและการแสดงออกของครอบครัวส่งผลต่อการรับรู้ตนเองของเยาวชนผู้กระทำความผิด อันส่งผลต่อระดับความรู้สึกผิดและความละเอียดภายในเยาวชนที่กระทำความผิดเอง ส่งผลต่อตัวแปรความรู้สึกและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ตามมา อันส่งผลต่อการรับรู้การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำความผิด อนึ่งข้อมูลจากศูนย์การศึกษาเชิงจิตวิทยาในการทำหน้าที่บำบัดเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดทางกฎหมายและหน่วยงานอื่น ๆ (เบญจพร ปัญญาองค์, 2555; ศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและประสานการประชุมเพื่อแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเด็ก เยาวชนและครอบครัว, 2554) อย่างไรก็ตามปัจจุบันการนำศาสตร์ทางจิตวิทยา เช่น จิตวิทยาการศึกษาเชิงจิตวิทยา ซึ่งเน้นการให้อภัยตนเองที่เป็นการเพิ่มอารมณ์ทางบวกและจัดการกับอารมณ์ทางลบที่เป็นการลงโทษตนเองหรือพัฒนาความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนและครอบครัวในสังคมไทยยังไม่มีการศึกษาเชิงประจักษ์สนับสนุน อีกทั้งยังไม่มีการศึกษาวิจัยใดที่ให้ภาพของอิทธิพลการให้อภัยตนเองของเยาวชนและครอบครัว ที่ส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของพวกเขา ช่องว่างประการสำคัญของความรู้ในเรื่องนี้คือ ยังไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าการให้อภัยตนเองส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำความผิดและครอบครัวไปพร้อม ๆ กันหรือไม่ เนื่องจากยังขาดการศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์ที่ศึกษาทั้งสองกลุ่มเป้าหมายนี้พร้อม ๆ กัน ประเด็นที่เป็นไปได้ในการศึกษาอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำความผิดและครอบครัว คือ การใช้วิธีการวิจัยที่เก็บข้อมูลวิจัยรายคู่ (Dyadic data) ตามด้วยการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ร่วมของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยระหว่างเยาวชนผู้กระทำความผิดและครอบครัว ด้วยโมเดลทวิสัมพันธ์ (Actor-Partner Interdependence Mode: APIM) โมเดลทวิสัมพันธ์นี้เป็นโมเดลที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย ที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในบริบทต่าง ๆ

(เช่น พ่อแม่กับลูก เพื่อนกับเพื่อน หรือคนรักกับคนรัก) (Kenny & Kashy, 2014; Kenny & Ledermann, 2010) ซึ่งในการศึกษาแบบนี้ ผู้วิจัยสามารถตั้งคำถามการวิจัยถึงอิทธิพลจากตัวเยาวชนผู้กระทำผิดเอง (Actor effect) เช่น อิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Partner effect) เช่น อิทธิพลของการให้อภัยตนเองจากครอบครัวที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยเยาวชนผู้กระทำผิด อีกทั้ง วิธีการแบบนี้สามารถทดสอบได้ว่า ความสุขเชิงอัตวิสัยเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวได้รับอิทธิพลของการให้อภัยตนเองของฝ่ายใดได้มากกว่ากัน และอยู่ในรูปแบบใด ถ้าอิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยเกิดขึ้นเฉพาะอิทธิพลจากตัวเยาวชนเอง แต่ไม่มีอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เราจะเรียกรูปแบบความสัมพันธ์นี้ว่า อิทธิพลจากตัวเองเพียงฝ่ายเดียว (Actor-only pattern) ถ้าอิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัย มีทั้งอิทธิพลจากตัวเองและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอยู่ในทิศทางเดียวกัน เราจะเรียกรูปแบบความสัมพันธ์นี้ว่า อิทธิพลคู่เหมือน (Couple pattern) และสุดท้าย ถ้าอิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยมีทั้งอิทธิพลจากตัวเองและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แต่อยู่ในทิศทางตรงกันข้าม เราจะเรียกรูปแบบความสัมพันธ์นี้ว่า อิทธิพลคู่ตรงข้าม (Contrast pattern) เป็นต้น

นิสิตผู้วิจัยหวังว่าผลของการวิจัยเกี่ยวกับโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดจะมีส่วนช่วยขยายความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองของเยาวชนได้ นอกจากนี้การขยายต่อยอดความเข้าใจโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ด้วยการศึกษาโมเดลคู่ไขว้ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวจะเป็นการช่วยเติมเต็มช่องว่างของการวิจัยในเรื่องนี้มากขึ้น กล่าวคือ การศึกษาโมเดลคู่ไขว้ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวจะทำให้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวในช่วงเวลาเดียวกัน สะท้อนให้เห็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นจริงระหว่างเยาวชนและครอบครัว ระดับของความสัมพันธ์และอิทธิพลต่อกันของเยาวชนและครอบครัว ทั้งนี้เนื่องด้วยเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว และครอบครัวมีส่วนในการโอบอุ้มเยาวชนให้ดีขึ้นได้ ความรู้ความเข้าใจดังกล่าวสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่เหมาะสม โดยรวมเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวเข้ามาในกระบวนการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูในกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ เพื่อนำสู่การเปลี่ยนแปลงร่วมกันของเยาวชนและครอบครัวที่ยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

2. เพื่อศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 เยาวชนผู้กระทำผิด ที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ในวันที่กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน สังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม กลุ่มที่ 2 ครอบครัว หมายถึง บุคคลในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ศาลเห็นสมควรเป็นผู้ดูแลเยาวชน ระหว่างพิจารณาคดี และเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดของเยาวชน ซึ่งได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้ปกครอง หรือ สมาชิกคนอื่นในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยมาตรวัดต่าง ๆ ได้แก่ (1) มาตรวัดการตำหนิตนเอง และผู้อื่น ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney et al. (2002) (2) มาตรวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ Transgression Semantic Differentiation (TSD) ของ McConnell et al. (2012) (3) มาตรวัดความละอาย ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994) (4) มาตรวัดความรู้สึกผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) Marschall et al. (1994) (5) มาตรวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดจากมาตรวัด Interpersonal Reactivity Index ของ Davis (1983) (6) มาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด Conciliatory Behaviors Scale (CBS) ของ McConnell et al. (2012) ที่พัฒนาจาก McCullough et al. (1997) (7) มาตรวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด The Heartland Forgiveness Scale ของ McConnell et al. (2012) ที่พัฒนาจาก Thompson et al. (2005) (8) มาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด

ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ (Wohl et al., 2008) ทั้ง 2 องค์ประกอบย่อย โดยผู้วิจัยนำมาตรวัดดังกล่าวมาพัฒนาเพื่อให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดและพ่อแม่ในบริบทสังคมไทย (9) มาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับครอบครัว ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl et al. (2008) ทั้ง 2 องค์ประกอบย่อย โดยผู้วิจัยนำมาตรวัดดังกล่าวมาพัฒนาเพื่อให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดและพ่อแม่ในบริบทสังคมไทย (10) มาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัยสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว พัฒนาโดยหยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ซึ่งเป็นมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัยตามแนวทางของ Diener (1984)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลหลัก ได้แก่ (1) รูปแบบการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (structure equation modeling) ซึ่งเป็นรูปแบบการวิจัยที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ และการวิเคราะห์ข้อมูลผ่านโปรแกรมลิสเรล (LISREL) (2) การวิเคราะห์อิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของผู้เยาวชนผู้กระทำผิดและพ่อแม่ด้วยแบบจำลองรายคู่แบบไขว้โดยใช้การวิเคราะห์แบบ The Actor-Partner Interdependence Model (APIM) (Kenny & Kashy, 2014; Kenny & Ledermann, 2010)

คำจำกัดความ

1. การตำหนิตนเองและผู้อื่น (Blame self and other) หมายถึง แนวโน้มในการกล่าวโทษต่อบุคคลอื่นแบบแสดงออก (Propensity to Blame Others) หรือแนวโน้มในการกล่าวโทษต่อตนเอง (Propensity to Blame Self) ของเยาวชน ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ความผิดพลาดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้น เป็นลักษณะนิสัยที่แสดงถึงความล้มเหลวของการปรับตัวภายหลังการกระทำผิด ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015) ในการวิจัยนี้หมายถึงค่าคะแนนจากมาตรวัดการตำหนิตนเองและผู้อื่นฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney et al. (2002)

2. การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of transgressions) หมายถึง การรับรู้ถึงระดับความรุนแรงของความผิดพลาดหรือการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิด อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือความเชื่อที่มีอยู่เดิม ร่วมกับการรับรู้สถานการณ์ของการกระทำผิดนั้น ส่งผลต่อการรับรู้ระดับความรุนแรง ทั้งในรับรู้และท่อนระดับความรุนแรงในมุมมองของเยาวชนที่ได้กระทำผิดพลาดหรือการกระทำผิด และการรับรู้และสะท้อนระดับความรุนแรงในมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดที่เกิดขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง

ค่าคะแนนจากมาตรวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จากมาตรวัด Transgression Semantic Differentiation (TSD) McConnell et al. (2012)

3. ความรู้สึกผิด (guilt) หมายถึง สภาวะความเครียดทางจิตใจ ความสำนึกผิด ความเสียใจ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ เกิดความเป็นห่วง กังวล เข้าอกเข้าใจ อันเป็นแรงกระตุ้นภายในให้แสดงการขอโทษ การสารภาพผิด การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Tangney, 1995) ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความรู้สึกผิดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994)

4. ความละอาย (shame) หมายถึง สภาวะของอัตมโนทัศน์ที่ถูกทำลาย อันเป็นผลจากการประเมินต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนโดยตรงหลังจากกระทำผิดพลาดหรือกระทำผิด เยาวชนเกิดความล้มเหลวในการให้อภัยต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เกิดความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมเชิงลบ ต่อตนเอง เช่นการวิจารณ์ตนเอง การหลีกเลี่ยง การปฏิเสธตนเอง สะท้อนการรับรู้คุณค่าในตน (self-worth) ในระดับต่ำ รู้สึกว่าตนเองไม่สำคัญ รู้สึกไร้ค่าและหมดพลัง (Tangney, 1995) ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความรู้สึกละอายฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994)

5. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) หมายถึง การรับรู้ทางด้านความคิด ความรู้สึกของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อภาวะที่แท้จริงของผู้อื่น เป็นต้นการรับรู้ต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่กำลังมีปัญหา พบความเดือดร้อน เกิดความรู้สึกอยากปกป้องบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ถูกเอาเปรียบ หรือถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกฉบับภาษาไทย ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด Interpersonal Reactivity Index ของ Davis (1983) โดยใช้องค์ประกอบ Empathic Concern (EC) จำนวน 7 ข้อ

6. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) หมายถึง แนวโน้มการแสดงออกในพฤติกรรมเชิงบวกของเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น การขอโทษ การสารภาพผิด การแสดงความห่วงใย การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ สำหรับความผิดพลาดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้น อันเป็นผลจากความรับผิดชอบ ความรู้สึกผิด และความละอายภายใน และตั้งใจที่จะไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก McCullough et al. (1997) ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอมฉบับภาษาไทย

ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด Conciliatory Behaviors Scale (CBS) ของ McCullough et al. (1997) มาตรวัดต้นฉบับมี 2 ข้อกระทง แต่เมื่อได้รับการพัฒนาจาก McConnell et al. (2012) เป็นมาตร CBS จึงประกอบด้วย 5 ข้อกระทง

7. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Perceived forgiveness from Victim) หมายถึง การรับรู้ของเยาวชนผู้กระทำผิดถึงการให้อภัย ความเข้าใจในความผิดพลาด และการกระทำผิดที่ผ่านมาจากผู้เสียหาย (ได้แก่ ผู้ที่ได้รับผลเสียโดยตรงจากการกระทำของผู้กระทำผิด ผู้ถูกละเมิดสิทธิ์) และผู้ได้รับผลกระทบ (ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลแวดล้อม) รับรู้ถึงพฤติกรรม ท่าทีของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่ให้อภัยต่อเยาวชน และเยาวชนรู้ว่าตนสามารถเป็นเยาวชนที่เปลี่ยนแปลงตนเองเป็นเยาวชนที่ดีได้ ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Heartland Forgiveness Scale ของ Thompson et al. (2005) และ McConnell et al. (2012)

8. การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด (Self-forgiveness) หมายถึง การให้อภัยต่อตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดหรือการกระทำผิดต่อบุคคลอื่น ทั้งในระดับของความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออก โดยเยาวชนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) คือ (1) เยาวชนที่กระทำผิดลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด (2) เยาวชนที่กระทำผิดลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของเยาวชนเอง (3) เยาวชนที่กระทำผิดเพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตนและมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl et al. (2008)

9. การให้อภัยตนเองของครอบครัว (Self-forgiveness) หมายถึง การให้อภัยต่อตนเองของครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดหรือการละเลยต่อการอบรม เลี้ยงดู สอนเยาวชน ทั้งในระดับของความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออก โดยครอบครัวเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) คือ (1) ครอบครัวลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวเนื่องกับความผิดพลาดหรือการละเลยต่อการอบรม เลี้ยงดู

สั่งสอนเยาวชน (2) ครอบครัพลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของสมาชิกครอบครัวเอง (3) ครอบครัวเพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตน และมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดการให้อภัยตนเอง สำหรับครอบครัวฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจาก มาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl et al. (2008)

10. ความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด (subjective well-being) หมายถึง การมีอารมณ์ทางบวก (positive affect) ปราศจากอารมณ์ทางลบ (absence of negative affect) และมีความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) ทั้งหมดของเยาวชนผู้กระทำผิด ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัยตามแนวทางของ Diener (1984) โดยมาตรวัดนี้ ประกอบด้วย 3 มาตรวัดย่อย ได้แก่ 1) มาตรวัดความพึงพอใจชีวิต (Satisfaction with Life Scale) ฉบับภาษาไทย แปลและเรียบเรียงโดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พัฒนามาจากมาตรวัดของ Pavot and Diener (1993) จำนวน 5 ข้อกระทง 2) มาตรวัดความรู้สึกด้านบวกและด้านลบ (The Positive and Negative Affect Schedule) ฉบับภาษาไทย โดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พัฒนามาจากของพิมลรัตน์ ทิศากาศย์ (2548) จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็นการประเมินความรู้สึกทางบวก 10 ข้อ และความรู้สึกทางลบ 10 ข้อ

11. ความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (subjective well-being) หมายถึง การมีอารมณ์ทางบวก (positive affect) ปราศจากอารมณ์ทางลบ (absence of negative affect) และมีความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) ทั้งหมดของครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัยตามแนวทางของ Diener (1984) โดยมาตรวัดนี้ ประกอบด้วย 3 มาตรวัดย่อย ได้แก่ (1) มาตรวัดความพึงพอใจชีวิต (Satisfaction with Life Scale) ฉบับภาษาไทย แปลและเรียบเรียงโดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พัฒนามาจากมาตรวัดของ Pavot and Diener (1993) จำนวน 5 ข้อกระทง (2) มาตรวัดความรู้สึกด้านบวกและด้านลบ (The Positive and Negative Affect Schedule) ฉบับภาษาไทย โดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พัฒนามาจากของพิมลรัตน์ ทิศากาศย์ (2548) จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็นการประเมินความรู้สึกทางบวก 10 ข้อ และความรู้สึกทางลบ 10 ข้อ

12. เยาวชนผู้กระทำผิด หมายถึง เยาวชนผู้กระทำผิด ที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ในวันที่กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญาและการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาหรือมีคำสั่ง และอยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

13. ครอบครัว หมายถึง บุคคลในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ศาลเห็นสมควรเป็นผู้ดูแล เยาวชนระหว่างพิจารณาคดี และเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดของเยาวชน ซึ่งได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้ปกครอง หรือ สมาชิกคนอื่นในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อความรู้ในเรื่องโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด ที่ประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การดำเนินตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละเอียด ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

2. ได้ข้อความรู้ในเรื่องรูปแบบและกลไกความสัมพันธ์ของการให้อภัยตนเอง ต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว เช่นรูปแบบเป็นอิทธิพลจากตัวเอง เพียงฝ่ายเดียว (Actor-only pattern) หรือ เป็นอิทธิพลคู่เหมือน (Couple pattern) กล่าวคือ มีทั้งอิทธิพลจากตัวเองและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอยู่ในทิศทางเดียวกัน หรือ เป็นอิทธิพลคู่ตรงข้าม (Contrast pattern) กล่าวคืออิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัย มีทั้งอิทธิพลจากตัวเองและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แต่อยู่ในทิศทางตรงกันข้าม

3. ผลการวิจัยในเรื่องการให้อภัยตนเองและมีความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ที่มีประสิทธิภาพในการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเพื่อลดโอกาสในการกลับมากระทำผิดซ้ำในประชากรกลุ่มนี้ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเอง ความสุขเชิงอัตวิสัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

เยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

ปัญหาเยาวชนกระทำผิดกฎหมายและกระทำผิดซ้ำในสังคมไทยทุกวันนี้ยังคงมีอยู่ และไม่มีแนวโน้มจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ดังจะเห็นได้จากสถิติเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดี โดยสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ระหว่างปีงบประมาณ 2559-2563 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดถูกส่งตัวเข้ารับการบำบัด แก้ไขฟื้นฟูในสถานพินิจรวมประมาณ 133,149 คน เฉลี่ยประมาณ 26,630 คนต่อปี (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2563) ในจำนวนนี้ เมื่อพิจารณาจำนวนและร้อยละการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนหลังจากได้รับการปล่อยตัว ภายในระยะเวลา 1 ปี, 2 ปี และ 3 ปี ระหว่างปีงบประมาณ 2558-2562 พบว่า ค่าเฉลี่ยการกระทำผิดซ้ำระหว่างการติดตาม 1-3 ปี ระหว่าง ร้อยละ 22.14 ถึง 44.49 (ข้อมูล ณ วันที่: 1 มิถุนายน 2563 ที่มา : ระบบสนับสนุน "รายงานสถิติคดี ประจำปีงบประมาณ 2563") ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนหลังจากได้รับการปล่อยตัว

ปล่อยตัว ในช่วงปีงบประมาณ (Starting point)	เยาวชนที่ ได้รับการ ปล่อยตัว (คน)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิด ซ้ำภายใน 1 ปี(คน)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิดซ้ำ ภายใน 1 ปี (ร้อยละ)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิด ซ้ำภายใน 2 ปี(คน)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิดซ้ำ ภายใน 2 ปี (ร้อยละ)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิด ซ้ำภายใน 3 ปี (คน)	เยาวชนที่ กลับมากระทำ ผิดซ้ำภายใน 3 ปี (ร้อยละ)
2558	4,167	947	22.73	1,487	35.69	1,885	45.24
2559	4,263	994	22.14	1,464	34.34	1,838	43.12
2560	3,774	882	23.37	1,396	36.99	1,679	44.49
2561	3,189	758	23.77	1,213	38.04	1,240*	38.88*

ปล่อยตัว ในช่วงปีงบประมาณ (Starting point)	เยาวชนที่ ได้รับการ ปล่อยตัว (คน)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิด ซ้ำภายใน 1 ปี(คน)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิดซ้ำ ภายใน 1 ปี (ร้อยละ)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิด ซ้ำภายใน 2 ปี(คน)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิดซ้ำ ภายใน 2 ปี (ร้อยละ)	เยาวชนที่ กลับมา กระทำผิด ซ้ำภายใน 3 ปี (คน)	เยาวชนที่ กลับมากระทำ ผิดซ้ำภายใน 3 ปี (ร้อยละ)
2562	2,769	703	25.39	740**	26.72**		
หมายเหตุ * สถิติในรอบ 2 ปี และ 2 เดือน ** สถิติในรอบ 1 ปี และ 2 เดือน							

ในการศึกษานี้ นิสิตผู้วิจัยได้เรียบเรียงวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนผู้กระทำผิด การควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน การอยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด ดังต่อไปนี้

1.1 นิยามของเยาวชนผู้กระทำผิด

พจนานุกรมทางกฎหมาย (Black Law Dictionary) (Price & Mersky, 2006) ระบุว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิด หมายถึง ผู้เยาว์ที่มีอายุไม่เกินที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายใด ๆ หรือแก้ไขเยียวยาไม่ได้ สำหรับประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 4 ระบุว่า “เยาวชน” หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ ซึ่งมาตรา 10 กล่าวถึง เยาวชนผู้กระทำผิด หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ ในวันที่ กระทำผิด ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาหรือมีคำสั่ง แม้ว่าโดยทั่วไป เยาวชนผู้กระทำผิด หมายถึง เยาวชนที่ประพฤตินอกทางที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ประพฤตินอกไปในทางตรงกันข้ามกับกรอบวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม แตกต่างจากคนทั่วไปในสังคมที่เขาประพฤติปฏิบัติกัน เด็กและเยาวชนเหล่านี้จะประพฤตินอกไปในทางเสื่อมเสีย ประกอบอาชญากรรม ทำผิดกฎหมายตั้งแต่อายุในเยาว์วัย ตามหลักอาชญาวิทยาจะไม่ใช้คำว่า ประกอบอาชญากรรมกับเด็กและเยาวชน เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนไม่มีความรู้สึกผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้น การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแม้ว่าเป็นความผิดทางกฎหมาย

แต่ก็ถือว่าเป็นเพียงแต่การกระทำนอกกลุ่มนอกทาง เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความด้อยประสิทธิภาพ ความบกพร่องในสภาพแวดล้อม รวมทั้งบุคลิกภาพทางจิตใจหรือการกระทำที่ผิดระเบียบแบบแผน

สำหรับการศึกษาคำนี้ ผู้วิจัยได้นิยามเยาวชนผู้กระทำผิด โดยอาศัยกรอบกฎหมายไทย ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ที่กำหนดว่าเยาวชนผู้กระทำผิด หมายถึงบุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ ในวันที่กระทำผิด ซึ่งเป็นผู้ต้องหาก่อทำความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญาและการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาหรือมีคำสั่ง

1.2 ประเภทของการกระทำผิด

ศาลเด็กและเยาวชน ได้ระบุถึงประเภทของการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชน ได้แก่ (ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2553)

1) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ได้แก่ ลักทรัพย์ พยายามลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ พยายามวิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ พยายามชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ พยายามปล้นทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ ฉ้อโกงทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ รับของโจร

2) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา พยายามฆ่าผู้อื่น ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียหาย ชุลมุนต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย ทำร้ายร่างกาย พยายามทำร้ายร่างกาย มั่วสุมตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ เป็นต้น

3) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ กระทำอนาจาร ข่มขืน กระทำชำเราพยายามข่มขืน และกระทำชำเรา พรากผู้เยาว์ โทรมหญิง พยายามทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น

4) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ได้แก่ เสพยาเสพติด มียาเสพติดไว้ในครอบครอง ค้ายาเสพติด เป็นต้น

5) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประเทศ เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครองของประเทศ ได้แก่ ช่องโจร วางเพลิง ทำให้เกิดไฟไหม้ หมิ่นประมาท ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ อาวุธปืนกระสุนปืน วัตถุระเบิด การพนัน กักขังหน่วงเหนี่ยว ขับรถประมาท ขับรถโดยไม่ได้รับอนุญาต หลบหนีเข้าเมือง เป็นต้น

1.3 สาเหตุของการกระทำผิด

สาเหตุของการกระทำผิดการกระทำความผิดในเด็กและเยาวชนในประเทศไทย (เบญจพร ปัญญาพงศ์, 2555) พบปัจจัยที่เกี่ยวข้อง คือ

1) สาเหตุจากปัจจัยด้านผู้กระทำผิด ได้แก่ (1.1) สาเหตุด้านชีววิทยา พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย พบว่าเพศชายมีการใช้ความรุนแรงมากกว่าเพศหญิง มีอาการออทิซึม (1.2) ปัญหาสุขภาพจิต พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย มักมีแนวโน้มต่อต้านสังคมแบบก้าวร้าวรุนแรงโดยเฉพาะเยาวชนที่ถูกจับดำเนินคดีหลายครั้ง เยาวชนที่กระทำผิดมีแนวโน้มไม่มีความสุข มีความรู้สึก การนึกคิด และพฤติกรรมคับแคบ ขาดความรับผิดชอบ อารมณ์อ่อนไหวง่าย เอาแต่ใจตนเอง ขาดความอดทน ไม่สามารถสร้างความประทับใจที่ดีต่อบุคคลอื่น ไม่สามารถปรับตนเองต่อผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสม ใช้สารเสพติดและแอลกอฮอล์ มีแนวโน้มเป็นบุคคลที่เฉื่อยชา ขาดความกระตือรือร้น ไม่มีจุดมุ่งหมาย ไม่สามารถใช้ศักยภาพด้านสติปัญญาที่มีอยู่อย่างเต็มที่ มีอาการแยกตัวจากสังคม มีพฤติกรรมก้าวร้าว มีแนวโน้มฆ่าตัวตาย โรคทางจิตเวชที่พบบ่อย คือ ความผิดปกติด้านพฤติกรรมเกร (conduct disorder) โรควิตกกังวลจากการพลัดพราก (separation anxiety disorder) โรคดื้อ (oppositional defiant disorder) โรคซึมเศร้า (major depressive disorder) โรคอารมณ์แปรปรวน (mania) ปัญหาการเรียนรู้บกพร่อง (learning disability, LD) สมาธิสั้น (attention-deficit/ Hyperactivity disorder; ADHD) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Colley et al. (2018) ที่ระบุว่า สาเหตุการกระทำผิดของเยาวชนมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านสุขภาพจิตร่วมอยู่ด้วย (1.3) สติปัญญาและการศึกษา พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดมักมีประวัติ หนีเรียน ระดับไอคิวต่ำ มีผลการเรียนต่ำ

2) สาเหตุจากปัจจัยครอบครัว พบว่า ครอบครัวที่มีการหย่าร้าง แยกกันอยู่ สมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด บิดาและมารดามีระดับการศึกษาน้อย มีสมาชิกในครอบครัว ทำผิดกฎหมาย เป็นปัจจัยเสี่ยงของการมีพฤติกรรมรุนแรง และการกระทำผิดในเยาวชน วิธีการเลี้ยงดูของครอบครัวส่งผลต่อเยาวชน พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวดีแต่ขาดความระมัดระวัง ในการคบเพื่อนและการเที่ยวเตร่ในเยาวชน เยาวชนได้รับการเลี้ยงดูด้วยวิธีลงโทษ ครอบครัวดูต่ำ เขี่ยนตี การสื่อสารของครอบครัวและเยาวชนเป็นการสื่อสารเชิงลบและเป็นการสื่อสารแบบปิด กล่าวคือ มีการสื่อสารแบบเข้มงวด วางกฎระเบียบอย่างรัดกุม สมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่ง มีอำนาจวางกฎเกณฑ์ ขาดการตัดสินใจร่วมกันของสมาชิก ไม่มีความยืดหยุ่นภายในครอบครัว

3) สาเหตุจากปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เทียวเตร่ เล่นการพนัน ใช้สารเสพติด ว่างาน

1.4 ผลกระทบด้านจิตใจและสังคมจากการกระทำผิด

เยาวชนผู้กระทำผิดได้รับความคุ้มครองทางด้านกฎหมาย โดยกระบวนการยุติธรรมได้เน้นให้เยาวชนผู้กระทำผิดได้รับการฝึกอบรมที่เหมาะสมแทนการลงโทษ โดยเอื้อให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นพลเมืองที่ดีโดยไม่มี การฟ้องจากศาล และเพิ่มมาตรการในการช่วยเยาวชนไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ (ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2553) ซึ่งเยาวชนส่วนหนึ่งที่ได้รับการดูแลทางด้านกฎหมาย จากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง และครอบครัวก็เปลี่ยนแปลงตนเองไม่กระทำผิดซ้ำ แต่ก็ยังมีเยาวชนที่เป็นจำนวนมาก ที่ยังกระทำผิดซ้ำ และยังอยู่ในกระบวนการของการคุมประพฤติและการลงโทษ ตามกฎหมาย จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดมักมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาหลากหลายด้าน และหลายปัญหาเกิดขึ้นก่อนหน้าอย่างยาวนาน (เบญจพร ปัญญา ยง, 2555) การศึกษาเกี่ยวกับเยาวชนผู้กระทำผิดที่ผ่านมา จึงเป็นในด้านของศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเยาวชนเพียงเท่านั้น

ผลกระทบด้านจิตใจ จากการศึกษาเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองในผู้ที่กระทำผิดที่ผ่านมาพบว่า ผลจากการกระทำผิดส่งผลต่อผู้กระทำผิดโดยตรง ทั้งด้านความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม เช่น การกล่าวโทษตนเอง การประณามตนเอง การวิพากษ์ติเตียนตนเอง มีสภาพอารมณ์ทางด้านลบ เช่น ความรู้สึกละอายใจ ความรู้สึกผิด โกรธ เสียใจ เครียด ผิดหวัง และมีความพึงพอใจในชีวิตต่ำ (Griffin et al., 2015; Hall & Fincham, 2008) ซึ่ง O'Connor et al. (1999) ระบุว่า การแสดงอารมณ์ด้านลบกลุ่มนี้โดยรวมจะนำไปสู่ความล้มเหลวต่อการปรับตัวตนเอง เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีการลงโทษตัวเอง (Self-Condensation) นำมาซึ่งปัญหาทางด้านอารมณ์ การถูกรังเกียจปฏิเสธ เกิดการรับรู้ระดับความภาคภูมิใจในตนเองที่ต่ำ ซึ่งผลกระทบทางด้านจิตใจเหล่านี้ ส่งผลต่อบุคคลผู้กระทำผิดที่มีแนวโน้มระดับความสุขเชิงอัตวิสัยที่ต่ำ (Davis et al., 2015)

ผลการทบทวนสังคม พบว่าผู้ที่กระทำผิด ผลอันเกิดจากการกระทำผิดจะกระทบต่อความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม อันจะก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัว เกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015) จากการศึกษาจากหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเยาวชนผู้กระทำผิดพบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดมักเป็นที่รังเกียจในโรงเรียน อันส่งผลให้เยาวชนผู้กระทำผิดไม่เกิดความผูกพันกับโรงเรียนที่ตนศึกษา นำมาซึ่งการขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผล เกิดการต่อต้านหรือไม่รับมาตรฐานที่สังคมกำหนด ไม่เกิดความรู้สึกผูกพันทางสังคม และเกิดการรับรู้ว่าตนเองไม่มีอะไรจะสูญเสีย

(เบญจพร ปัญญาองค์, 2555) ซึ่งผลกระทบเหล่านี้ ส่งผลกระทบต่อผู้กระทำผิดโดยตรง นำมาซึ่งความผิดปกติทางจิตวิทยา เช่น ภาวะซึมเศร้า การฆ่าตัวตาย ความเครียดหลังจากผ่าน เหตุการณ์สะเทือนใจ การเสพติด ความผิดปกติด้านการกิน พฤติกรรมก้าวร้าว (Van Vliet, 2008)

1.5 การบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ซึ่งมีผลบังคับใช้ วันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 ควบคู่กับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ที่คุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพ และวิธีปฏิบัติต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว ส่งผลให้กระบวนการ ดำเนินคดีและกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีเยาวชนและครอบครัวมุ่งพัฒนาเด็กและเยาวชน มากขึ้น โดยสาระของพระราชบัญญัตินี้ ให้ความสำคัญกับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด กล่าวคือ (1) การเปลี่ยนแปลงจากคำว่า “อาชญากรรม” (crime) โดยเรียกเด็กที่กระทำผิดว่า “เยาวชนอาชญากร” เปลี่ยนเป็นคำว่า “การกระทำผิดของเด็ก” (child delinquency) โดยเน้นว่า เยาวชนสามารถกลับตัวเป็นพลเมืองที่ดี ส่งผลให้กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดเน้นการฝึกอบรมแทนการลงโทษ (2) กระบวนการยุติธรรมเยาวชนมีความแตกต่าง กับผู้ใหญ่ ตำรวจสามารถจับเด็กหรือเยาวชนได้เมื่อกระทำผิดต่อหน้า หรือมีหมายจับของศาลเท่านั้น ตามมาตรา 66 ภายหลังจากจับกุม พนักงานสอบสวนนำตัวเด็กหรือเยาวชนร่วมกับครอบครัว หรือผู้ปกครองไปยังศาลเพื่อตรวจการจับเด็กหรือเยาวชนส่วนหนึ่งจะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ศาลอาจมีคำสั่งให้รับคำปรึกษาชั่วคราวจากศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อแก้ไข บำบัดฟื้นฟู ของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งครอบครัวจะเป็นผู้พาเด็กหรือเยาวชนไปพบพนักงานสอบสวน สถานพินิจและศาล เด็กที่ไม่ได้รับการปล่อยตัวจะถูกส่งไปสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อสอบปากคำ จำแนกระดับความเสี่ยง ความต้องการการแก้ไข บำบัดฟื้นฟู และจัดทำรายงาน ต่อศาล เมื่อศาลพิจารณาพิพากษาแล้วก็ดำเนินการตามแผนแก้ไข บำบัดฟื้นฟูต่อไป

ด้านการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำในปัจจุบัน กระบวนการยุติธรรมได้มีการกล่าวถึงกระบวนการที่เปลี่ยนจากการมุ่งเน้นการ ‘ลงโทษ’ ผู้กระทำความผิด มาเป็นการ ‘เยียวยา’ ทั้งผู้เสียหายและผู้กระทำความผิด โดยใช้กระบวนการ ยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (restorative justice) กับการกระทำความผิดของเยาวชน ซึ่งหลักการพื้นฐาน ตามแนวทางสหประชาชาติ เกี่ยวกับการดำเนินโครงการกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ในเรื่องทางอาญา Declaration of Basic Principles on the Use of Restorative Justice

Programs in Criminal Matters) ระบุว่า กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative Justice Process) หมายถึง กระบวนการที่ผู้เสียหาย ผู้กระทำผิด และ/หรือบุคคลอื่นใดหรือสมาชิกในชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากอาชญากรรม ได้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากอาชญากรรม โดยได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลที่สามที่มีความเป็นกลาง (U.N. Economic and social Council, 2000) กระบวนการเชิงสมานฉันท์อาจได้แก่ การไกล่เกลี่ย การประนอมข้อพิพาท การประชุมกลุ่ม และการพิพากษาโดยการประชุมล้อมวง ผลในทางสมานฉันท์ หมายถึง ข้อตกลงที่เป็นผลมาจากกระบวนการเชิงสมานฉันท์ ผลในทางสมานฉันท์ ได้แก่ การตอบสนองต่อโครงการ เช่น การฟื้นฟู การเยียวยา และการทำงานบริการสังคม โดยมุ่งหมายเพื่อให้ตรงกับความต้องการและความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล และความรับผิดชอบร่วมกันของคู่อริ และเพื่อให้บรรลุในการทำให้ผู้เสียหายและผู้กระทำผิดได้กลับคืนมาด้วยความสัมพันธ์ใหม่ที่ติดต่อกัน

ในส่วนของการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดร่วมกับการใช้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มีสาระหลัก คือ (1) การเข้าร่วมโดยสมัครใจ (Voluntary participation) ทั้งจากผู้กระทำผิด ผู้เสียหาย และผู้ที่เกี่ยวข้อง (2) มีการเอื้ออำนวยกระบวนการโดยผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ (Trained and professional facilitators) เพื่อช่วยให้เกิดการปรับความเข้าใจ การสำนึกผิด และเอื้ออำนวยในกระบวนการ (3) มีการขอภัยและให้อภัย เพื่อแก้ไขความสัมพันธ์ที่เป็นต้นตอของการกระทำผิด โดยในกระบวนการเยาวชนผู้กระทำผิดจะได้เข้าใจผลของการกระทำของตนเอง อันนำไปสู่โอกาสสำนึกผิด ลดความขุ่นเคืองใจและการลงโทษตนเอง หรือให้อภัยตนเอง ตลอดจนมีโอกาสขอโทษผู้เสียหายด้วยความจริงใจ ซึ่งกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ประสบกับปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีจำนวนมาก เกิดภาวะคดีลี้ลับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มากเกินกว่าจะแก้ไขฟื้นฟูได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้นำโครงการ “การประชุมกลุ่มครอบครัว” มาใช้ เป็นรูปแบบหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ โดยนำรูปแบบมาจากประเทศออสเตรเลียมาใช้ในขั้นตอนการสืบเสาะและพินิจ โดยการประชุมกลุ่มครอบครัวร่วมกันเสนอความคิดเห็นว่าเด็กและเยาวชนสามารถกลับตนเป็นคนดีได้โดยไม่ต้องฟ้อง จะเป็นการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนได้ในเบื้องต้น ป้องกันเด็กและเยาวชนในการกระทำผิดซ้ำ

สำหรับขั้นตอนการดำเนินการ คือ เมื่อพนักงานคุมประพฤติสอบปากคำเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนยอมรับว่าตนกระทำผิด มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี มีความประพฤติไม่เสียหาย หรือเสียหายอยู่บ้างแต่พอแก้ไขได้ จะมีการตรวจทางจิตวิทยาเกี่ยวกับความเสี่ยงที่อาจกระทำผิดซ้ำ หากพบว่าไม่อยู่ในภาวะเสี่ยงหรือมีความเสี่ยงอยู่บ้างแต่ไม่มากจะจัดให้มีการประชุมกลุ่มครอบครัวและชุมชน โดยมีเด็กหรือเยาวชน บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ผู้เสียหาย บิดามารดาผู้เสียหายหากเป็นผู้เยาว์

ครู นายจ้างของเด็กหรือเยาวชน ผู้นำชุมชนที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ เจ้าหน้าที่ของรัฐ คือ ผู้อำนวยการสถานพินิจ ผู้ประสานการประชุม พนักงานคุมประพฤติ นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชนเข้าร่วมได้ ในการประชุมหากพบว่าเด็กหรือเยาวชนสารภาพด้วยความสมัครใจ ขอโทษต่อผู้เสียหายอย่างจริงใจ และชดใช้ความเสียหายหรือกระทำการใดเพื่อเป็นการชดเชยความผิดนั้น ยอมกระทำให้เพื่อแก้ไขตามที่กำหนดของที่ประชุม เยาวชนจะต้องอยู่ในความดูแลของสถานพินิจเพื่อติดตามความประพฤติอีกเป็นเวลาไม่เกิน 2 ปี ผลจากการนำกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ในรูปแบบของการประชุมกลุ่มครอบครัวและชุมชนมาใช้ในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเพื่อพิจารณาคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมที่ผ่านมาได้ปรากฏผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยเห็นได้จากข้อมูลจำนวนคดีที่พนักงานอัยการเห็นชอบด้วยกับผู้อำนวยการสถานพินิจสั่งไม่ฟ้องคดีอาญามีจำนวนมากขึ้น และผลจากการติดตามเพื่อประเมินผลเด็กและเยาวชนที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำลดลง

ผู้วิจัยหวังไว้ว่าผลการวิจัยในเรื่องโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด และความรู้ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว จะก่อให้เกิดความเข้าใจและใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการให้บริการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีประสิทธิภาพในกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative justice) ของกลุ่มประชากรกลุ่มนี้ต่อไป

1.6 ครอบครัวเยาวชนผู้กระทำผิด

ครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด คือ กลุ่มบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องและได้รับผลของการกระทำผิดของเยาวชน ในฐานะที่เยาวชนเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว และบุคคลแวดล้อมจึงเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

การศึกษาทางด้านวิชาการส่วนใหญ่มุ่งเน้นการศึกษาครอบครัวของผู้กระทำผิดว่าครอบครัวส่งผลอย่างไรต่อเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งก่อนและหลังการกระทำผิด ผลการศึกษาเปรียบเทียบกับวัยรุ่นในสถานพินิจและวัยรุ่นทั่วไปพบว่า สาเหตุจากครอบครัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่สำคัญในการก่อให้เกิดการกระทำผิดในเยาวชน กล่าวคือ ในครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่หรือหย่าร้าง สมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด บิดามารดามีการศึกษาน้อย สมาชิกในครอบครัวกระทำผิดกฎหมาย ฯลฯ หรือตามการศึกษาของ Grigorenko (2012) ที่พบว่าบริบทครอบครัวที่พ่อแม่เลี้ยงดูลูกแบบปฏิเสธลูก พ่อแม่มีการลงโทษที่รุนแรงเมื่อลูกกระทำผิดจากกฎระเบียบที่ตั้งไว้ พ่อแม่ทำร้าย

ร่างกายและจิตใจ พ่อแม่ไม่ได้คอยดูแลให้คำปรึกษาแก่ลูก การเกิดความขัดแย้งรุนแรงในครอบครัว ครอบครัวที่มีชีวิตครอบครัวที่ไม่ดี พ่อแม่หย่าร้าง หรือครอบครัวที่มีการใช้สารเสพติด หรือเป็นโรคซึมเศร้า ล้วนเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความรุนแรงและการกระทำผิดของเยาวชน ในครอบครัว (เบญจพร ปัญญาองค์, 2555)

ผลจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีการศึกษาที่น้อยมากที่กล่าวถึงการดูแลครอบครัว ที่มีเยาวชนผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกในครอบครัวทั้งการศึกษาภายในประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งผลจากการกระทำผิดของเยาวชน ได้ส่งผลกระทบต่อสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวโดยตรงเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะบิดา-มารดา หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ในการเลี้ยงดูเยาวชนโดยตรง ในการรับรู้ตนเอง ว่าได้ทำอะไรบางอย่างที่ผิดพลาดไปเช่นกัน ซึ่งก่อให้เกิดโอกาสการกระทำผิดของเยาวชน ในความดูแลของตน สำหรับผลกระทบด้านจิตใจต่อสมาชิกในครอบครัวพบว่า การกระทำผิดของเยาวชนส่งผลโดยตรงต่อครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ส่งผลต่อการรับรู้ตนเองของบิดามารดา หรือผู้ปกครองในการทำหน้าที่ของตนที่ไม่สมบูรณ์ และมีส่วนเกี่ยวข้องอันเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้เยาวชนกระทำผิด และถูกจับดำเนินคดี ซึ่งพบว่า บิดา-มารดา และบุคคลที่ทำหน้าที่ดูแล เยาวชนโดยตรง มักเกิดความรู้สึกสับสนเหลวในการทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของตน เกิดความรู้สึกผิด และความรู้สึกคับข้องใจในการทำหน้าที่ของตน และพบว่ามักถูกกระตุ้น ให้เกิดอารมณ์ทางด้านลบได้ง่าย (เบญจพร ปัญญาองค์, 2555) นอกจากนี้ ผลกระทบของครอบครัว ต่อเยาวชนผู้กระทำผิด การรับรู้ตนเองของสมาชิกในครอบครัวที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเยาวชน ผู้กระทำผิดมีความสำคัญ เพราะการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัวส่งผลโดยตรงต่อเยาวชน ผู้กระทำผิดทั้งทางด้านความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม ตามกระบวนการทางด้านกฎหมาย ของประเทศไทย ครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องตลอดกระบวนการยุติธรรมของเยาวชนผู้กระทำผิด และนอกจากนั้นครอบครัวถือว่ามีส่วนสำคัญมากในการช่วยบำบัดเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งในระยะสั้นและในระยะยาว ซึ่งพบว่าในครอบครัวที่เยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน กระบวนการบำบัดจะเกิดผลทางด้านบวกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้นิยาม ครอบครัวมีความหมายครอบคลุมถึง ผู้ที่เป็น พ่อ แม่ สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวที่มีความเกี่ยวข้องทางสายโลหิต เป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อเยาวชน ที่กระทำผิด และมีส่วนร่วมกับเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม นอกจากนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเยาวชน ผู้กระทำผิดและครอบครัวแล้ว ผู้วิจัยในฐานะนักจิตวิทยาการปรึกษาให้ความสนใจศึกษาผลกระทบ ทางจิตวิทยา คือ การมีความสุขเชิงอัตวิสัยในคนกลุ่มนี้ ดังการนำเสนอเอกสาร วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองและมีความสุขเชิงอัตวิสัยดังต่อไปนี้

การให้อภัยตนเอง(Self-forgiveness)

2.1 นิยามและขอบเขต

โดยทั่วไป การให้อภัยตนเอง หมายถึง การปล่อยไป หรือการยกโทษให้ตนเองต่อการกระทำที่ผิดพลาด หรือการกระทำที่ไม่ดี คุกคามบุคคล การให้อภัยตนเองสามารถลดความขุ่นเคืองใจ ความรู้สึกผิด ความโกรธ ความเคียดแค้น และอารมณ์ด้านลบต่าง ๆ ที่บุคคลมีต่อตนเองลงได้ โดยการให้อภัยเกิดขึ้นมาอย่างยาวนานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ครอบคลุมทั้งซีกโลกตะวันออกและซีกโลกตะวันตก (Ho & Fung, 2011) ศาสตร์ทางจิตวิทยาได้มีการศึกษาเรื่อง การให้อภัยตนเอง ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในราวปี ค.ศ. 1974 เริ่มจาก Horsbrugh ตีพิมพ์งานเกี่ยวกับปรัชญาการให้อภัยตนเอง การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองในยุคแรก ๆ เป็นงานเชิงวิชาการ แนวคิดและการปฏิบัติพบว่า อยู่ภายใต้กรอบการสอนของศาสนา ด้านจิตวิญญาณ และแนวคิดทางปรัชญาหลายศตวรรษ (Canda et al., 2019; Hong & Jacinto, 2012; Jacinto & Edwards, 2011) จนกระทั่งในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา การศึกษาการให้อภัยในลักษณะของการวิจัยเชิงประจักษ์ได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว (Cornish & Wade, 2015; Davis et al., 2015; Hall & Fincham, 2005, 2008; McConnell, 2015; Peterson et al., 2017; Wohl et al., 2008; Woodyatt & Wenzel, 2013) โดย Mauger et al. (1992) แยกการให้อภัยเป็น 2 แบบ ตามกรรมของการให้อภัย คือ การให้อภัยต่อผู้อื่น (interpersonal forgiveness) และการให้อภัยต่อตนเอง (self-forgiveness) ซึ่งการให้อภัยต่อผู้อื่น เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น แต่การให้อภัยตนเอง เป็นกระบวนการต่อตนเอง ซึ่งเน้นนิยามและภาวะสันนิษฐานเป็นมิติภายในตนเอง (Toussaint & Webb, 2005; Webb et al., 2011)

นักจิตวิทยาที่ศึกษา การให้อภัยตนเอง ในช่วงต้น เช่น Enright (1996) ได้นิยามการให้อภัยตนเองว่าหมายถึง ความปรารถนาของบุคคลที่จะละทิ้งความขุ่นเคือง ความโกรธที่มีต่อตนเอง ความคับแค้นใจ (self-resentment) ที่กำลังเผชิญอยู่จากการกระทำผิดของตน ในขณะที่ Hall and Fincham (2005) นิยามการให้อภัยตนเองว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจที่มีต่อตนเองในทิศทางที่เป็นประโยชน์และมีมุมมองที่สังคมยอมรับ ได้แก่ (1) แรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้น อันเนื่องเนื่องกับการกระทำผิดที่ผ่านมา (2) แรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การลงโทษตนเอง การมีพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของตน และ (3) แรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน กล่าวคือ การกระทำผิดนำมาซึ่งการหลีกเลี่ยง (avoidance) ทั้งการหลีกเลี่ยงต่อผู้เสียหาย และการหลีกเลี่ยง ต่อด้านความคิด ความรู้สึก และสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด การหลีกเลี่ยงนี้ทำให้เกิดการลดความคิด

ความรู้สึกและพฤติกรรมที่ควรเกิดตามธรรมชาติ และสร้างความเจ็บปวดทางด้านความคิด และความรู้สึกเกี่ยวกับการกระทำผิดแทน ซึ่งเมื่อบุคคลเมื่อเกิดการให้อภัยตนเองแล้ว การหลีกเลี่ยงก็จะหายไปด้วย เพราะบุคคลเกิดความสงบในพฤติกรรมและผลทุกด้านที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

Hall and Fincham (2005, 2008) และ McConnell et al. (2012) ได้อธิบายความเข้าใจกระบวนการเปลี่ยนแปลงภายในของผู้กระทำผิดที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการให้อภัยตนเอง คือ การให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) เป็นการแก้ไขหรือลดความรู้สึกด้านลบของผู้กระทำผิด เช่น ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) ที่เป็นการประณามตนเอง อันเกิดจากการลงโทษตนเองเมื่อมีการละเมิด ผ่าฝืน หรือกระทำผิด โดยนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้มองว่าการให้อภัยตนเองเป็นกระบวนการที่เริ่มจากเมื่อผู้กระทำผิดต่อตนเองและต่อเหยื่อรับรู้และเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) ต่อผู้ถูกกระทำ พร้อมทั้งแสดงความรับผิดชอบทั้งต่อบุคคลและการกระทำของตน การกระทำผิดได้ก่อให้เกิดความรู้สึกด้านลบ เช่น ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) ฯลฯ โดยความรู้สึกด้านลบโดยรวมเหล่านี้ถูกเรียกว่า การกล่าวโทษตนเอง (Self-condemnation) ส่งผลต่อการรับรู้คุณค่าในตนเอง (Self-worth) และความเคารพในตนเอง (Self-respect) การให้อภัยตนเองจึงเป็นการแก้ไขการประณามตนเองทางด้านลบเหล่านี้ โดยการปรับเปลี่ยนการรับรู้ใหม่ (Reframe) กล่าวโดยสรุปคือ การให้อภัยตนเอง หมายถึง การปรับเปลี่ยนแก้ไขความรู้สึกทางด้านลบ เช่น ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) ที่เป็นการประณามตนเองด้านลบและการกล่าวโทษตนเองเมื่อบุคคลรับรู้ว่าคุณได้กระทำผิด ละเมิด หรือฝ่าฝืน (McConnell et al., 2012)

ส่วน Flanagan (1996) นักจิตวิทยาผู้นำแนวความคิดการให้อภัยตนเองไปใช้ในการบำบัดเยี่ยงยาจิตใจ ระบุว่า การให้อภัยตนเองเป็นกระบวนการภายในที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลนั้นทำให้ผู้อื่นเสียใจหรือละเมิดต่อผู้อื่น โดยกระบวนการนี้มีการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่ผลลัพธ์คือ (1) ความเชื่อของบุคคลหนึ่งในการยกโทษสิ่งที่ยังติดค้าง (2) เป็นจุดสิ้นสุดของพฤติกรรม การลงโทษตนเอง ซึ่งเป็นผลจากการยอมให้ความไม่สมบูรณ์ของบุคคลหนึ่งเป็นไปได้ที่จะทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด (3) กระบวนการภายในของบุคคลที่ต้องการการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางด้านพฤติกรรม และมีความรู้สึกที่ดีขึ้นกับบุคคลหนึ่ง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจ การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ศาลได้พิพากษา และพบความผิดว่าได้กระทำการละเมิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่น ที่มีโทษทางอาญาและการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ที่มีผู้เสียหายอันได้แก่ ผู้เสียหายโดยตรงจากการกระทำผิด ผู้ถูกละเมิดสิทธิ์ หรือผู้ได้รับผลกระทบ ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลแวดล้อม โดยการให้อภัยตนเองอิงตามแนวคิด Hall and Fincham (2005) ที่ให้ความสำคัญกับ

การเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจภายใน (motivation) เช่น (1) ลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวกับการกระทำผิด (2) ลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของเยาวชนเอง (3) เพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตนและมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก ซึ่งเป็นการแก้ไขหรือลดผลจากการกระทำผิดทางด้านความคิดและความเชื่อต่อตนเอง ความรู้สึกด้านลบที่บุคคลมีต่อตนเอง เช่น ความรู้สึกผิด (Guilt) ความละอาย (Shame) ที่เป็นการประณามตนเอง อันเกิดจากการลงโทษตนเอง เมื่อมีการละเมิด ฝ่าฝืน หรือกระทำผิด กระทำไม่ดีต่อผู้อื่น เพื่อนำสู่การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่จะตามมา

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง

การให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) เปรียบเสมือนคลื่นลูกที่สองของการให้อภัย (forgiveness) ซึ่งเริ่มมีการศึกษาอย่างจริงจังในเชิงจิตวิทยาเมื่อราวปี 1990 เป็นต้นมา ในความเป็นจริงแล้ว แม้ว่าการให้อภัย (forgiveness) และการให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) จะเกิดขึ้นและมีการศึกษาถึงนิยามและภาวสันนิษฐานพร้อม ๆ กัน แต่งานวิจัยเชิงประจักษ์ที่ปรากฏตามฐานข้อมูลส่วนใหญ่ยังเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการให้อภัย (forgiveness) และมีการศึกษาการให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) เป็นส่วนน้อย (Hong & Jacinto, 2012; Jacinto & Edwards, 2011) แต่ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา หลังจากการศึกษาในเรื่องของการให้อภัย (forgiveness) อิมตัวลง การศึกษาในเรื่องของการให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) อย่างละเอียด ในเชิงของกระบวนการบำบัด และความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ จึงมีเพิ่มมากยิ่งขึ้นตามมา (Cornish & Wade, 2015; McConnell, 2015; Peterson et al., 2017; Wohl & McLaughlin, 2014) การศึกษาการให้อภัยตนเองในศาสตร์ทางจิตวิทยา มีการแบ่งแนวคิด การให้อภัยตนเอง ออกเป็น 2 แนวคิด คือ การให้อภัยตนเองในแต่ละสถานการณ์ (State self-forgiveness) และการให้อภัยตนเองเชิงลักษณะนิสัย (Trait) ดังนี้

แนวคิดที่ 1 การให้อภัยตนเองในแต่ละสถานการณ์ (self-forgiveness in a specific transgression) หรือ การให้อภัยตนเองในแต่ละการกระทำผิด (self-forgiveness in a specific transgression) ดังเช่นการศึกษาการให้อภัยตนเองของ Enright (1996) ที่เน้นความปรารถนาที่จะละทิ้งความขุ่นเคือง ความโกรธที่มีต่อตนเอง ความแค้นใจ (self-resentment) ที่กำลังเผชิญอยู่

จากการกระทำผิดของตน โดยมีการบ่มเพาะความเห็นอกเห็นใจ การมีจิตใจที่เอื้อเพื่อแผ่แผ่ และความรักต่อตนเอง” Enright (1996) กล่าวถึงการให้อภัยตนเองที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดว่าประกอบด้วย 4 ขั้นตอนได้แก่ ระยะเวลาที่ 1 The uncovering phase : นักจิตวิทยาช่วยผู้มารับบำบัดค้นหาถึงความรู้สึกต่าง ๆ ที่ตนเองต่อต้าน และพยายามที่จะไม่ให้เกิดการให้อภัยตนเอง เช่น ความรู้สึกผิด (guilt) ความสำนึกผิด (remorse) ความโกรธต่อตนเอง (self-anger) ความอาย (shame) เพื่อการสำรวจและระบุดอกมาให้เห็นชัดแจ้ง เพื่อให้ผู้บำบัดพบว่าการยังอยู่กับอารมณ์ลบเหล่านี้ นำมาซึ่งการใช้พลังงานที่มาก ทำให้สุขภาพไม่ดี นอกจากนี้ยังมีการสำรวจมุมมองที่มีต่อบุคคลและสิ่งต่าง ๆ รอบข้างที่เกี่ยวข้อง ค้นหาเกี่ยวกับมุมมองอื่น เช่น การพบว่าให้อภัยตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควร การวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง (self-criticism) การกล่าวโทษตนเอง (self-condemnation) ความรู้สึกรับรู้คุณค่าในตนเองน้อย (lower self-esteem) ระยะเวลาที่ 2 The decision phase: เป็นการเอื้อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจ ความเข้าใจ และความปรารถนาที่จะทบทวนเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองในด้านความหมายและคุณค่าของความพยายามที่จะเปลี่ยนตนเอง และขั้นสุดท้ายของขั้นตอนนี้ คือ การยืนยันตนเองอย่างหนักแน่นที่จะให้อภัยตนเอง ระยะเวลาที่ 3 The work phase: เป็นการสร้างให้เกิด Compassion และ empathy ในตัวตน กระบวนการนี้ไม่ได้เปลี่ยนเป็นการต่อว่าคนอื่นหรือสิ่งอื่น ๆ แต่เพื่อให้เกิดความตระหนักในความไม่สมบูรณ์ของตัวเอง การสัมผัสถึงความเจ็บปวด ความทุกข์ของตน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และส่งเสริม Compassion และ love สำหรับตัวเอง เพื่อมุ่งสู่การยอมรับความเจ็บปวด การสร้างให้เกิดการยอมรับในการกระทำของคนอื่น ยอมรับในความทุกข์ใจที่เกิดขึ้น และ ระยะเวลาที่ 4 The outcome phase: เป็นการค้นหาความหมายของการสิ่งที่ตนกระทำผิด และผลที่ตามมา ซึ่งทำให้เกิดความทุกข์ใจ มองว่าตนก็เคยให้อภัยคนอื่นและเคยได้รับให้อภัยจากคนอื่นเช่นกันตั้งแต่อดีต ดังนั้นจึงควรหยิบบริบทของชีวิตนี้ให้กับตนเองเช่นกัน ซึ่งสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก แต่เกิดขึ้นกับทุกคนในอดีตจนถึงปัจจุบัน และยังคงเกิดขึ้นในอนาคตด้วยเช่นเดียวกัน มุมมองเช่นนี้จะนำไปสู่การเดินไปข้างหน้า ทำในสิ่งที่แตกต่าง และเลือกทางเลือกที่ดีในอนาคต ซึ่งการศึกษาของ Wohl et al. (2008) เป็นไปในแนวทางเดียวกับ Enright (1996) ที่ว่าการให้อภัยตนเองเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางความคิด (Thoughts) ความเชื่อ (Beliefs) และการกระทำ (Actions) ต่ออัตมโนทัศน์ของตน จากการรับรู้ของตนเองต่อการกระทำผิดและการละเมิด และการกระทำผิดที่กระทำต่ออัตมโนทัศน์ของตน โดยมุ่งที่จะสร้างและประยุกต์มิติสัมพันธ์ของการให้วัดการให้อภัยตนเองสำหรับบุคคล และสำหรับเหตุการณ์ที่เฉพาะผ่านทางพฤติกรรมที่หลากหลายและบริบทที่แตกต่าง ซึ่งอยู่บนฐานของทฤษฎีที่เน้นเจตคติเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของตน (Self-referent attitudes) ซึ่งนำมาสู่การพัฒนาข้อคำถามเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง (SSFS) ที่มุ่งติดตามถึงการตอบสนองทางด้านความรู้สึก (feeling)

การกระทำ (action) และความเชื่อ (beliefs) เกี่ยวกับตนเองที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่กระทำผิดที่เจาะจง

นอกจากนี้ Wohl et al. (2008) รายงานผลการศึกษาที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับสุขภาวะทางจิต (Psychological well-being) โดยมองกระบวนการว่า ในบุคคลที่กระทำผิดเกิดการรับรู้ตนเอง (Self-perceived) ว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ผ่านทางเหตุการณ์ในการละเมิด ผ่าฝืนและการกระทำผิด ซึ่งการกระทำผิดนั้นเกิดขึ้นโดยตนเองหรือตนเองมีส่วนร่วม นำมาซึ่งอันตรายต่อด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น เกิดความรู้สึกไม่ชอบตนเอง เกิดพฤติกรรมที่ทำให้ตนเองต่ำลง เกิดความเชื่อว่าตนเองไม่เหมาะสมจะเป็นที่รัก ฯลฯ ซึ่งการให้อภัยตนเอง คือ การแทนที่ความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมทางด้านลบ โดยเอื้อให้เกิดความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมให้เป็นกลางหรือทางด้านบวกให้เกิดขึ้นในปัจจุบัน โดยผ่านทางตัวแปรที่งานวิจัยค้นพบ เช่น ความเมตตา (Compassion) ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (Generosity) ความรัก (love) ความกรุณา (Kindness) เป็นต้น

แนวคิดที่ 2 การให้อภัยตนเองเชิงลักษณะนิสัย (dispositional or trait like self-forgiveness) นี้ เป็นแนวโน้มของบุคคลที่จะให้อภัยตนเองในสถานการณ์การกระทำผิดที่หลากหลาย นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ได้แก่ Thompson et al. (2005) ที่ศึกษาการให้อภัยตนเองในบริบทของการให้อภัย (forgiveness) โดยระบุว่า การให้อภัยหมายถึง กรอบการรับรู้การกระทำผิด โดยบุคคลนั้นตอบสนองต่อผู้กระทำผิด การกระทำผิด และผลจากการกระทำผิด และมีการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกจากด้านลบมาสู่ความรู้สึกปกติ หรือจากความรู้สึกปกติสู่ความรู้สึกทางด้านบวก ซึ่งที่มาของการกระทำผิดและการให้อภัยอาจมาได้จากตัวของบุคคลนั้น ๆ มาจากบุคคลคู่กรณี บุคคลอื่น ๆ หรือสถานการณ์ ที่อยู่เหนือการควบคุมของผู้ใดผู้หนึ่ง เช่น ความเจ็บป่วย โชคชะตา ภัยธรรมชาติ โดยงานวิจัยของ Thompson et al. (2005) ได้ศึกษาลักษณะที่หลากหลายของการให้อภัย โดยในงานวิจัยศึกษา 3 ลักษณะที่ส่งผลร่วมกัน คือ (1) การให้อภัยตนเอง (2) การให้อภัยผู้อื่น และ (3) การให้อภัยสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดย Thompson et al. (2005) มองลักษณะ 3 ประการนี้เป็นการให้อภัยตนเองเชิงลักษณะนิสัย (forgiveness trait) ผลพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) กับการให้อภัยผู้อื่น (Other-forgiveness) เท่ากับ .31 การให้อภัยตนเอง (Self-forgiveness) กับการให้อภัยสถานการณ์ที่เกิดขึ้น (Situation Forgiveness) เท่ากับ .78 การให้อภัยผู้อื่น (Other-forgiveness) กับการให้อภัยสถานการณ์ที่เกิดขึ้น (Situation Forgiveness) เท่ากับ .54 การศึกษาการให้อภัยตนเองในกลุ่มนี้สนใจการให้อภัยตนเอง

เชิงลักษณะนิสัยเพื่อช่วยด้านการปรับตัว (Adaptive method of coping) งานวิจัยในกลุ่มนี้ยังพบอีกว่า การให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์กับสุขภาวะทางจิต (Psychological Well-being)

แม้ว่าการให้อภัยตนเองที่เป็นสภาวะ (ตามแนวคิดที่ 1) และลักษณะนิสัย (ตามแนวคิดที่ 2) มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน กล่าวคือ บุคคลที่มีลักษณะนิสัยให้อภัยตนเองสูงก็จะมีแนวโน้มที่จะให้อภัยตนเองในสถานการณ์หนึ่ง ๆ สูงด้วย อย่างไรก็ตามในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวคิดการให้อภัยตนเองในผู้กระทำผิดที่เป็นการตอบสนองต่อสถานการณ์ (offence-specific) ตามแนวคิดที่ 1 รูปแบบเดียว โดยเป็นการเน้นถึงรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยไม่มีการประเมินการให้อภัยตนเองเชิงลักษณะนิสัย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเอง

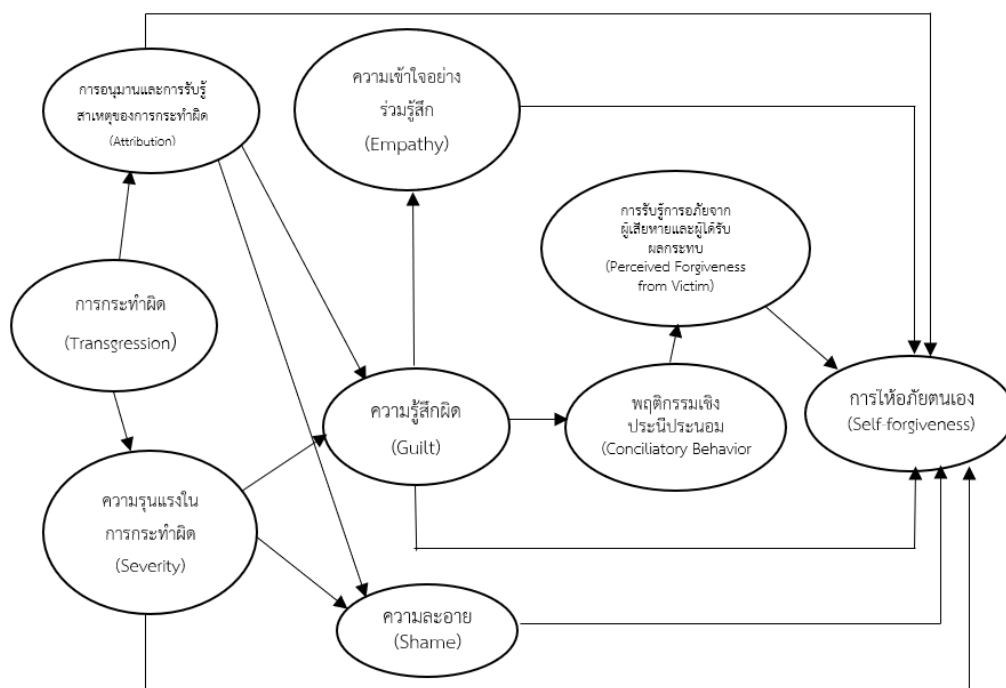
ข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ตั้งแต่ปี 1990 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองในช่วงหลังใช้ทั้งแนวคิดที่ว่า การให้อภัยตนเองเป็นเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเฉพาะ (offence-specific) (Wohl et al., 2008) และการให้อภัยตนเองเป็นลักษณะนิสัย (personality trait) ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่ศึกษาการให้อภัยตนเองเป็นลักษณะนิสัยพบว่า การให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) (Yao et al., 2017) การมีความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) (Davis et al., 2015) และมีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาสุขภาพจิต (ภาวะซึมเศร้า วิตกกังวล) (Thompson et al., 2005) สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองพบว่ามี 3 เรื่องหลักที่ศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองที่เกิดจากการกระทำผิดต่อบุคคลอื่น ดังนี้

การศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองเรื่องที่ 1 โดย Hall and Fincham (2005) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการสังเคราะห์ข้อความรู้ที่ผ่านมาในเรื่องการให้อภัยตนเองและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่ง Hall และ Fincham มองว่ากระบวนการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของบุคคลและเงื่อนไขสำคัญของการให้อภัยตนเองการให้อภัยบุคคลอื่น และการไม่ให้อภัยตนเองมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การให้อภัยตนเอง เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก คือ การเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยง โดยผู้ที่กระทำผิดจะลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากตัวกระตุ้นที่ทำให้เขานึกถึงการกระทำผิดของตน และทำให้

ผู้กระทำผิดลดการหลอกตัวเอง มีความกล้าเผชิญหน้ากับความจริงมากขึ้น ประการที่สอง คือ การเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในการโต้ตอบเชิงลบต่อตนเอง โดยผู้ที่กระทำผิดจะลดแรงจูงใจในการกล่าวโทษตนเอง การลงโทษตนเอง การตำหนิตนเอง หรือการมีพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของตนเอง ประการที่สาม คือ การเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจให้มีพฤติกรรมที่เป็นมิตรต่อตนเองมากขึ้น

Hall and Fincham (2005) อธิบายการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจนี้เพิ่มเติมว่า การให้อภัยตนเองเริ่มต้นเมื่อบุคคลมีการละเมิด การฝ่าฝืนและการกระทำผิด (transgressions) และส่งผลให้พวกเขามีการเปลี่ยนแปลงทางลบในด้านความคิด (เช่น สิ่งที่เกิดขึ้นทำลายชีวิตของฉันท) ความรู้สึก (เช่น รู้สึกโกรธ) และพฤติกรรม (เช่น หาหนทางแก้แค้น) ขึ้น ทั้งนี้การละเมิด การฝ่าฝืน และการกระทำผิดนำไปสู่การทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องคิดหาข้อมูลเพื่อเกิดความไม่สอดคล้อง (dissonant) กับข้อสันนิษฐานของตนที่มีอยู่ก่อน ทั้งที่เกี่ยวกับบุคคลอื่น ตนเอง และต่อโลก นำมาซึ่งความทุกข์ใจ (distress) และความไม่ลงรอย (dissonance) ซึ่งแก้ไขได้ยาก นอกจากนั้น ยังพบว่าเมื่อบุคคลเกิดความทุกข์ใจจากความไม่สอดคล้อง โดยมีสาเหตุมาจากการละเมิด การฝ่าฝืนและการกระทำผิด (transgressions) และการตอบสนอง (response) ของตน พวกเขาจะมีแรงจูงใจที่จะแก้ไขความไม่สอดคล้องนี้ โดยการให้อภัยตนเองจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลเหล่านั้นยอมรับการกระทำผิด (transgression) ที่เกิดขึ้น และเกิดการปรับเปลี่ยน (Reframe) ทางด้านความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม จากการตอบสนองทางด้านลบให้กลายเป็นปกติ หรือตอบสนองทางด้านบวก เมื่อบุคคลรับรู้ว่าตนละเมิดความคาดหวังต่อตนเอง ผู้อื่น โลก จึงเกิดความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมทางด้านลบ ซึ่งโดยรวมเรียกว่าการตอบสนองอย่างไม่สอดคล้อง (dissonance) ทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม การให้อภัยตนเองช่วยแก้ไขความไม่สอดคล้องกลมกลืน และความทุกข์ทรมานเหล่านี้ ให้กลับสู่ภาวะสมดุลหรือทางบวก ผ่านทางการยอมรับการกระทำผิดที่เกิดขึ้นปรับเปลี่ยนกรอบ (reframe) การกระทำผิดที่เกิดขึ้น ทั้งทางด้านมุมมองต่อการกระทำผิด และการกระทำผิดจริงที่ได้เกิดขึ้น เป็นความเข้าใจใหม่ นำสู่การตอบสนอง (response) ใหม่ คือ ทางด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม รวมถึงการเพิ่มระดับความเข้ม และลดการถูกรบกวนทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ด้วยเหตุนี้จากการศึกษาจึงสรุปว่าการให้อภัยตนเองจึงเป็นนิสัยเพื่อการปรับตัว (adaptive trait) และมีการพัฒนาเป็นกระบวนการและวิธีการเพื่อช่วยด้านการปรับตัว (adaptive method of coping)

ในปี ค.ศ. 2005 Hall and Fincham (2005) ได้นำเสนอโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง ที่ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 โมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง (ที่มา: Hall และ Fincham, 2005)

ภาพที่ 1 โมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง มีปัจจัยสำคัญ 3 ด้าน กล่าวคือ ด้านการกระทำผิด ด้านอารมณ์ และด้านความคิดเชิงสังคม ดังนี้

1) ปัจจัยด้านการกระทำผิด (Offense-Related determinants) ประกอบด้วย ปัจจัยย่อย ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of the offense) พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบน (ตามความเชื่อที่บุคคลยึดถือ เช่น พระเจ้า) (perceived forgiveness from victim or high power) โดยหากผู้กระทำผิดรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดสูงก็จะส่งผลให้มีการให้อภัยตนเองต่ำ ส่วนการขอโทษ และการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมต่อผู้เสียหาย มีผลทำให้เพิ่มการให้อภัยตนเองและช่วยลดความรู้สึกผิดของบุคคลด้วย สุดท้ายการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ช่วยลดความรู้สึกผิด และส่งผลทำให้บุคคลให้อภัยตนเองได้มากขึ้นอีกด้วย

2) ปัจจัยด้านปัญญาสังคม (Social-cognitive determinants) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ คือ การโอนนัยและรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) ซึ่งเป็นการที่บุคคลรับรู้และระบุสาเหตุพฤติกรรมกระทำผิดว่าเกิดจากสาเหตุภายใน เช่น คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด หรือสาเหตุภายนอก เช่น เพื่อน ผู้เสียหาย ครอบครัว ซึ่งการโอนนัยและรับรู้

สาเหตุการกระทำผิดส่งผลต่อความรู้สึกละอายและรู้สึกผิดของบุคคล และส่งผลต่อการให้อภัยตนเองด้วย โดยหากผู้กระทำผิดมีการอ้อนุมาและรับรู้สาเหตุการกระทำผิด ที่ว่ามีสาเหตุมาจากคนอื่นก็จะทำให้ผู้กระทำผิดเกิดความรู้สึกละอายและรู้สึกผิดน้อย และอาจไม่เพิกเฉยต่อความผิดและไม่เกิดการให้อภัยตนเองอย่างแท้จริง (Enright, 1996; Hall & Fincham, 2005)

3) ปัจจัยด้านอารมณ์ (emotional determinants) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ อารมณ์ทางลบที่สำคัญแก่ ความรู้สึกผิดและความละอายใจ ดังนี้ (1) ความรู้สึกผิด (guilt) เป็นความรู้สึกกดดัน (tension) ความสำนึกผิด (remorse) และความเสียใจ (regret) จากผลของการกระทำของตน ความรู้สึกผิดนี้ส่งผลให้เกิดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) และเอื้อให้เกิดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) เช่น การขอโทษ (apologizing) การชดเชย ชดใช้ค่าเสียหาย แสวงหาการให้อภัย (2) ความละอาย (Shame) มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคลนั้น เป็นการเน้นการประเมินไปที่อัตมโนทัศน์ของตน (self) Hall and Fincham (2005) พบว่า ความละอายมีความสัมพันธ์ทางลบต่อการให้อภัยตนเอง และยังเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการทำลายหรือลดคุณค่าต่ออัตมโนทัศน์ของตน ซึ่งเป็นผลจากการมองว่าการกระทำผิด คือ ภาพสะท้อนถึงคุณค่าของตนเอง (self-worth) และนอกจากนั้นยังพบว่า ความละอายเป็นสาเหตุของการหลีกเลี่ยง (avoidance) อีกด้วย

อย่างไรก็ตามในการศึกษาของ Hall and Fincham (2005) เป็นการนำเสนอโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง มีปัจจัยสำคัญ 3 ด้าน กล่าวคือ ด้านการกระทำผิด ด้านอารมณ์ และด้านปัญญาสังคม ซึ่งแตกต่างจากการให้อภัยผู้อื่นและการไม่ให้อภัยตนเอง โดยในปีดังกล่าวไม่มีการเก็บข้อมูลเชิงประจักษ์ใด ๆ เพื่อสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว

ต่อมาในปี ค.ศ. 2008 Hall และ Fincham ได้เพิ่มเติมข้อจำกัดการวิจัยของ Hall and Fincham (2005) ด้วยการตรวจสอบโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง โดยมีการศึกษาการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในของตัวแปรที่อธิบายโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรก คือ ปัจจัยด้านการกระทำผิด (Offense-Related determinants) ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of the offense) และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบน (ตามความเชื่อที่บุคคลยึดถือ เช่น พระเจ้า) (perceived forgiveness from victim or high power) กลุ่มที่สอง คือ ปัจจัยด้านปัญญาสังคม (Social-cognitive determinants) ได้แก่ การอ้อนุมาและรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) กลุ่มที่สาม คือ ปัจจัยด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) กลุ่มที่สี่ คือ ปัจจัยด้านอารมณ์ (emotional determinants) ได้แก่ ความรู้สึกผิด ความละอาย

และความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 3 ข้อ กล่าวคือ (1) เพื่อตรวจสอบโมเดลการให้อภัยตนเองที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (2) เพื่อสำรวจว่าตัวแปรต่าง ๆ ในโมเดลการให้อภัยตนเองเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเมื่อผ่านแต่ละช่วงเวลา และ (3) เพื่อระบุตัวแปรบางตัวที่จะเป็นปัจจัยสำคัญ ได้แก่ ด้านการกระทำผิด (Offense-Related determinants) ด้านความคิดเชิงสังคม (Social-cognitive determinants) ด้านพฤติกรรม (behavior) และด้านอารมณ์ (emotional determinants)

Hall and Fincham (2008) ศึกษาโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเองในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 148 คน (ชาย 55 คน หญิง 93 คน) ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้น ซึ่งระบุว่าตนได้กระทำผิดต่อบุคคลอื่น (เพื่อน คู่ชีวิต สมาชิกครอบครัว) โดยทำให้บุคคลอื่นได้รับความเจ็บปวดและรู้สึกผิดในช่วงระหว่าง 3 วันที่ผ่านมา (เช่น การดูถูกต่อผู้อื่น โกหก ผิดสัญญา) และมีความรู้สึกผิดและปรารถนาจะรับมือกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยวิธีใหม่ การวิจัยนี้เป็นการศึกษาระยะยาวโดยกลุ่มตัวอย่างได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้อภัยตนเอง (The longitudinal course of self-forgiveness) ที่มีการเก็บข้อมูลทั้งหมด 8 ครั้ง ครั้งแรกเป็นการเก็บข้อมูลแบบสอบถามภายใน 3 วันหลังจากได้กระทำผิด ต่อมาเป็นการตอบแบบสอบถามครั้งที่ 2 ถึง 8 เป็นการตอบแบบออนไลน์ โดยตอบในวันเดิมของแต่ละสัปดาห์จนครบทั้ง 8 ครั้ง ผลการศึกษา Hall and Fincham (2008) ระบุว่ากลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดมีการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจใน 4 ด้าน คือ (1) ด้านอารมณ์ (emotional) เช่น ความละอาย (shame) ความรู้สึกผิด (guilt) ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) (2) ด้านปัญญาสังคม (social-cognitive) เช่น การอับอายและรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) การได้รับการอภัยจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ (perceived forgiveness) (3) ด้านพฤติกรรม (behavioral) เช่น พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) (4) ด้านการกระทำผิด (offense-related variables) เช่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (perceived transgression severity) โดยพบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยมีระดับการให้อภัยตนเอง ที่เพิ่มมากขึ้นหลังจากผ่าน 8 สัปดาห์ ดังตารางที่ 2 และ 3

ตารางที่ 2

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการวิจัย ระหว่างการประเมิน 1-8

ตัวแปร	การเก็บข้อมูลครั้งที่							
	1	2	3	4	5	6	7	8
	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>	<i>M(SD)</i>
1. การให้อภัยตนเอง (SF)	4.49 (1.48)	4.52 (1.62)	4.62 (1.88)	4.94 (1.80)	4.88 (1.93)	4.70 (1.93)	4.84 (1.93)	4.82 (1.91)
2. ความรู้สึกผิด (guilt)	16.41 (4.77)	11.69 (4.89)	10.71 (4.95)	9.78 (4.03)	9.31 (4.44)	8.96 (3.84)	9.17 (4.19)	9.17 (4.12)
3. ความละอาย (shame)	10.84 (4.11)	9.11 (3.98)	8.73 (3.79)	8.04 (3.54)	7.91 (3.46)	8.08 (3.77)	8.21 (3.93)	8.06 (3.93)
4. การอหุমানและการรับรู้ สาเหตุการกระทำผิด (Attribution)	24.22 (5.26)	23.51 (5.15)	22.50 (6.24)	22.67 (5.87)	22.58 (6.31)	22.45 (6.23)	22.29 (6.53)	22.09 (6.87)
5. การรับรู้ความรุนแรงในการ กระทำผิด (perceive transgression severity)	5.43 (.97)	4.91 (.92)	4.76 (1.02)	4.78 (1.06)	4.71 (1.06)	4.74 (1.03)	4.68 (1.07)	4.70 (1.12)
6. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy)	22.63 (8.22)	24.70 (9.04)	24.00 (10.19)	24.03 (9.72)	21.79 (10.57)	21.68 (10.48)	21.32 (10.17)	21.69 (10.29)
7. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior other)	2.91 (1.19)	3.03 (1.19)	2.86 (1.20)	3.00 (1.22)	2.89 (1.27)	2.92 (1.24)	3.02 (1.24)	2.99 (1.22)
8. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior Higher Power)	1.97 (1.31)	2.04 (1.30)	2.15 (1.33)	2.30 (1.35)	2.31 (1.38)	2.30 (1.35)	2.33 (1.37)	2.39 (1.41)
9. การรับรู้การอภัยจาก ผู้เสียหายและผู้ได้รับ ผลกระทบ (perceived forgiveness other)	3.40 (1.30)	3.45 (1.32)	3.47 (1.30)	3.57 (1.33)	3.47 (1.37)	3.50 (1.32)	3.40 (1.45)	3.53 (1.43)
10. การรับรู้การอภัยจาก สิ่งศักดิ์สิทธิ์ (perceived forgiveness higher power)	3.11 (1.57)	2.98 (1.54)	2.86 (1.48)	2.96 (1.57)	2.87 (1.57)	2.96 (1.54)	2.92 (1.58)	2.98 (1.54)

ตารางที่ 3

แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในการวิจัย

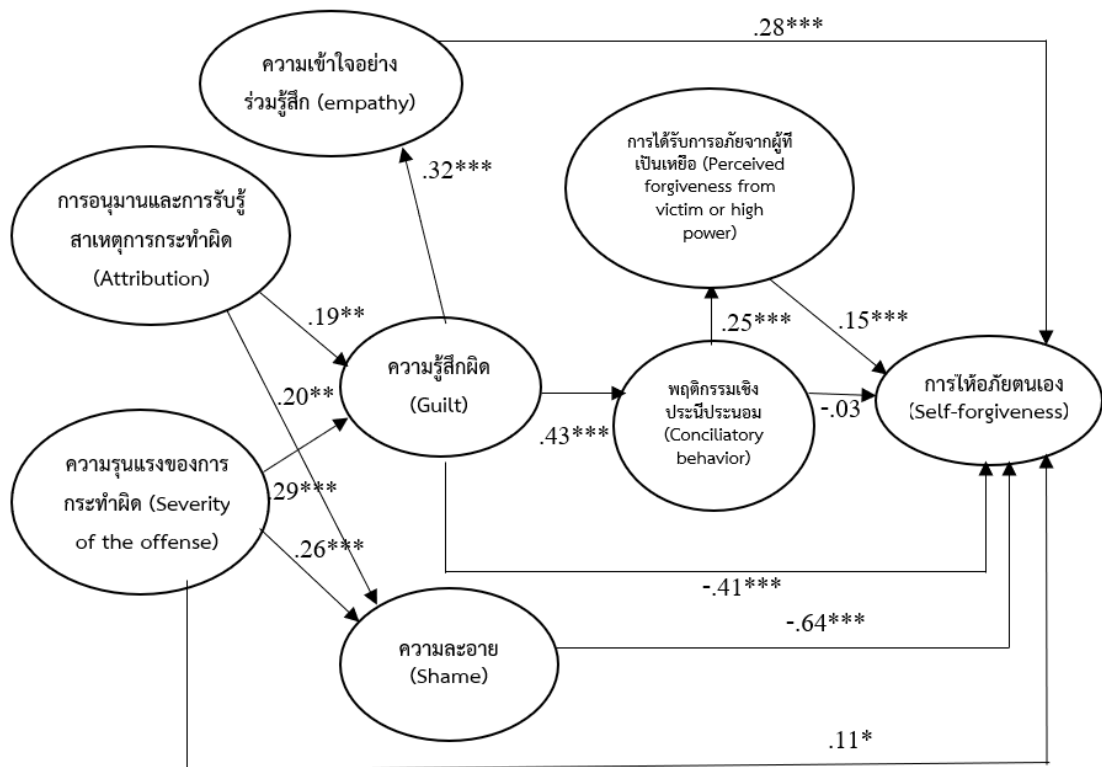
ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. การให้อภัยตนเอง (SF)	1.00									
2. ความรู้สึกผิด (guilt)	-.21**	1.00								
3. ความละอาย (shame)	-.09	.65**	1.00							
4. การอับอายและการรับรู้สาเหตุ การกระทำผิด (Artribution)	-.17*	.37**	.20*	1.00						
5. การรับรู้ความรุนแรงในการ กระทำผิด (perceive transgression severity)	-.18*	.39**	.18*	.13	1.00					
6. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy)	-.11	.34**	.19*	.20*	.17*	1.00				
7. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior other)	.07	.39**	.20*	.15	.31**	.45**	1.00			
8. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior Higher Power)	.01	.18**	.25**	-.14	-.03	.31**	.29**	1.00		
9. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ (perceived forgiveness other)	.25**	.01	.08	-.01	-.12	.22**	.31**	.13	1.00	
10. การรับรู้การอภัยจากสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ (perceived forgiveness higher power)	.23**	-.09	-.01	-.14	-.18*	.06	-.01	.41**	.35**	1.00

*p<.05; **p<.01

ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาปริญญาตรีระบุว่าตนได้กระทำผิดต่อบุคคลอื่นในช่วงระหว่าง 3 วันที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจด้านต่าง ๆ ที่อธิบายโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง

โดยการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยหรือเงื่อนไขต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับการให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้น ในตามแต่ละช่วงเวลา ตัวอย่างเช่น นักศึกษาปริญญาตรีที่มีความรู้สึกลดและการรับรู้ความรุนแรงจากการกระทำผิดที่ลดลงร่วมกับการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาปริญญาตรีรับรู้การให้อภัยจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องต้นมีความสัมพันธ์ต่อการให้อภัยตนเองที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ในนักศึกษาที่มีความรู้สึกลดเพิ่มขึ้นในแต่ละช่วงเวลา จะมีการให้อภัยตนเองที่น้อยลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาที่รับรู้ว่ามีผู้เสียหายให้อภัย จะมองตนเองในเชิงบวกมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า ในช่วงเริ่มต้นของการกระทำผิด นักศึกษาที่กระทำผิดมักเน้นที่ผลลัพธ์ทางด้านลบของการกระทำผิดของตน แต่เมื่อเวลาผ่านไป นักศึกษาที่กระทำผิดเริ่มเห็นถึงผลลัพธ์ทางด้านบวกจากการกระทำผิด ก็ส่งผลให้ระดับของการให้อภัยตนเองเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ผลจากการศึกษาดังกล่าว Hall and Fincham (2008) สรุปว่า การให้อภัยตนเองเป็นกระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจในด้านต่าง ๆ ในโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเองที่นำเสนอโดย Hall and Fincham (2005)

การศึกษาสุดท้ายโดย McConnell et al. (2012) ที่นำเสนอเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง ที่นำเสนอและตรวจสอบโดย Hall and Fincham (2005, 2008) มาศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยมิสซูรี จำนวน 406 คน (ชาย 128 คน หญิง 257 คน) อายุเฉลี่ยคือ 20.34 ช่วงอายุตั้งแต่ 18 ถึง 41 ปี เก็บข้อมูลด้วยการตอบแบบสอบถามออนไลน์ โดยกลุ่มตัวอย่างจะนึกถึงเหตุการณ์ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาที่ได้กระทำผิดต่อบุคคลอื่น ด้วยคำพูดและด้วยการกระทำ รู้สึกว่าตนได้คุกคามบุคคลอื่น หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบสอบถามประมาณ 25-35 นาที ผลการศึกษาของ McConnell et al. (2012) สนับสนุนโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเองที่นำเสนอและตรวจสอบโดย Hall and Fincham (2005, 2008) กล่าวคือ นักศึกษาที่มีความรู้สึกลดและความอายลดลงจะมีการให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้น นักศึกษาที่ความรู้สึกลดจะมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมากขึ้น อันจะส่งผลต่อการให้อภัยตนเองที่มากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่มีความรู้สึกลดจะมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ดังแผนภาพที่ 2

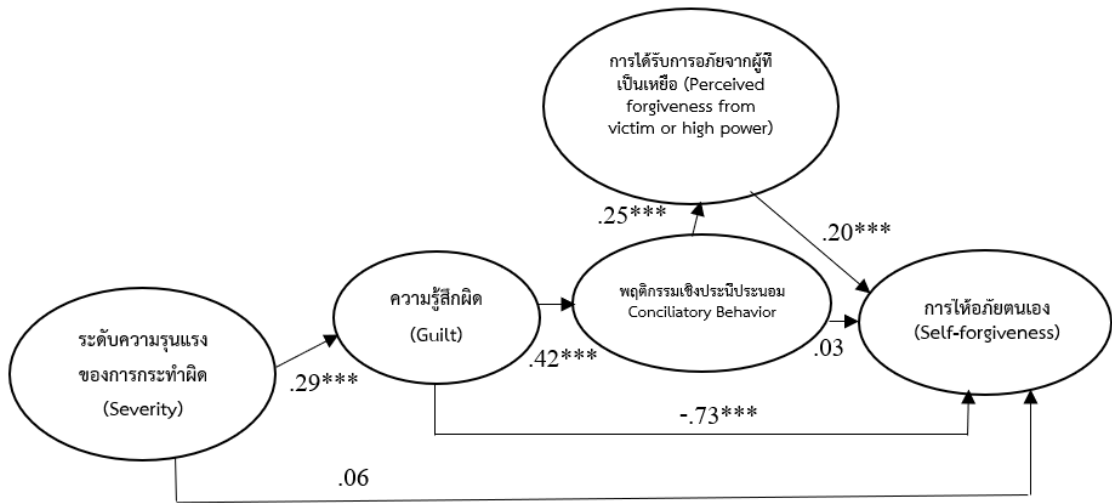

ภาพที่ 2 Hall and Fincham (2005) Structural Equation Model

แสดงค่า Standard Beta Weights (ที่มา: McConnell et al. (2012))

* $p < .05$; ** $p < .01$, *** $p < .001$

ต่อมา McConnell et al. (2012) วิเคราะห์เพิ่มเติมในโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเอง จากต้นแบบงานของ Hall and Fincham (2008) พบว่ามีเพียงตัวแปรรับรู้ ความรุนแรงของผู้กระทำผิด ความรู้สึกผิด พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถทำนายการให้อภัยตนเองหลังจากผ่านแต่ละช่วงเวลาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ McConnell et al. (2012) ทดลองเพิ่มและลดตัวแปร การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก และความละอาย ผลพบว่า ความสัมพันธ์ภายในโมเดลไม่มีการเปลี่ยนแปลงผลการศึกษเปรียบเทียบโมเดลการให้อภัยตนเองของ Hall and Fincham (2008) แสดงดังแผนภาพที่ 3

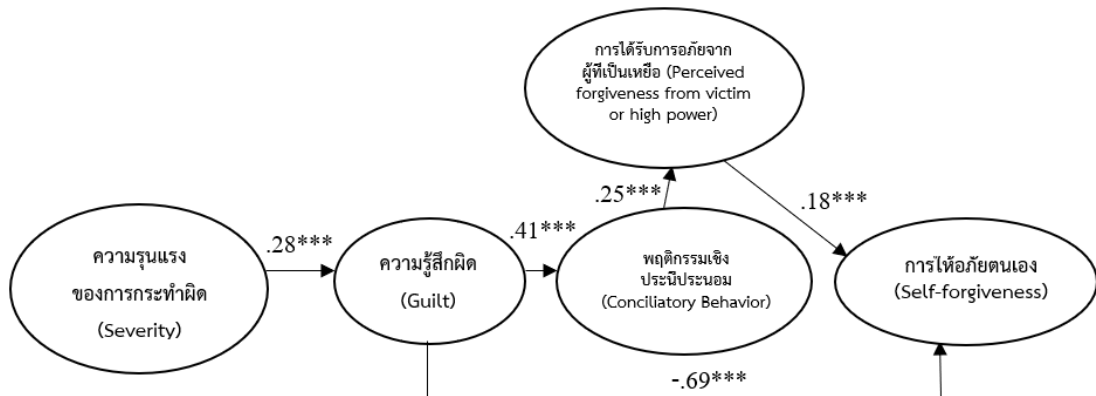

ภาพที่ 3 Hall and Fincham (2008) Structural Equation Model

แสดงค่า Standard Beta Weights (ที่มา: McConnell et al. (2012))

* $p < .05$; ** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการศึกษาโมเดลการให้อภัยตนเองของ McConnell et al. (2012) เพื่อการพัฒนาและตรวจสอบโมเดลการให้อภัยตนเอง ผลจากการศึกษาพบโมเดลการให้อภัยตนเองที่เหมาะสมกว่า ดังแผนภาพที่ 4

ภาพที่ 4 Alternative Structural Equation Model

แสดงค่า Standard Beta Weights (ที่มา: McConnell et al. (2012))

* $p < .05$; ** $p < .01$, *** $p < .001$

กล่าวโดยสรุปผลการศึกษาโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง โดยเน้นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในของตัวแปรที่อธิบายโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง 4 กลุ่มที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้แก่

กลุ่มแรก คือ ปัจจัยด้านการกระทำผิด (Offense-Related determinants) ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of the offense) และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย (perceived forgiveness from victim) ดังนี้

- การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of transgressions) หมายถึง การรับรู้ถึงระดับความรุนแรงของความผิดพลาดหรือการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิด อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือความเชื่อที่มีอยู่เดิม ร่วมกับการรับรู้สถานการณ์ของการกระทำผิดนั้น ส่งผลต่อการรับรู้ระดับความรุนแรง ทั้งในรับรู้และท่อนระดับความรุนแรงในมุมมองของเยาวชนที่ได้กระทำผิดพลาดหรือการกระทำผิด และการรับรู้และสะท้อนระดับความรุนแรงในมุมมองของผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดที่เกิดขึ้น ซึ่งในการศึกษาของ Hall and Fincham (2005) พบว่า การรับรู้ถึงระดับความรุนแรงของการกระทำผิดของผู้กระทำผิดที่มากขึ้นมีอิทธิพลต่อระดับการให้อภัยตนเองที่ลดลง

- การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย (Perceived forgiveness from Victim) หมายถึง การรับรู้ของเยาวชนผู้กระทำผิดถึงการให้อภัย ความเข้าใจในความผิดพลาดและการกระทำผิดที่ผ่านมาจากผู้เสียหาย (ได้แก่ ผู้ที่ได้รับผลเสียโดยตรงจากการกระทำของผู้กระทำผิด ผู้ถูกละเมิดสิทธิ์) และผู้ได้รับผลกระทบ (ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลแวดล้อม) รับรู้ถึงพฤติกรรมท่าทีของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่ให้อภัยต่อเยาวชน และเยาวชนรู้ว่าตนเองสามารถเป็นเยาวชนที่เปลี่ยนแปลงตนเองเป็นเยาวชนที่ดีได้ การรับรู้ถึงการให้อภัยจากผู้เสียหาย รวมถึงการรับรู้ถึงการให้อภัยทางด้านศาสนา ทางด้านจิตวิญญาณเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัยตนเอง (Hall & Fincham, 2005) ซึ่งส่งผลต่อการตอบสนองทางกาย และเพิ่มอารมณ์ทางด้านบวกและลดอารมณ์ทางด้านลบ ยิ่งกว่านั้น การมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม เช่น การขอโทษ หรือการแสดงออกบางสิ่งบางอย่างต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบยังช่วยเพิ่มการรับรู้ถึงการได้รับการให้อภัยจากผู้เสียหายและช่วยลดความรู้สึกผิดอีกด้วย

กลุ่มที่สอง คือ ปัจจัยด้านปัญญาสังคม (Social-cognitive determinants) ได้แก่ การอนุมานและรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) ซึ่งในการศึกษานี้คือ การตำหนิตนเอง และผู้อื่น (Blame self and other) อันหมายถึง แนวโน้มในการกล่าวโทษต่อบุคคลอื่น

แบบแสดงออก (Propensity to Blame Others) หรือแนวโน้มในการกล่าวโทษต่อตนเอง (Propensity to Blame Self) ของเยาวชน ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ความผิดพลาด และการกระทำผิดที่เกิดขึ้นเป็นลักษณะนิสัยที่แสดงถึงความล้มเหลวของการปรับตัวภายหลังกระทำผิด ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015; Hall & Fincham, 2005) พบว่า แนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลต่อระดับความรู้สึกผิด ความละเอียด และระดับของการให้อภัยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Romero et al. (2006) ที่พบว่าคุณลักษณะที่ไม่สามารถปรับตัวได้ส่งผลกระทบต่อระดับการให้อภัยตนเองที่น้อยลง มักก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ทำตามใจตนเองโดยปราศจากเหตุผลและขาดแรงจูงใจ นอกจากนี้ O'Connor et al. (1999) ยังระบุว่า การลงโทษตัวเอง (Self-Condensation) โดยการกล่าวโทษตนเองจะมีผลกระทบต่อความอยู่ดีมีสุขโดยรวม และผลกระทบต่อความคิด ความรู้สึก พฤติกรรม อันจะก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัว เกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015) หรือความผิดปกติทางจิตวิทยา เช่น ภาวะซึมเศร้า การฆ่าตัวตาย ความเครียดหลังจากผ่านเหตุการณ์สะเทือนใจ การเสพติด ความผิดปกติด้านการกิน พฤติกรรมก้าวร้าว (Van Vliet, 2008)

กลุ่มที่สาม คือ ปัจจัยด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) ซึ่งในการศึกษานี้คือ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) หมายถึง แนวโน้มการแสดงออกในพฤติกรรมเชิงบวกของเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น การขอโทษ การสารภาพผิด การแสดงความหวังใย การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบสำหรับความผิดพลาดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้น อันเป็นผลจากความรับผิดชอบ ความรู้สึกผิด และความละเอียดภายใน และตั้งใจที่จะไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก McCullough et al. (1997) พฤติกรรมเชิงประนีประนอมมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อระดับการให้อภัยของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ Hall and Fincham (2005) พบว่า การแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ หรือพลังอำนาจที่เหนือกว่ามีบทบาทที่สำคัญต่อการเพิ่มของการให้อภัยตนเอง ผู้กระทำผิดจะมีแรงจูงใจทางอ้อมในการแสวงหาการให้อภัยจากคุณลักษณะส่วนบุคคลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกและการรับรู้ถึงระดับความรุนแรงของการกระทำผิด และมีแรงจูงใจทางตรงจากความรู้สึกผิด การขอโทษและการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ สามารถช่วยลดความรู้สึกผิดเกี่ยวกับการกระทำผิดได้

กลุ่มที่สี่ คือ ปัจจัยด้านอารมณ์ (emotional determinants) ได้แก่ ความรู้สึกผิด ความละเอียด และความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) ดังนี้

- ความรู้สึกผิด (guilt) หมายถึง สภาวะความเครียดทางจิตใจ ความสำนึกผิด ความเสียใจ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ เกิดความเป็นห่วง กังวล เข้าอกเข้าใจ อันเป็นแรงกระตุ้นภายในให้แสดงการขอโทษ การสารภาพผิด การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Tangney, 1995) ความรู้สึกผิดเป็นปัจจัยต่อการเกิดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกต่อผู้เสียหาย เป็นปัจจัยต่อพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และพบว่าความรู้สึกผิดมีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัยตนเอง แต่สามารถใช้พฤติกรรมเชิงประนีประนอมและความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกเป็นตัวแปรส่งผ่านได้ Hall and Fincham (2005) พบว่า ระดับความรู้สึกผิดที่มากส่งผลให้เกิดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกที่มากด้วยเช่นกันนอกจากนั้น Hall and Fincham (2005) ยังพบว่า การมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม เช่น การแสวงหาการให้อภัย การขอโทษ มีส่วนในการลดความรู้สึกผิด แต่พฤติกรรมที่ไม่สามารถปรับตัวได้ เช่นการตำหนิตนเองและผู้อื่นมักส่งผลต่อระดับของความรู้สึกผิดและการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายในระดับมากกว่าปกติ

- ความละอาย (shame) หมายถึง สภาวะของอัตมโนทัศน์ที่ถูกทำลาย อันเป็นผลจากการประเมินต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนโดยตรงหลังจากกระทำผิดพลาดหรือกระทำผิด เยาวชนเกิดความล้มเหลวในการให้อภัยต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เกิดความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมเชิงลบต่อตนเอง เช่นการวิจารณ์ตนเอง การหลีกเลี่ยง การปฏิเสธตนเอง สะท้อนการรับรู้คุณค่าในตน (self-worth) ในระดับต่ำ รู้สึกว่าตนเองไม่สำคัญ รู้สึกไร้ค่าและหมดพลัง (Tangney, 1995) ความละอายและการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบต่อกัน (McConnell et al., 2012)

- ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) หมายถึง การรับรู้ทางด้านความคิด ความรู้สึกของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อภาวะที่แท้จริงของผู้อื่น เป็นต้นการรับรู้ต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่กำลังมีปัญหาพบความเดือนร้อน เกิดความรู้สึกอยากปกป้องบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ถูกเอาเปรียบหรือถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม ระดับของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับของความรู้สึกผิดและละอาย Hall and Fincham (2005) นอกจากนี้ การศึกษาของ McConnell et al. (2012) พบว่า ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) และ ความละอาย (Shame) มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำในการอธิบายกระบวนการของโมเดลการให้อภัยตนเอง

การศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง (self-forgiveness) ที่ผ่านมาพบว่า เป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพกระบวนการหนึ่ง ที่จะช่วยให้บุคคลผู้กระทำผิดสามารถนำมาใช้จัดการกับการลงโทษตัวเอง ทั้งทางด้านความคิดและความรู้สึกด้านลบที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิด (Davis et al., 2015; Exline et al., 2011; Worthington et al., 2007)

ไม่ว่าจะเป็นความคิดหรือความรู้สึกด้านลบของเยาวชนผู้กระทำผิด หรือของครอบครัวที่พบกับความรู้สึกล้มเหลวในการเลี้ยงดูเยาวชน รู้สึกผิดในตนเอง เกิดความคับข้องใจ โดยที่การให้อภัยตนเองเป็นการเปลี่ยนความรุนแรงนั้น และสร้างการนับถือตนเองในเชิงบวก (Positive Self-regard) โดยการให้อภัยตนเองนั้นจะแตกต่างจากวิธีที่ใช้จัดการกับการลงโทษตัวเองวิธีอื่น เช่น การทำร้ายตนเอง เพราะการให้อภัยตนเองเป็นการทำให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับตนเอง เปลี่ยนความรุนแรงของอารมณ์ทางลบ ด้วยการสร้างการนับถือตนเองในเชิงบวก (Positive Self-regard) (Griffin et al., 2015; Worthington, 2013) การเปลี่ยนอัตมโนทัศน์ (self-concept) จากเดิม และเห็นคุณค่าในตัวเองมากขึ้น (Self-worth) (Griffin et al., 2015) การมีพฤติกรรมประนีประนอมและเป็นมิตร (conciliatory) (Riek, 2010) สร้างการยอมรับตนเอง (Griffin et al., 2015; Toussaint et al., 2014) จึงเป็นที่น่าสนใจว่า การให้อภัยตนเองจะมีส่วนช่วยในการลดการกล่าวโทษตนเอง ทั้งด้านความคิดและด้านความรู้สึก การจัดการกับการเผชิญหน้ากับความรู้สึกทางด้านลบ เช่น ความรู้สึกละอายใจ ความรู้สึกผิด ความรู้สึกโกรธ ความรู้สึกเสียใจ และความรู้สึกผิดหวัง ของทั้งเยาวชนและครอบครัวของพวกเขาให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้นเพียงใด อย่างไรก็ตาม ช่องว่างของการศึกษาวิจัยประการต่อมา คือ ข้อมูลจากศูนย์การศึกษาเชิงจิตวิทยาในการทำหน้าที่บำบัดเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางกฎหมายและหน่วยงานอื่น ๆ (เบญจพร ปัญญาสงค์, 2555; ศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและประสานการประชุมเพื่อแก้ไข บำบัดฟื้นฟูเด็ก เยาวชนและครอบครัว, 2554) ยังไม่มีหน่วยงานใดที่ให้บริการทางจิตวิทยาที่ส่งเสริมอารมณ์ทางบวกและจัดการกับอารมณ์ทางลบ ที่เป็นการลงโทษตนเอง หรือพัฒนาความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนและครอบครัว อย่างจริงจัง ด้วยช่องว่างของการศึกษาวิจัย ทั้งสองข้อที่กล่าวไปแล้วข้างต้น การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับเยาวชนผู้กระทำผิดและอยู่ในระหว่างการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผ่านทางการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนและครอบครัวในด้านของการให้อภัยตนเอง (self-forgiveness) โดยมีจุดประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อศึกษาการมีอิทธิพลร่วมของเยาวชนผู้กระทำผิดที่อยู่ในระหว่างคุมประพฤติและครอบครัว โดยอันดับแรกศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองที่ส่งผลถึงความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดที่อยู่ในระหว่างคุมประพฤติ และของครอบครัว และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดกับครอบครัว และความสัมพันธ์ของความสุขเชิงอัตวิสัยที่เกิดขึ้นของเยาวชนผู้กระทำผิดกับครอบครัว โดยศึกษาทั้งในเชิงสถิติและประสบการณ์ที่เกิดขึ้นอันดับที่สองศึกษาการมีอิทธิพลต่อกัน คือ ศึกษาการให้อภัยตนเองของพ่อแม่ที่มีความสัมพันธ์อย่างไรกับความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับความสุขเชิงอัตวิสัยของพ่อแม่ทั้งในเชิงสถิติและประสบการณ์ที่เกิดขึ้น

เพื่อเป็นแนวคิดและฐานในการศึกษาเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองและการพัฒนาวิธีการในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีประสิทธิภาพในระดับลึกต่อไป

นอกจากตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองในผู้กระทำผิดแล้ว การศึกษาวิจัยที่ผ่านมายังได้ระบุว่า การกระทำผิดของเยาวชนส่งผลต่อสุขภาวะ (Well-being) โดยรวมที่เรียกว่า ความสุขเชิงอัตวิสัย (Subjective Well-being) ของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว (Davis et al., 2015) ดังนั้น ในการทบทวนวรรณกรรมครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อ ความสุขเชิงอัตวิสัย ดังต่อไปนี้

ความสุขเชิงอัตวิสัย (Subjective well-being)

ความสุขเชิงอัตวิสัยมีการศึกษาและพัฒนาแนวคิดอย่างต่อเนื่อง จากผลวิจัยของ Diener ในปี 1984 ที่บรรยายถึงปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อความสุข และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะที่ดี (well-being) ได้เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาและยังคงมีการศึกษาเกี่ยวกับความสุขเชิงอัตวิสัยมาอย่างต่อเนื่อง ผลงานของ Diener (1984, 1999, 2003, 2009)

ในช่วงแรก Diener (1984) นิยาม ความสุขเชิงอัตวิสัยคือ การมีอารมณ์ทางบวก (positive affect) ปราศจากอารมณ์ทางลบ (absence of negative affect) และมีความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) โดยเป็นภาวะอารมณ์ของบุคคลที่เกิดจากการประเมินผลลักษณะชีวิตโดยรวมของตนในขณะนั้น ต่อมาในปี 2000 Diener อธิบายความสุขเชิงอัตวิสัยว่า นอกจากจะเป็นการประเมินทางความคิดและอารมณ์เกี่ยวกับชีวิตทั้งหมดของบุคคลแล้วยังรวมการประเมินสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเขาด้วย เช่น ความคิดหรือความรู้สึกที่บุคคลประเมินเกี่ยวกับชีวิตการงาน ชีวิตการสมรส เป็นต้น โดยมีมุมมองว่า บุคคลที่มีความสุขคือ บุคคลที่มีความสมดุลระหว่างความรู้สึกด้านบวกและความรู้สึกด้านลบ โดยที่มีความรู้สึกด้านบวกสูงกว่าด้านลบ ล่าสุด ในปี 2009 Diener & Ryan กล่าวว่า ความสุขเชิงอัตวิสัย คือ การอธิบายระดับของสุขภาวะที่บุคคลกำลังประสบอยู่ในขณะนั้น ตามการประเมินที่เป็นปัจเจกบุคคล ที่ประกอบด้วยด้านบวกและด้านลบ ซึ่งมาจากการประเมินทางความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับความพึงพอใจในชีวิต สิ่งที่ทำให้ความสนใจ สิ่งที่ถูกพันในชีวิต และการตอบสนองทางความรู้สึก เช่น ความยินดีและความเศร้า ต่อเหตุการณ์ในชีวิต ความพึงพอใจในงาน ความสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง สุขภาพ การพักผ่อนหย่อนใจ ความหมายในชีวิต เป้าหมายและองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สำคัญ

กล่าวโดยสรุป ความสุขเชิงอัตวิสัย หมายถึง การประเมินทางความคิดและอารมณ์เกี่ยวกับชีวิตทั้งหมดของบุคคล รวมไปถึงการประเมินสิ่งอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของเขาด้วย เช่น ความคิดหรือความรู้สึกที่บุคคลประเมินเกี่ยวกับชีวิตการทำงาน ชีวิตการสมรส เป็นต้น โดยบุคคลที่มีความสุขจะเป็นบุคคลที่มีความสมดุลระหว่างความรู้สึกด้านบวกและความรู้สึกด้านลบ โดยที่มีความรู้สึกด้านบวกสูงกว่าด้านลบ

3.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสุขเชิงอัตวิสัย

นักปรัชญาและนักศาสนามุ่งหาคุณลักษณะบางประการที่สำคัญ เช่น ความรัก ปรีชาญาณ การไม่ยึดติด ฯลฯ เพื่อเติมเต็มการมีอยู่ (existence) ของมนุษย์ มุ่งสู่การค้นหาคุณลักษณะของการมีชีวิตที่ดี (good life) โดยนักปรัชญาในยุคแรกมองว่า “ความสุข” คือ เหตุผลสูงสุดของทุกการกระทำของมนุษย์และยังมองว่า “ความสุข” เป็นความดีสูงสุดสำหรับการเป็นมนุษย์ (the final good for human being)

การศึกษาเกี่ยวกับความสุขที่ผ่านมา ได้แบ่งแนวคิดหลักออกเป็น 2 แนวคิด คือ ความสุขแบบยูโดโมนิกส์ (Eudaemonism) และความสุขแบบเฮโดนิิกส์ (Hedonism) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.1 แนวคิดความสุขแบบยูโดโมนิกส์

แนวคิดที่ถูกกล่าวไว้โดยอริสโตเติลว่า การได้ทำสิ่งที่มีค่าสูงสุดนั้นเป็นจุดมุ่งหมายของการกระทำทั้งหมดของมนุษย์ เรียกอีกอย่างว่าความสุข ซึ่งการจะมีความสุขแบบนี้ได้จำเป็นต้องมีความดีงามเป็นที่ตั้ง แนวความคิดนี้เป็นรากฐานของการศึกษาความสุขหรือสุขภาวะทางจิต (Psychological well-being: PWB) ในปัจจุบัน เป็นการศึกษาเชิงคุณลักษณะทางจิตด้านบวกที่ส่งผลต่อการใช้ชีวิตและพัฒนาศักยภาพของบุคคล โดยมองว่าความสุขที่แท้จริงนั้นมาจากความงอกงามในตน การปรับตัว การให้ความช่วยเหลือผู้อื่น และการทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงามให้ความสำคัญกับความรู้สึกยินดี (pleasure) และภาวะของการดำรงอยู่ (being) ที่มากกว่าการเสพสุขอย่างหมกมุ่น (self-indulgent) การศึกษาความสุขหรือสุขภาวะตามแนวทางนี้มองว่าคนเราควรมีอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่าการมีชีวิตที่สนุกสนานไปวัน ๆ การมีความสุขหรือสุขภาวะที่แท้จริงมาจากความงอกงามในตน (personal growth) และการใช้ชีวิตให้เกิดผลในทางดีงาม (actively contributing) เช่นการเป็นผู้เสียสละมากกว่าที่จะรับจากผู้อื่นซึ่งเป็นความสุขที่ลึกลงมากกว่าความพอใจ Seligman (2000) สรุปได้ว่า แนวความคิดของความสุขแบบยูโดโมนิซึมเป็นการศึกษาความสุขโดยมุ่งเน้นในเรื่องของคุณลักษณะทางจิตด้านบวกที่ส่งผลต่อการงอกงาม

ของบุคคล ไม่เน้นถึงสภาพความรู้สึกส่วนตัว ความสุขตามแนวคิดนี้คือการทำให้ชีวิตดีขึ้น ตัวอย่างนักจิตวิทยาที่ศึกษาความสุขตามแนวคิดนี้ ได้แก่ Ryff, Jahoda และ Seligman เป็นต้น

3.1.2 ส่วนแนวคิดความสุขแบบเฮโดนิสต์

“ความสุข” ในแนวคิดนี้ เป็นผลรวมของคุณภาพและระยะเวลาของความพึงพอใจของบุคคล ซึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบความเป็นจริงตามเกณฑ์ที่บุคคลนั้นตั้งขึ้นด้วยตนเอง แนวความคิดนี้ จึงเป็นฐานของการศึกษาความสุขเชิงอัตวิสัย (Subjective well-being: SWB) ในระยะต่อมา โดยเน้นที่การศึกษาความสุขตามการรับรู้ของความคิด ความรู้สึกต่อชีวิตโดยรวม ที่เน้นการมีความสุขมากที่สุด (maximize happiness) มีความรู้สึกเจ็บปวดน้อยสุด (reduce pain) และมีความรู้สึกพึงพอใจในชีวิต (Life satisfaction) ที่บุคคลสามารถบรรลุจุดหมาย นักจิตวิทยาที่ศึกษาความสุขตามแนวทางนี้ คือ Diener, Argyle และ Bradburn เป็นต้น

การศึกษาเกี่ยวกับความสุขเชิงอัตวิสัย (subjective well-being) เริ่มได้รับความสนใจในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 โดยเริ่มมีการศึกษาชีวิตประจำวันของมนุษย์ เกี่ยวกับการตอบสนองทางด้านอารมณ์ในแต่ละช่วงเวลา (Flügel, 1925) โดยช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การสำรวจประชากรเกี่ยวกับความสุขและความพึงพอใจในชีวิตมีเพิ่มมากขึ้น นักวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสุขเชิงอัตวิสัยในช่วงแรก ที่มีอิทธิพลต่องานวิจัยในระยะมา เช่น (Bradburn, 1969; Diener, 1984; Wilson, 1967)

Diener, (1984) มุ่งศึกษาและทบทวนวรรณกรรมอย่างจริงจัง เกี่ยวกับความสุขเชิงอัตวิสัย ในด้านของความสุข (happiness) ความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) และความรู้สึกทางด้านบวกของบุคคล (positive effect) โดยศึกษาใน 3 ด้าน คือ ด้านการประเมิน ด้านปัจจัยที่เป็นสาเหตุ และด้านทฤษฎี การศึกษาขอบเขตและนิยามของสุขภาวะ (well-being) และความสุข (happiness) Diener, (1984) พบว่าความสุขเชิงอัตวิสัย ได้รับแนวคิดมาจากกลุ่มของนักวิทยาศาสตร์เชิงสังคม ที่มองความสุขโดยกลับมามองที่ความพึงพอใจในชีวิต (life satisfaction) และขึ้นอยู่กับมาตรฐานที่หลากหลายในการตอบสนองต่อนิยามของการมีชีวิตที่ดี ดังที่ (Shin & Johnson, 1978) ที่กล่าวว่า การประเมินคุณภาพชีวิตของบุคคลหนึ่งมาจากเกณฑ์ของบุคคลนั้น นอกจากนั้น ความสุขเชิงอัตวิสัยยังได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดว่าการมีความสุขด้านบวกมากกว่าความรู้สึกด้านลบ (Bradburn, 1969) ซึ่งการศึกษาความสุขเชิงอัตวิสัย จึงเป็นการศึกษาความสัมพันธ์เกี่ยวกับความพึงพอใจเกี่ยวกับชีวิต (satisfaction with life) และความรู้สึกด้านบวก (positive effect)

Diener, (1984) พบว่าพื้นที่ของความทุกข์เชิงอัตวิสัยประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก คือ 1) ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (subjective) 2) รวมการประเมินทางด้านบวก (positive measures) และ 3) รวมการประเมินภาพรวมในหลายมิติของชีวิตในบุคคล ซึ่งอาจหมายถึงช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือตลอดชีวิตของบุคคลนั้น โดยพบว่าการทบทวนวรรณกรรมของ Diener, (1984) ส่งผลต่องานวิจัยเกี่ยวกับความทุกข์เชิงอัตวิสัยในช่วงเวลาต่อมา (เช่น (Diener, 2000b, 2009; Diener & Ryan, 2009; Diener & Seligman, 2004; Diener et al., 1999; Lyubomirsky et al., 2005; Oishi et al., 2009; Tov & Diener, 2013)

ต่อมา Diener et al. (1999) ได้มีการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความทุกข์เชิงอัตวิสัย โดยศึกษาเพื่อเข้าใจถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านจิตวิทยากับเหตุการณ์ในชีวิตที่ส่งผลต่อความทุกข์เชิงอัตวิสัย เพื่อเข้าใจในเป็นปัจจัยเชิงเส้นที่ส่งผลต่อความทุกข์เชิงอัตวิสัยที่สนับสนุนแนวคิดของ Diener, (1984) พบว่ามองว่าองค์ประกอบของความทุกข์เชิงอัตวิสัย ประกอบด้วย การตอบสนองทางด้านอารมณ์ของบุคคลนั้น ๆ ขอบเขตของความพึงพอใจด้านต่าง ๆ และการประเมินความพึงพอใจในชีวิตและเพิ่มเติมขึ้นโดย Diener (2000a) ที่กล่าวถึงนิยามของความทุกข์เชิงอัตวิสัยว่า เป็นการประเมินชีวิตโดยรวมของบุคคลทั้งด้านความคิดและอารมณ์ รวมถึงส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิต เช่น การงาน ชีวิตสมรส เป็นต้น โดยบุคคลที่มีความสุขคือ ผู้ที่มีความสมดุลระหว่างความรู้สึกด้านบวกและด้านลบ โดยมีความรู้สึกด้านบวกสูงกว่าด้านลบ โดยสอดคล้องกับ Diener et al. (2003) ที่นิยามความหมายของความทุกข์เชิงอัตวิสัยว่า เป็นการประเมินทางความคิดและความรู้สึกของบุคคลนั้น ๆ สำหรับชีวิตของตนเอง ซึ่งการประเมินเหล่านี้รวมถึงการตอบสนองทางด้านอารมณ์ต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ และการประเมินทางความคิดสำหรับความพึงพอใจและการได้รับการเติมเต็ม ดังนั้น ความทุกข์เชิงอัตวิสัยเป็นแนวคิดที่กว้างที่เป็นการมีประสบการณ์ของความรู้สึกยินดี มีระดับของอารมณ์ทางด้านลบที่ต่ำและมีระดับความพึงพอใจในชีวิตที่สูง ซึ่ง Diener (2009) ได้สรุปว่า โครงสร้างของความทุกข์เชิงอัตวิสัย ประกอบด้วยความพึงพอใจในชีวิตที่ไม่เพียงเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นความพึงพอใจจากภาพรวมหลากหลายด้าน ที่ใกล้เคียงตามการใช้ชีวิตส่วนบุคคล

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การให้อภัยตนเองและความทุกข์เชิงอัตวิสัย

การทบทวนวรรณกรรม พบว่า “ความสุข” เป็นเป้าหมายสำคัญประหนึ่ง ทั้งด้านของการศึกษาวิจัยและด้านของการปฏิบัติในเชิงจิตวิทยา ด้วยเหตุนี้งานวิจัยหลายชิ้น จึงมุ่งศึกษาการให้อภัยตนเองโดยมีเป้าหมายหรือตัวแปรตามที่เกี่ยวข้อง คือ “ความสุข” “สุขภาวะ” “สุขภาวะทางจิต” “ความทุกข์เชิงอัตวิสัย” งานวิจัยที่พัฒนาความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับ

การให้อภัยตนเองที่ส่งผลต่อความสุข เช่น (Davis et al., 2015; Wohl et al., 2008; Yao et al., 2017)

นักวิชาการที่ศึกษาเกี่ยวกับ “ความสุข” ได้แบ่ง “ความสุข” ออกเป็นสองแนวคิดใหญ่ ๆ ด้วยกัน การศึกษาเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองที่ส่งผลต่อความสุขก็มีความสัมพันธ์กับแนวคิดทั้งสองเช่นเดียวกัน กล่าวคือ มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับสุขภาวะทางจิต (Psychological Well-being: PWB) ดังเช่น การศึกษาของ Davis et al. (2015) ที่มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการให้อภัยตนเอง กับสุขภาพทางกาย และสุขภาวะทางจิต (psychological well-being) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง สุขภาพกาย กับสุขภาพจิต และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเอง และตัวแปรผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาวิเคราะห์อภิมาน (meta-analysis) จากงานวิจัยในอดีตจนถึงปี ค.ศ. 2015 พบว่าการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสุขภาวะทางจิตที่ระดับ .45 กล่าวคือ จากการศึกษา งานวิจัยจำนวน 65 ชิ้น ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับสุขภาวะทางจิต (psychological well-being) โดยมีจำนวนผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งหมด 17,939 พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการให้อภัยตนเองกับสุขภาวะทางจิต ($r=.45$; 95% CI[.41,.49]) พบว่ามีขนาดอิทธิพลปานกลาง ซึ่งจากงานวิจัยมีการทดสอบตัวแปรกำกับ 5 ตัวแปรด้วยกัน คือ กลุ่มตัวอย่าง (sample) มาตรการเกี่ยวกับการให้อภัย (measure of self-forgiveness) อายุ (age) เพศ (gender) และเชื้อชาติ (race/ethnicity) ซึ่งระดับความสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน เช่น นักศึกษามหาวิทยาลัย ประชาชนในชุมชน หรือกลุ่มที่เข้ารับการบำบัด กลุ่มตัวอย่างที่วัดด้วยมาตรการให้อภัยตนเอง (state self-forgiveness measure) ($r=.35$; 95% CI[.26,.43]) พบความสัมพันธ์ที่อ่อนกว่าการวัดด้วยมาตรวัดลักษณะนิสัยการให้อภัยตนเอง (trait self-forgiveness measure) ($r=.45$; 95% CI[.41,.48]) การศึกษาตัวแปรกำกับเกี่ยวกับอายุ พบว่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับสุขภาวะทางจิตน้อยลงในค่าเฉลี่ยอายุของผู้เข้าร่วมวิจัยที่มากขึ้น และพบระดับความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับสุขภาวะทางจิตมากขึ้นในระดับร้อยละของเชื้อชาติที่เพิ่มมากขึ้น

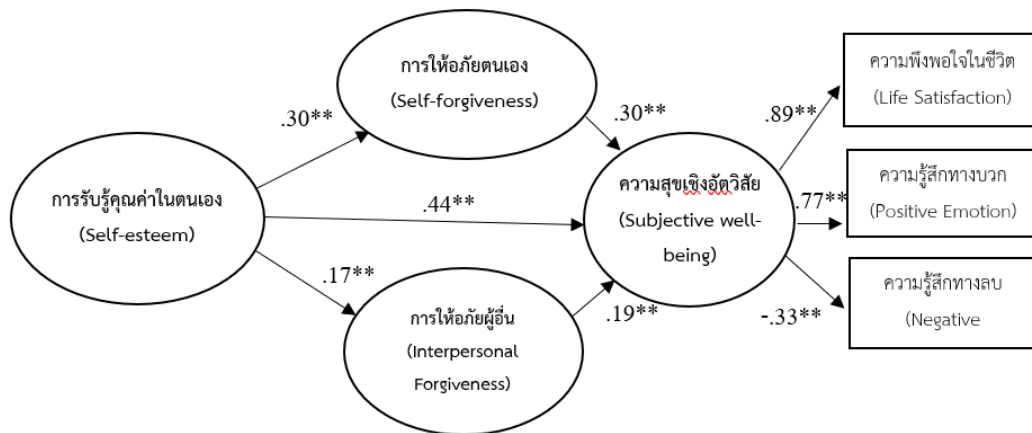
นอกจากนี้ งานวิจัยของ Wohl Wohl et al. (2008) ยังเห็นว่า ในการศึกษาเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ยังขาดมาตรวัดการให้อภัยตนเองที่มีประสิทธิภาพ จุดประสงค์ของงานวิจัยจึงเน้นที่การพัฒนามาตรวัดเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง และนอกจากนั้นยังเน้นที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะทางจิต (psychological well-being) ต่าง ๆ เช่น การประณามตนเอง (self-blame) ความรู้สึกผิด (guilt) ระดับของการรับรู้คุณค่า

ในตนเอง (state self-esteem) ความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with life) แนวโน้มในการให้อภัย (tendency to forgive) ภาวะซึมเศร้า (depression) โดยเน้นศึกษาในบริบทของคู่รักที่เพิ่งยุติความสัมพันธ์กัน ผลการศึกษาพบทั้งความสัมพันธ์ทางบวกและทางลบต่อการให้อภัยตนเองและ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะทางจิต (psychological well-being) ต่าง ๆ ซึ่งผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ทางลบระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการให้อภัยตนเองกับการประณามตนเอง (self-blame) และภาวะซึมเศร้า (depression) และพบความสัมพันธ์ทางลบระดับน้อยระหว่างการให้อภัยตนเองกับความรู้สึกรู้ผิด (guilt) และพบความสัมพันธ์ทางลบระดับปานกลางระหว่างการให้อภัยตนเองกับระดับของการรับรู้คุณค่าในตนเอง (state self-esteem) ความพึงพอใจในชีวิต (Satisfaction with life) แนวโน้มในการให้อภัย (tendency to forgive)

ซึ่งจากงานวิจัยนี้สนใจทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองที่เกี่ยวกับความพึงพอใจในชีวิต โดยให้เหตุผลว่า บุคคลหนึ่งที่มีระดับของความพึงพอใจในชีวิตตนเองที่สูง คือ บุคคลที่พบความสงบและสันติในตัวเอง

การศึกษาวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองกับความสุขเชิงอัตวิสัย (Subjective Well-being) (Yao et al., 2017) ได้ศึกษาอิทธิพลของการรับรู้คุณค่าในตนเอง (self-esteem) ที่มีผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัย (subjective well-being) และทดสอบการทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านของการให้อภัยระหว่างบุคคล และการให้อภัยตนเองในนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และหนานชางจำนวน 475 คน โดยใช้ The Rosenberg Self-Esteem Scale, The heartland Forgiveness Scale และ The SWB Scale ที่พัฒนาโดย Diener and Suh (1997) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การรับรู้คุณค่าในตนเอง การให้อภัย และการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์กับความสุขเชิงอัตวิสัย อย่างมีนัยสำคัญ และจากการศึกษาวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุพบว่า การให้อภัยและการให้อภัยตนเองสามารถทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างการรับรู้คุณค่าในตนเองและมีความสุขเชิงอัตวิสัยได้อย่างมีนัยสำคัญ ดังแผนภาพที่ 5

ภาพที่ 5 โมเดลความสุขเชิงอัตวิสัยโดยมีตัวแปรการให้อภัยตนเองและการให้อภัยระหว่างบุคคลเป็นตัวแปรส่งผ่าน (ที่มา: (Yao et al., 2017))

**p<.01

นอกจากนั้น Liu (2021) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยและการให้อภัยตนเองที่ส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยโดยมีตัวแปรการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่านในนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวจีนในมณฑลเหอหนาน จำนวน 443 คน ผลการวิจัยพบว่าการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัย โดยพบว่า การให้อภัย การให้อภัยตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงบวกและความรู้สึกเชิงบวก และพบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการให้อภัย การให้อภัยตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมกับความรู้สึกเชิงลบ

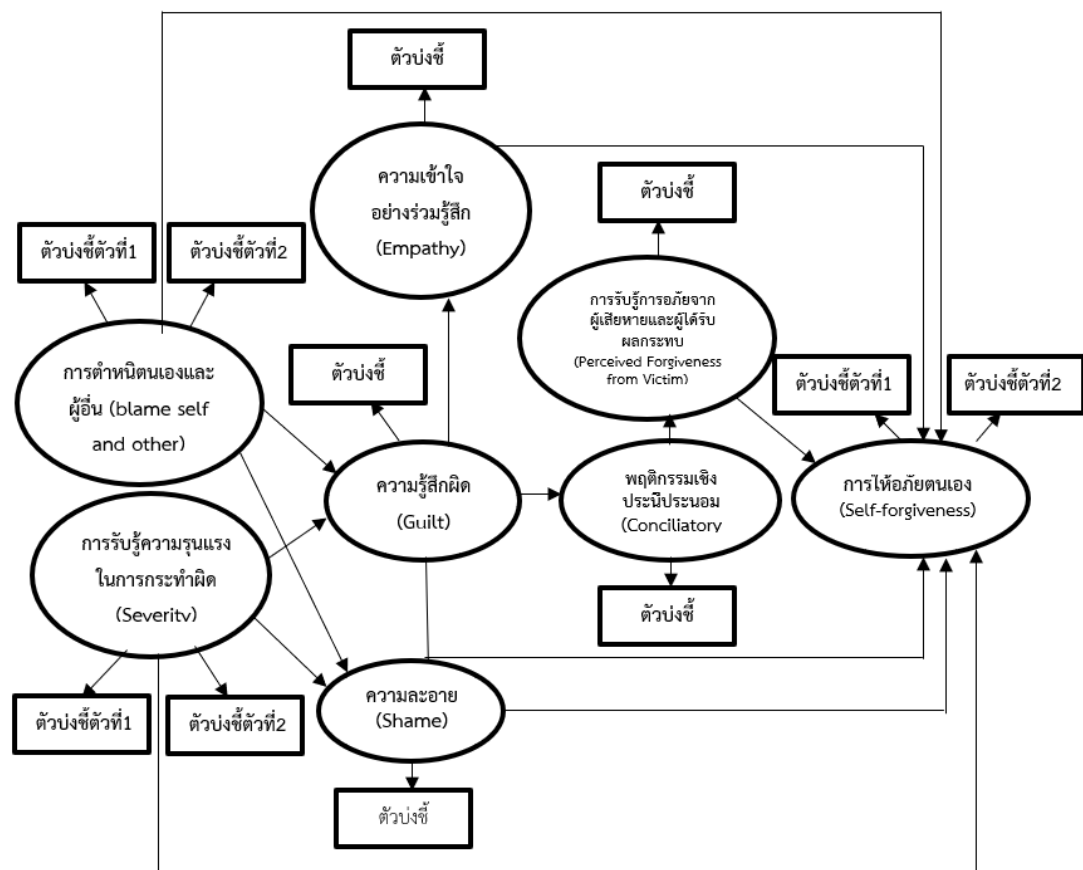
ข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม จะเห็นว่าไม่มีการศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์ที่กล่าวถึงการให้อภัยตนเองรวมถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัวเยาวชนผู้กระทำผิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาตามวัตถุประสงค์ 2 ข้อ กล่าวคือ

ในวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เป็นการพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ

ข้อมูลจากการศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ระบุว่า การให้อภัยตนเอง เป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพกระบวนการหนึ่ง ที่จะช่วยให้บุคคลผู้กระทำผิดสามารถ นำมาใช้จัดการกับการลงโทษตัวเอง ทั้งทางด้านความคิดและความรู้สึกด้านลบ ที่เกิดขึ้นจาก การกระทำผิด เช่น Exline et al. (2011); Worthington et al. (2007) เมื่อพิจารณาปัจจัยที่สำคัญ ในกระบวนการให้อภัยตนเองของผู้กระทำผิด ที่นำเสนอในงานของ Hall and Fincham (2005, 2008) และ McConnell et al. (2012) ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะตรวจสอบเพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุ ของการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ที่พัฒนาจากการศึกษาของ Hall and Fincham (2005, 2008) และ McConnell et al. (2012) ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

จากภาพที่ 6 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด นำมาสู่สมมติฐานการวิจัยดังนี้

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด สามารถพัฒนาสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผ่านความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผ่านความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

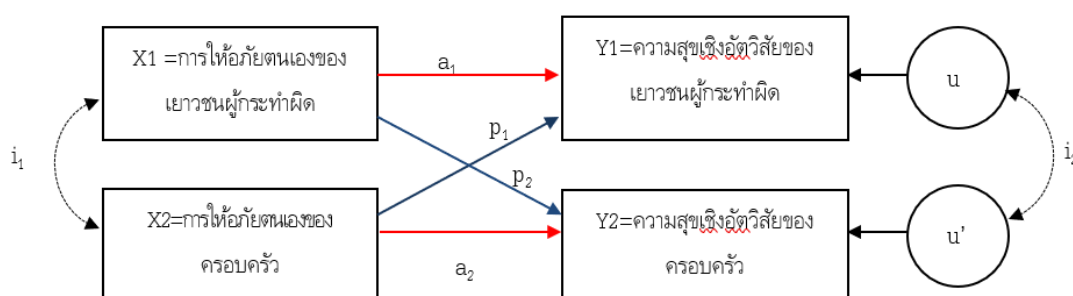
สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดผ่าน ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 ความละอายมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดผ่าน ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด

ในวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบโมเดลทวิสัมพันธ์ (The Actor-Partner Interdependence Model: APIM) ซึ่งเป็นวิธีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 ฝ่ายที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในบริบทที่หลากหลาย (เช่น แม่กับลูก เพื่อนกับเพื่อน หรือคนรักกับคนรัก) โมเดลดังกล่าวนี้ เหมาะสมกับการศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว โดยที่นักวิจัยสามารถศึกษาได้ทั้งอิทธิพลจากตัวเอง (Actor Effect) เช่น อิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Partner Effect) เช่น อิทธิพลของการให้อภัยตนเองของครอบครัวที่มีผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด

อีกทั้งนักวิจัยยังสามารถทดสอบได้ว่า ความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและของครอบครัว ได้รับอิทธิพลจากการให้อภัยตนเองฝ่ายใดมากกว่ากันและอยู่ในรูปแบบใด ดังนั้นในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะตรวจสอบ อิทธิพลจากตนเอง และอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว ดังแผนภาพ 7

ภาพที่ 7 แบบจำลองรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว

จากแผนภาพที่ 7

X1= คะแนนการให้อภัยตนเองที่เก็บรวบรวมได้จากเยาวชนผู้กระทำผิด

X2= คะแนนการให้อภัยตนเองที่เก็บรวบรวมได้จากครอบครัว

Y1= คะแนนความสุขเชิงอัตวิสัยที่เก็บรวบรวมได้จากเยาวชนผู้กระทำผิด

Y2= คะแนนความสุขเชิงอัตวิสัยที่เก็บรวบรวมได้จากครอบครัว

u= ความคลาดเคลื่อนของเยาวชนผู้กระทำผิดเมื่อเวลา 2

u'= ความคลาดเคลื่อนของครอบครัวเมื่อเวลา 2

จากแผนภาพลูกศรทางเดียวแสดงเส้นทางอิทธิพลของตัวแปร ในขณะที่ลูกศรสองทางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

a₁และ a₂= เส้นกำกับแสดงอิทธิพล actor effect

p₁และ p₂=เส้นกำกับแสดงอิทธิพล partner effect

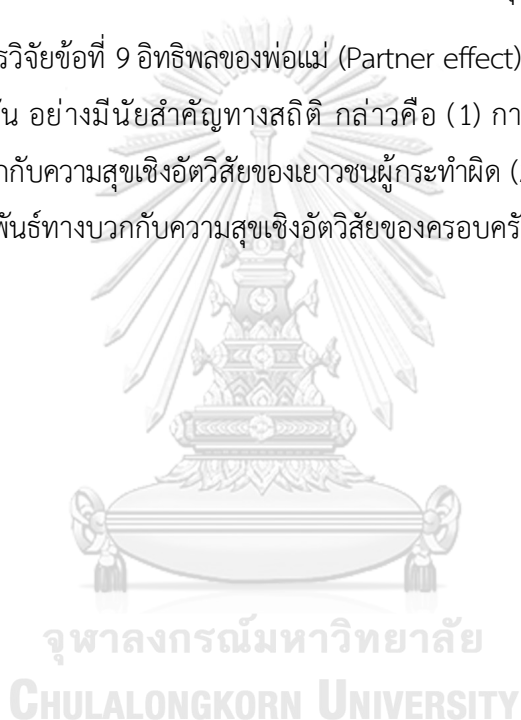
i₁และ i₂=เส้นกำกับแสดงอิทธิพล interdependence effect

สมมติฐานการวิจัยพัฒนาขึ้นจากความสัมพันธ์ตามแบบจำลอง จากแผนภาพที่ 2.7 ได้แก่

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 อิทธิพลร่วมของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว (Interdependent effects) (เส้นกำกับความสัมพันธ์ i_1 และ i_2) มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่าง การให้อภัยตนเอง และความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8 อิทธิพลของเยาวชนผู้กระทำผิด (Actor effects) (เส้นกำกับความสัมพันธ์ a_1 และ a_2) มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ (1) การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด (2) การให้อภัยตนเองของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 9 อิทธิพลของพ่อแม่ (Partner effect) (เส้นกำกับความสัมพันธ์ p_1 และ p_2) มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ (1) การให้อภัยตนเองของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด (2) การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด และ (2) ศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว โดยมีรายละเอียดระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประกอบด้วย 2 กลุ่มคือ กลุ่มแรก เป็นเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด โดยเยาวชนผู้กระทำผิดอยู่ในช่วงการควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ส่วนกลุ่มที่สอง เป็นบุคคลในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด (ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้ปกครอง หรือ สมาชิกคนอื่นในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด) ที่ศาลเห็นสมควรเป็นผู้ดูแลเยาวชนระหว่างพิจารณาคดี

กลุ่มตัวอย่างในการพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด ได้แก่ (1) กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่องเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด ที่อยู่ในช่วงการควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา (2) กลุ่มตัวอย่างในการตอบสมมติฐานการวิจัยในการตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด จำนวน 1,031 คน เป็นเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด โดยเยาวชนผู้กระทำผิดอยู่ในช่วงการควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มต้องมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือก กล่าวคือ เกณฑ์คัดเข้าได้แก่ (1) เป็นเยาวชนผู้กระทำผิด¹ ที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

¹ เยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจ ครอบคลุมเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีการแยกตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 44

และเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด (2) มีความสนใจเข้าร่วมการวิจัย (3) มีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี เกณฑ์ในการคัดออก ได้แก่ เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีประวัติว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือ โรควิตกกังวลอื่น ๆ และอยู่ในช่วงการรักษา การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยหลักการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง กำหนดจากขนาดของโมเดล โดยกำหนดให้จำนวนกลุ่มตัวอย่างมี 20 คนต่อหนึ่งค่าพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่า (Hair et al., 2006) ซึ่งในงานวิจัยนี้ จำนวนพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่ามี 45 พารามิเตอร์ จากสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง 20 คนต่อ 1 พารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ จึงเท่ากับ 900 คน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนตัวอย่างอีกร้อยละ 15 เพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอ ในกรณีข้อมูลขาดหาย ดังนั้น ตัวอย่างทั้งหมดที่เหมาะสมในการวิจัยในการศึกษาย่อยนี้จึงไม่น้อยกว่า 1,035 คน

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว จำนวน 120 คู่ ประกอบด้วย (1) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด ที่อยู่ในช่วงการควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และ (2) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด (ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้ปกครอง หรือ สมาชิกคนอื่นในครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด) ที่ศาลเห็นสมควรเป็นผู้ดูแลเยาวชนระหว่างพิจารณาคดี โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งคู่ต้องมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือก กล่าวคือ เกณฑ์คัดเลือกได้แก่ (1) เป็นเยาวชนผู้กระทำผิด²

สถานพินิจต้องจัดให้มีการแยกเด็กหรือเยาวชนซึ่งอยู่ในความควบคุม (1) แยกเด็กหรือเยาวชนหญิงและชายให้มีที่อยู่ต่างหากจากกัน (2) แยกเด็กหรือเยาวชนตามอายุ พฤติการณ์ และความร้ายแรงของการกระทำความผิด (3) แยกเด็กหรือเยาวชนซึ่งมีลักษณะที่อาจเป็นภัยต่อเด็กหรือเยาวชนอื่นไว้ต่างหาก

² เยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจ ครอบคลุมเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีการแยกตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 44 สถานพินิจต้องจัดให้มีการแยกเด็กหรือเยาวชนซึ่งอยู่ในความควบคุม (1) แยกเด็กหรือเยาวชนหญิงและชายให้มีที่อยู่ต่างหากจากกัน (2) แยกเด็กหรือเยาวชนตามอายุ พฤติการณ์ และความร้ายแรงของการกระทำความผิด (3) แยกเด็กหรือเยาวชนซึ่งมีลักษณะที่อาจเป็นภัยต่อเด็กหรือเยาวชนอื่นไว้ต่างหาก

ที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด และครอบครัวของ เยาวชนผู้กระทำผิด (2) ทั้งคู่ (เยาวชนและครอบครัว) ต้องมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย (3) ทั้งคู่ต้องมีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี เกณฑ์ในการคัดออกได้แก่ เป็นเยาวชน หรือสมาชิกในครอบครัวที่มีประวัติว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือ โรคจิตเวชอื่น ๆ และอยู่ในช่วงการรักษา การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนด ตามวิธีการคำนวณกลุ่มตัวอย่างแบบ dyadic noninterdependent Kenny et al. (2020) โดยมี ค่าขนาดอิทธิพล actor effects power=.938 ที่ $p < .05$ และมีค่า $r = .245$ และค่าขนาดอิทธิพล partner effect= .556 ที่ $p < .05$ และมีค่า $r = .150$ ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 120 คู่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มาตรการตำหนิตนเองและผู้อื่น มาตรการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด มาตรการความละเอียด มาตรการความรู้สึกผิด มาตรการพฤติกรรมเชิงประนีประนอม มาตรการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ มาตรการความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก มาตรการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว มาตรการสุขเชิงอัตวิสัย สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ดังรายละเอียด ของเครื่องมือและการพัฒนามาตรวัดสำหรับใช้ในเยาวชนผู้กระทำผิด ต่อไปนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุดในปัจจุบัน ประเภทการกระทำผิด ระยะเวลาในกระบวนการทางกฎหมาย (นับตั้งแต่วันที่ถูกจับกุม) จำนวนครั้งในการกระทำผิด บุคคลที่เยาวชนอาศัยอยู่ด้วย เป็นต้น

2. มาตรการตำหนิตนเองและผู้อื่น ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney et al. (2002) เพื่อวัดแนวโน้ม การตำหนิผู้อื่นและการตำหนิตนเองของผู้กระทำผิด มาตรวัดนี้มี 2 องค์ประกอบ คือ (1) แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame Others) มี 8 ข้อกระทง และ (2) แนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Self) มี 8 ข้อกระทง รวมทั้งหมด 16 ข้อกระทง โดยมาตรวัดนี้ เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนี้เลย และ ค่า 5 หมายถึง มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนี้มากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับมีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค ด้านแนวโน้มการตำหนิผู้อื่นเท่ากับ .73 และด้านแนวโน้มการตำหนิตนเองเท่ากับ .85

3. มาตรการวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ Transgression Semantic Differentiation (TSD) McConnell et al. (2012) มาตรการวัดต้นฉบับมี 24 ข้อกระทง ประกอบด้วย 2 ด้านย่อย คือ Transgressor Perception (TSD-TP) และ Victim Perception (TSD-VP) ด้านละ 12 ข้อกระทง เพื่อบอกระดับของการรับรู้ถึงความรุนแรงของการกระทำผิดของผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยบอกถึงความเชื่อเกี่ยวกับ 1) มุมมองการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดของผู้กระทำผิดในมุมมองของผู้กระทำผิดเอง ที่มองต่อความผิดพลาดหรือการกระทำผิดที่เกิดขึ้น 2) มุมมองการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดของผู้กระทำผิดในมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่มองต่อความผิดพลาดหรือการกระทำผิดที่เกิดขึ้น มาตรการนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 7 ระดับ (เช่น ค่า 1 หมายถึง ไม่รุนแรง และ ค่า 7 หมายถึง รุนแรง หรือ ค่า 1 หมายถึง ไม่มีอันตราย และ ค่า 7 หมายถึง อันตรายที่สุด)

4. มาตรการวัดความละอาย ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994) มาตรการวัดต้นฉบับมี 15 ข้อกระทง เพื่อประเมินความรู้สึกผิด (guilt) เช่น “ฉันรู้สึกไม่ดีกับสิ่งที่ฉันได้ทำลงไป” ประเมินความละอาย (shame) เช่น “ฉันรู้สึกว่าฉันตัวเล็กลง” ประเมินความภูมิใจในตน (pride) เช่น “ฉันรู้สึกภูมิใจ” ซึ่งแต่ละด้านประกอบด้วย 5 ข้อกระทง โดยในงานวิจัยนี้ ใช้อีกรายละ 2 ข้อกระทง ประเมินความละอาย (shame) มาตรการนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .89

5. มาตรการวัดความรู้สึกผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994) มาตรการวัดต้นฉบับมี 15 ข้อกระทง เพื่อประเมินความรู้สึกผิด (guilt) เช่น “ฉันรู้สึกไม่ดีกับสิ่งที่ฉันได้ทำลงไป” ประเมินความละอาย (shame) เช่น “ฉันรู้สึกว่าฉันตัวเล็กลง” ประเมินความภูมิใจในตน (pride) เช่น “ฉันรู้สึกภูมิใจ” ซึ่งแต่ละด้านประกอบด้วย 5 ข้อกระทง โดยในงานวิจัยนี้ ใช้อีกรายละ 1 ข้อกระทง ประเมินความรู้สึกผิด (guilt) เพื่อประเมินระดับความรู้สึกผิด มาตรการนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง

ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .82

6. มาตรวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด Interpersonal Reactivity Index ของ Davis (1983) โดยใช้องค์ประกอบ Empathic Concern (EC) จำนวน 7 ข้อกระทง มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) โดยมีข้อความที่บอกถึงความคิดและความรู้สึกที่หลากหลายเหตุการณ์ โดยให้ผู้ตอบระบุ แบบมาตรวัดนี้ แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แอลฟาของครอนบาค .72

7. มาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด Conciliatory Behaviors Scale (CBS) ของ McCullough et al. (1997) มาตรวัดต้นฉบับมี 2 ข้อกระทง แต่เมื่อได้รับการพัฒนาจาก McConnell et al. (2012) เป็นมาตร CBS จึงประกอบด้วย 5 ข้อกระทง เพื่อให้ครบถ้วนตามภาวะสันนิฐานของพฤติกรรมเชิงประนีประนอมมากยิ่งขึ้น มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .74

8. มาตรวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยพัฒนามาจาก มาตรวัด The Heartland Forgiveness Scale ของ (Thompson et al., 2005) ที่ พัฒนาจาก McConnell et al. (2012) ในการปรับปรุงด้านย่อยของการให้อภัยบุคคลอื่นทั้ง 6 ข้อกระทง เพื่อวัดระดับการรับรู้การได้รับการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ โดยเปลี่ยนแปลง ประธานแต่ละประโยคในแบบวัด เพื่อประเมินการรับรู้การให้อภัยแทนการให้อภัย เช่น “ผู้เสียหายยังคงแสดงการลงโทษอย่างต่อเนื่อง” มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบ ประเมินตนเอง (self-report) มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคอยู่ระหว่าง .72 ถึง .87

9. มาตรการให้อภัยตนเอง สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด และ ครอบครัว ผู้วิจัยพัฒนา มาจากมาตรวัดต้นฉบับ The State Self-Forgiveness Scale ของ (Wohl et al., 2008) มาตรวัดต้นฉบับมี 17 ข้อกระทง เพื่อประเมินการตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบด้วย การเมิน 2 ด้านย่อยคือ การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) ประกอบด้วย 8 ข้อกระทง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .86 และด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB) ประกอบด้วย 9 ข้อกระทง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .91 คำถาม มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

10. มาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ผู้วิจัยนำ มาตรวัดความสุขเชิงอัตวิสัย ที่พัฒนาโดยหยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) ซึ่งเป็นมาตรวัดความสุข เชิงอัตวิสัยตามแนวทางของ Diener (1984) โดยมาตรวัดนี้ประกอบด้วย 3 มาตรวัดย่อย ได้แก่

10.1 มาตรวัดความพึงพอใจชีวิต (Satisfaction with Life Scale) ฉบับภาษาไทย แปลและเรียบเรียงโดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พัฒนามาจากมาตรวัดของ Pavot and Diener (1993) และ Diener (1993) จำนวน 5 ข้อกระทง เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .81

10.2 มาตรวัดความรู้สึกด้านบวกและด้านลบ (The Positive and Negative Affect Schedule) ฉบับภาษาไทย โดย หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พัฒนามาจากของพิมลรัตน์ ทิศากาศย์ (2548) จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็นการประเมินความรู้สึกทางบวก 10 ข้อ และความรู้สึกทางลบ 10 ข้อ ในจำนวนนี้มีการแปลมาจาก Watson et al. (1988) จำนวน 6 ข้อกระทง และคิดข้อกระทง เพิ่มอีกด้านละ 7 ข้อ เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงอย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง ตรงอย่างยิ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .84

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนในการพัฒนามาตรวัดที่ใช้ในการวิจัย 9 ฉบับ คือ มาตรวัดการตำหนิตนเองและผู้อื่น ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney et al. (2002) มาตรวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัดต้นฉบับ Transgression Semantic Differentiation (TSD) McConnell et al. (2012) มาตรวัดความละอายและความรู้สึกผิด ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994) มาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัด Conciliatory Behaviors Scale (CBS) ของ McConnell et al. (2012) ที่พัฒนาจาก McCullough et al. (1997) มาตรวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัด The Heartland Forgiveness Scale ของ McConnell et al. (2012) ที่พัฒนาจาก Thompson et al. (2005) มาตรวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด Interpersonal Reactivity Index ของ Davis (1983) มาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ผู้วิจัยพัฒนาจากมาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl et al. (2008) เพื่อให้ มาตรวัดดังกล่าว มีความเหมาะสมกับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวในบริบทสังคมไทย ผลการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดในแต่ละชุด ดังนี้

มาตรที่ 1 มาตรวัดการตำหนิตนเองและผู้อื่น มีขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการตำหนิตนเองและผู้อื่น และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้ การตำหนิตนเองและผู้อื่น (Blame self and other) หมายถึง แนวโน้มในการกล่าวโทษต่อบุคคลอื่นแบบแสดงออก (Propensity to Blame Others) หรือแนวโน้มในการกล่าวโทษต่อตนเอง (Propensity to Blame Self) ของเยาวชน ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ความผิดพลาดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้น เป็นลักษณะนิสัยที่แสดงถึงความล้มเหลวของการปรับตัวภายหลังกระทำผิด ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015)

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 16 ข้อมาเป็นภาษาไทย เพื่อวัดแนวโน้มการตำหนิผู้อื่นและการตำหนิตนเองของผู้กระทำผิด มาตรวัดนี้มี 2 องค์ประกอบ คือ (1) แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame

Others) มี 8 ข้อกระทง และ (2) แนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Self) มี 8 ข้อกระทง รวมทั้งหมด 16 ข้อกระทง เป็นข้อกระทงทางบวกทั้ง 16 ข้อ ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณาและได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรรุณญา ตัญคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรุชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงโรจน์ อติตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำและสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทงตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r=.197, df=98, p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 16 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบแนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Self) ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .40 ถึง .60 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .88 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบแนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame Others) ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .25 ถึง .74 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .84 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .86 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด) โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 16 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .863 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 1808.34, $df = 79$, $p < .001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดการตำหนิตนเองและผู้อื่น ($n=100$)

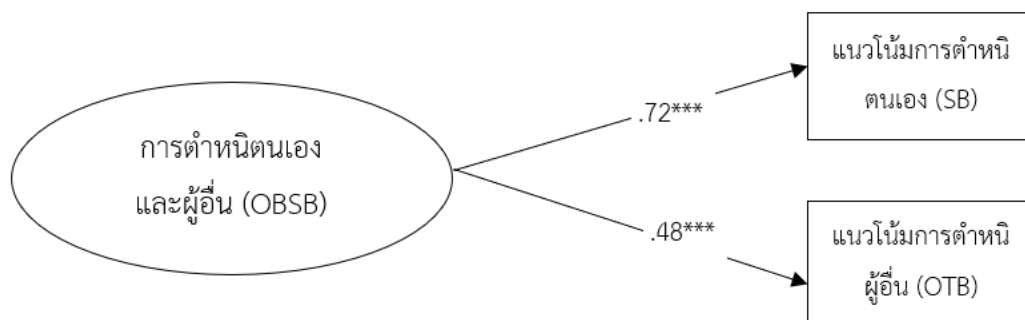
องค์ประกอบ	แนวโน้มการตำหนิตนเอง (SB)	แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (OTB)
แนวโน้มการตำหนิตนเอง (SB)	1.00	.252**
แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (OTB)	.252**	1.00
<i>M</i>	21.58	18.75
<i>SD</i>	9.136	7.135

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 1808.34, $df = 79$, $p < .001$

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .863

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดการตำหนิตนเองและผู้อื่น มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 93.8, $df = 73$, $p = 0.051$, CFI = 0.99, TLI = 0.98, RMSEA = 0.03) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .42 ถึง .87 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์

องค์ประกอบเชิงยืนยันยังสามารถสรุปได้ว่า มาตรการวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Tangney et al. (2002) แสดงดังภาพที่ 8

Chi-square = 93.8, df = 73, p = 0.05, CFI = 0.99, TLI = 0.98, RMSEA = 0.03

ภาพที่ 8 โมเดลการวัดการดำเนินตนเองและผู้อื่น

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรการนี้เป็นมาตรการที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนั้นเลย” ค่า 2 หมายถึง “ไม่ค่อยจะมีแนวโน้ม” ค่า 3 หมายถึง “มีแนวโน้มกับไม่มีแนวโน้มพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “มีแนวโน้มอยู่บ้าง” และ ค่า 5 หมายถึง “มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนั้นมากที่สุด” คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนนตั้งแต่ 16 ถึง 80 คะแนน การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงหมายถึงมีแนวโน้มการดำเนินตนเองและผู้อื่นมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีแนวโน้มการดำเนินตนเองและผู้อื่นน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรการที่ 2 มาตรการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด มีขั้นตอนในการพัฒนา ดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of transgressions) หมายถึง การรับรู้ถึงระดับความรุนแรงของความผิดพลาดหรือการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิด อันเนื่องมาจาก

ประสบการณ์หรือความเชื่อที่มีอยู่เดิม ร่วมกับการรับรู้สถานการณ์ของการกระทำผิดนั้น ส่งผลต่อการรับรู้ระดับความรุนแรง ทั้งในรับรู้และท่อนระดับความรุนแรงในมุมมองของเยาวชนที่ได้กระทำผิดพลาดหรือกระทำผิด และการรับรู้และสะท้อนระดับความรุนแรงในมุมมองของผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดที่เกิดขึ้น

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 24 ข้อมาเป็นภาษาไทย เพื่อวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด มาตรวัดนี้มี 2 องค์ประกอบ คือ (1) การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเองมี 12 ข้อกระทง เป็นข้อกระทงทางบวกทั้ง 9 ข้อ (ข้อที่ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 10 และ 11) เป็นข้อกระทงทางลบ 3 ข้อ (ข้อที่ 4, 8 และ 12) และ (2) การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบมี 12 ข้อกระทง เป็นข้อกระทงทางบวกทั้ง 9 ข้อ (ข้อที่ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 10 และ 11) เป็นข้อกระทงทางลบ 3 ข้อ (ข้อที่ 4, 8 และ 12) รวมทั้งหมด 24 ข้อกระทง ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณาและได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำ และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทงตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r

($r=.197$, $df=98$, $p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 24 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .27 ถึง .71 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .91 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .20 ถึง .80 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .90 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .92 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้ ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด)

โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 16 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .889 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\text{Chi-square} = 4448.07$, $df = 75$, $p<.001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กัน และสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

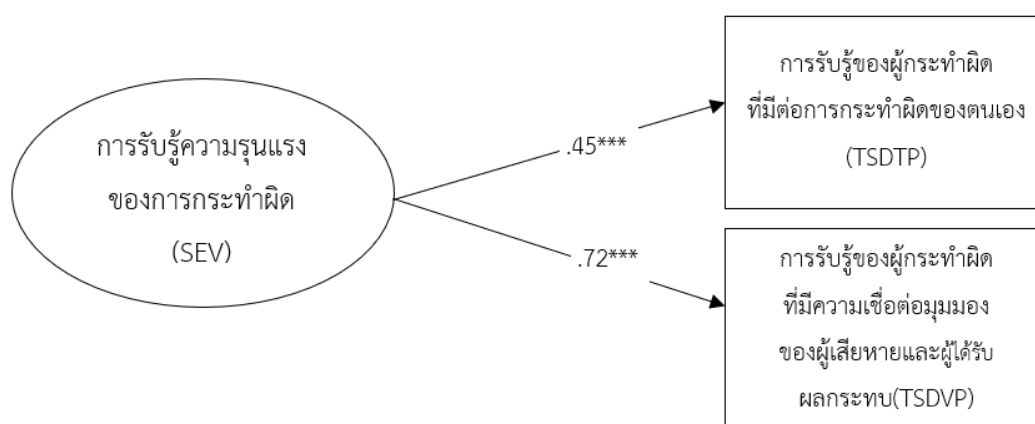
เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ($n=100$)

องค์ประกอบ	การรับรู้ของผู้กระทำ ผิดที่มีต่อการกระทำ ผิดของตนเอง (TSDTP)	การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มี ความเชื่อต่อมุมมองของ ผู้เสียหายและผู้ได้รับ ผลกระทบ (TSDVP)
การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของ ตนเอง (TSDTP)	1.00	.411**
การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมอง ของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (TSDVP)	.411**	1.00
<i>M</i>	51.56	62.96
<i>SD</i>	16.467	14.217

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 4448.07, *df* = 75, *p* < .001

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .889

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 45.8, *df* = 34, *p* = 0.063, CFI = 0.99, TLI = 0.98, RMSEA = 0.043) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .34 ถึง .82 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรการชุดนี้มีโครงสร้างแบบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ McConnell et al. (2012) แสดงดังภาพที่ 9

Chi-square = 45.8, *df* = 34, *p* = 0.063, CFI = 0.99, TLI = 0.98, RMSEA = 0.043

ภาพที่ 9 โมเดลการวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) ระดับ 7 มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวก 9 ข้อ ข้อกระทงทางลบ 3 ข้อ ค่า 1 หมายถึง ไม่รุนแรง และ ค่า 7 หมายถึง รุนแรง หรือ ค่า 1 หมายถึง ไม่รุนแรงหรือไม่อันตราย และ ค่า 7 หมายถึง รุนแรงมากที่สุด หรือ อันตรายมากที่สุด ค่าคะแนนที่มาก หมายถึง การรับรู้ระดับความรุนแรงที่สูง และค่าคะแนนที่น้อย หมายถึง การรับรู้ระดับความรุนแรงที่ต่ำ คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนนตั้งแต่ 24 ถึง 168 คะแนน การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรวัดที่ 3 มาตรวัดความรู้สึกผิด มีขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกผิด และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้ ความรู้สึกผิด (guilt) หมายถึง สภาวะความเครียดทางจิตใจ ความสำนึกผิด ความเสียใจ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำของเยาวชน ผู้กระทำผิดต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ เกิดความเป็นห่วง กังวล เข้าอกเข้าใจ อันเป็นแรงกระตุ้นภายในให้แสดงการขอโทษ การสารภาพผิด การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ Tangney (1995)

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ มาเป็นภาษาไทย เป็นข้อกระทงทางบวกทั้ง 5 ข้อ ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณาและได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรุณญา ตัญคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงรุ่งโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำ

และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทง ตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r=.197$, $df=98$, $p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 5 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุดของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .38 ถึง .71 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .84 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้ ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด)

โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 16 ข้อของมาตรวัดชุดนี้ มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .838 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 627.78, $df = 10$, $p<.001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 6

ตารางที่ 6

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัด
ความรู้สึกผิด ($n=100$)

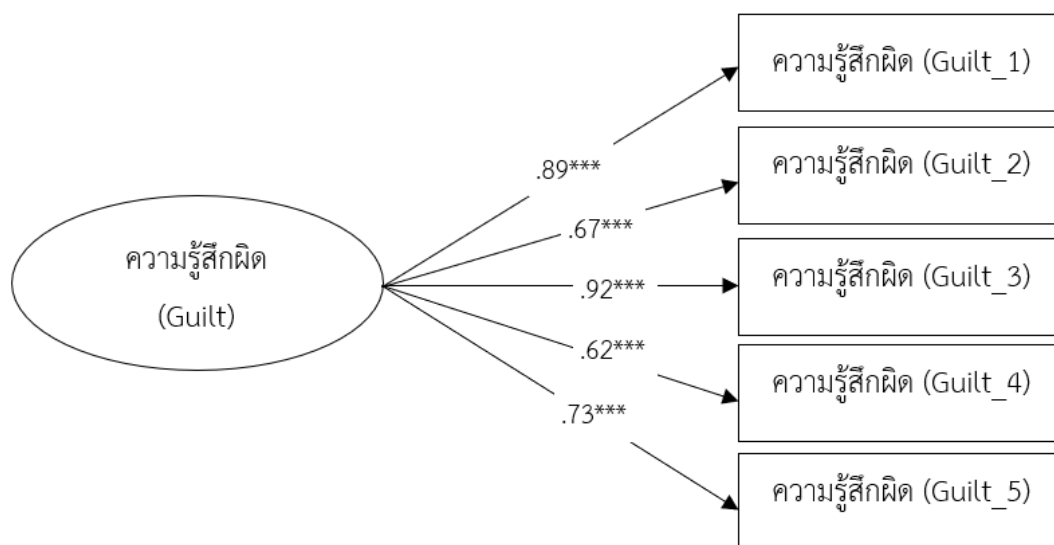
ข้อที่	1	2	3	4	5
1. ความรู้สึกผิดข้อที่ 1	1.00				
2. ความรู้สึกผิดข้อที่ 2	.634**	1.00			
3. ความรู้สึกผิดข้อที่ 3	.588**	.506**	1.00		
4. ความรู้สึกผิดข้อที่ 4	.464**	.445**	.442**	1.00	
5. ความรู้สึกผิดข้อที่ 5	.714**	.532**	.581**	.388**	1.00
<i>M</i>	4.33	4.39	4.03	3.84	4.32
<i>SD</i>	.984	.964	1.239	1.162	.940

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 627.78, $df = 10$, $p < .001$

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .838

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดความรู้สึกผิดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 8.04 , $df = 4$, $p = 0.09$, CFI = 0.99 , TLI = 0.98, RMSEA = 0.06) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.62 ถึง 0.92 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนัก ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรการวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ องค์ประกอบเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Marschall et al. (1994) แสดงดังภาพที่ 10

Chi-square = 8.04, df = 4, p = 0.09, CFI = 0.99, TLI = 0.98, RMSEA = 0.058

ภาพที่ 10 โมเดลการวัดความรู้สึกผิด

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรฐานนี้เป็นมาตรฐานที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตราประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่ตรงเลย” ค่า 2 หมายถึง “ค่อนข้างไม่ตรง” ค่า 3 หมายถึง “ตรงกับไม่ตรงพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “ค่อนข้างตรง” และค่า 5 หมายถึง “ตรงมากที่สุด” คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนน ตั้งแต่ 5 ถึง 25 คะแนน การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีความรู้สึกผิดมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีความรู้สึกผิดน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรวัดที่ 4 มาตรฐานความละอายมีขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความละอาย และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้ ความละอาย (shame) หมายถึง สภาวะของอัตมโนทัศน์ที่ถูกทำลาย อันเป็นผลจากการประเมินต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนโดยตรง หลังจากกระทำผิดพลาดหรือกระทำผิด เยาวชนเกิดความล้มเหลวในการให้อภัยต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เกิดความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมเชิงลบต่อตนเอง เช่นการวิจารณ์ตนเอง การหลีกเลี่ยง การปฏิเสธตนเอง สะท้อนการรับรู้คุณค่าในตน (self-worth) ในระดับต่ำ รู้สึกว่าตนเองไม่สำคัญ รู้สึกไร้ค่าและหมดพลัง (Tangney, 1995)

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ มาเป็นภาษาไทย เป็นข้อกระทงทางบวกทั้ง 5 ข้อ ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณาและได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรรณญา ต้อยคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

12 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรวัดชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงรุ่งโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำ และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทงตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r=.197, df=98, p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 5 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุดของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .49 ถึง .66 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .87 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกันกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด)

โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 16 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .867 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 692.32, $df = 10$, $p < .001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 7

ตารางที่ 7

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดความละอาย ($n=100$)

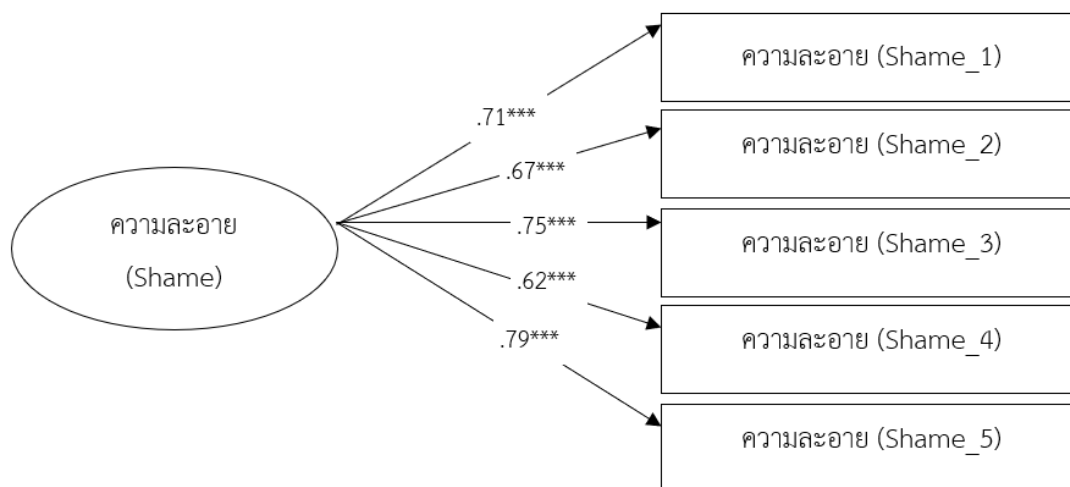
ข้อที่	1	2	3	4	5
1. ความละอาย ข้อที่ 1	1.00				
2. ความละอาย ข้อที่ 2	.552**	1.00			
3. ความละอาย ข้อที่ 3	.498**	.581**	1.00		
4. ความละอาย ข้อที่ 4	.547**	.660**	.589**	1.00	
5. ความละอาย ข้อที่ 5	.592**	.593**	.618**	.576**	1.00
<i>M</i>	2.08	2.74	2.42	2.30	2.38
<i>SD</i>	1.236	1.312	1.304	1.262	1.336

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 692.32, $df = 10$, $p < .001$

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .867

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดความละอายมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 6.12, $df = 4$, $p = 0.19$, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.042) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.62 ถึง 0.79 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนัก ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบองค์ประกอบเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Marschall et al. (1994) แสดงดังภาพที่ 11

Chi-square = 6.12, df = 4, p = 0.19, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.042

ภาพที่ 11 โมเดลการวัดความละอาย

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรฐานนี้เป็นมาตรฐานที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่ตรงเลย” ค่า 2 หมายถึง “ค่อนข้างไม่ตรง” ค่า 3 หมายถึง “ตรงกับไม่ตรงพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “ค่อนข้างตรง” และค่า 5 หมายถึง “ตรงมากที่สุด” คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนน ตั้งแต่ 5 ถึง 25 คะแนน การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีความละอายมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีความละอายน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ที่ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรวัดที่ 5 มาตรฐานความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก มีขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้ ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) หมายถึง การรับรู้ทางด้านความคิด ความรู้สึกของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อภาวะที่แท้จริงของผู้อื่น เป็นต้นการรับรู้ต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่กำลังมีปัญหาพบความเดือนร้อน เกิดความรู้สึก อยากปกป้องบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ถูกเอาเปรียบ หรือถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทง

ทั้งหมดจำนวน 7 ข้อ มาเป็นภาษาไทย เป็นข้อกระทงทางบวก 4 ข้อ (ข้อ1 ข้อ3 ข้อ6 ข้อ7) เป็นข้อกระทงทางลบ 3 ข้อ (ข้อ2 ข้อ4 ข้อ5) ทั้งนี้ ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณา และได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรรณูญา ตัญคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำ และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทงตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r=.197, df=98, p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 7 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุดของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .26 ถึง .71 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .86 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด) โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะ

ของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 7 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .832 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 982.30, $df = 10$, $p < .001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ($n=100$)

ข้อที่	1	2	3	4	5	6	7
1. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 1	1.00						
2. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 2	.365**	1.00					
3. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 3	.625**	.364**	1.00				
4. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 4	.349**	.572**	.406**	1.00			
5. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 5	.465**	.709**	.521**	.717**	1.00		
6. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 6	.274**	.413**	.321**	.503**	.532**	1.00	
7. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ข้อที่ 7	.260**	.395**	.328**	.543**	.532**	.635**	1.00
<i>M</i>	3.97	3.61	4.10	3.63	3.79	3.75	3.87
<i>SD</i>	1.080	1.194	0.990	1.206	1.195	1.083	1.191

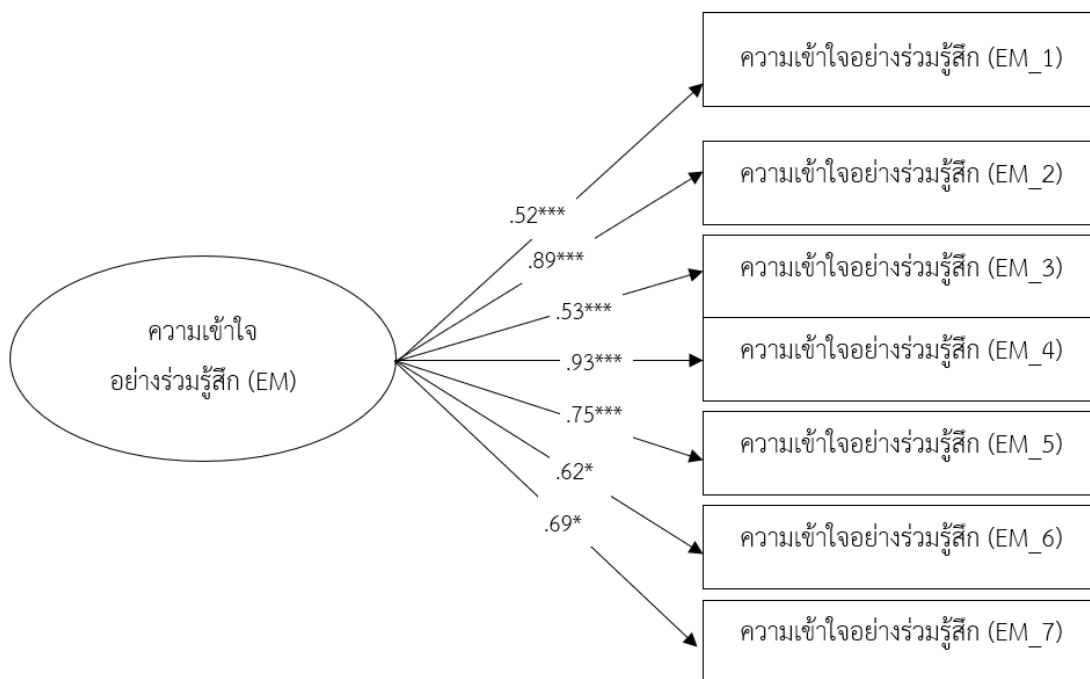
Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 982.30, $df = 10$, $p < .001$

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .832

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 17.2, $df = 12$, $p = 0.14$, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.075) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.52 ถึง 0.93 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนัก ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ

เชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรการวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ องค์ประกอบเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Davis (1983) แสดงดังภาพที่ 12

Chi-square = 17.2, df = 12, p = 0.14, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.075

ภาพที่ 12 โมเดลการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรการนี้เป็นมาตรการที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตราประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่ตรงเลย” ค่า 2 หมายถึง “ค่อนข้างไม่ตรง” ค่า 3 หมายถึง “ตรงกับไม่ตรงพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “ค่อนข้างตรง” และ ค่า 5 หมายถึง “ตรงมากที่สุด” คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนนตั้งแต่ 5 ถึง 35 คะแนน การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรวัดที่ 6 มาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม มีขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) หมายถึง แนวโน้มการแสดงออกในพฤติกรรมเชิงบวกของเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น การขอโทษ การสารภาพผิด การแสดงความหวังใย การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบสำหรับความผิดพลาดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้น อันเป็นผลจากความรับผิดชอบ ความรู้สึกผิด และความละอายภายใน และตั้งใจที่จะไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก (McCullough et al., 1997)

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ มาเป็นภาษาไทย เป็นข้อกระทงทางบวกทั้ง 5 ข้อ ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณาและได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ตัญคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงรุ่งโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำ และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทง ตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r

($r=.197$, $df=98$, $p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 5 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุดของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .53 ถึง .81 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .90 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด) โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 5 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .846 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\text{Chi-square} = 956.75$, $df = 10$, $p<.001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 9

ตารางที่ 9

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ($n=100$)

ข้อที่	1	2	3	4	5
1. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ข้อที่ 1	1.00				
2. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ข้อที่ 2	.701**	1.00			
3. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ข้อที่ 3	.578**	.585**	1.00		
4. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ข้อที่ 4	.773**	.812**	.543**	1.00	
5. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ข้อที่ 5	.667**	.557**	.538**	.636**	1.00
<i>M</i>	4.20	4.13	4.19	4.12	4.37

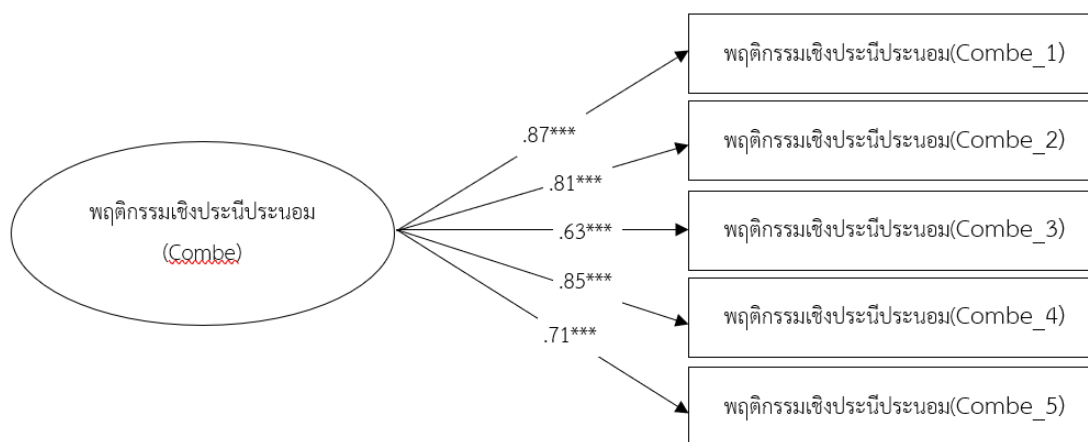
ข้อที่	1	2	3	4	5
SD	.973	.995	.972	.995	.944

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 956.75, $df = 10$, $p < .001$

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .846

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 5.42, $df = 3$, $p = 0.14$, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.052) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.63 ถึง 0.87 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนัก ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรการวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ องค์ประกอบเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (McCullough et al., 1997) แสดงดังภาพที่ 13

Chi-square = 5.42, $df = 3$, $p = 0.14$, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.052

ภาพที่ 13 โมเดลการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรการนี้เป็นมาตรการที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวก ทั้งหมด ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่ตรงเลย” ค่า 2 หมายถึง “ค่อนข้างไม่ตรง” ค่า 3 หมายถึง “ตรงกับไม่ตรงพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “ค่อนข้างตรง” และ ค่า 5 หมายถึง “ตรงมากที่สุด” คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนนตั้งแต่ 5 ถึง 25 คะแนน

การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมมาก และคะแนนต่ำ หมายถึงมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนน ในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรวัดที่ 7 มาตรวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ มีขั้นตอน ในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ และสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการ ได้ดังนี้ การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Perceived forgiveness from Victim) หมายถึง การรับรู้ของเยาวชนผู้กระทำผิดถึงการให้อภัย ความเข้าใจในความผิดพลาด และการกระทำผิดที่ผ่านมาจากผู้เสียหาย (ได้แก่ ผู้ที่ได้รับผลเสียโดยตรงจากการกระทำ ของผู้กระทำผิด ผู้ถูกละเมิดสิทธิ) และผู้ได้รับผลกระทบ (ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลแวดล้อม) รับรู้ถึงพฤติกรรม ท่าทีของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่ให้อภัยต่อเยาวชน และเยาวชนรู้ว่าตน สามารถเป็นเยาวชนที่เปลี่ยนแปลงตนเองเป็นเยาวชนที่ดีได้

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัด ในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทง ทั้งหมดจำนวน 6 ข้อมาเป็นภาษาไทย เป็นข้อกระทงทางบวก 3 ข้อ (ข้อ2 ข้อ4 ข้อ6) เป็นข้อกระทง ทางลบ 3 ข้อ (ข้อ1 ข้อ3 ข้อ5) ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณาและได้รับการเห็นชอบ จากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบ ความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงรุ่งโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและ ทดลองทำ และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อ กระทงตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัด ไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) เพื่อประเมินคุณภาพ

ข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r=.197, df=98, p<.05$) ผลที่ได้พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 6 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุดของข้อกระทงอยู่ระหว่าง .44 ถึง .68 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .88 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003) และจัดเรียงให้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้จริง

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด) โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 6 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .869 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 877.39, $df = 10, p<.001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 10

ตารางที่ 10

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ($n=100$)

ข้อที่	1	2	3	4	5	6
1. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบข้อที่ 1	1.00					

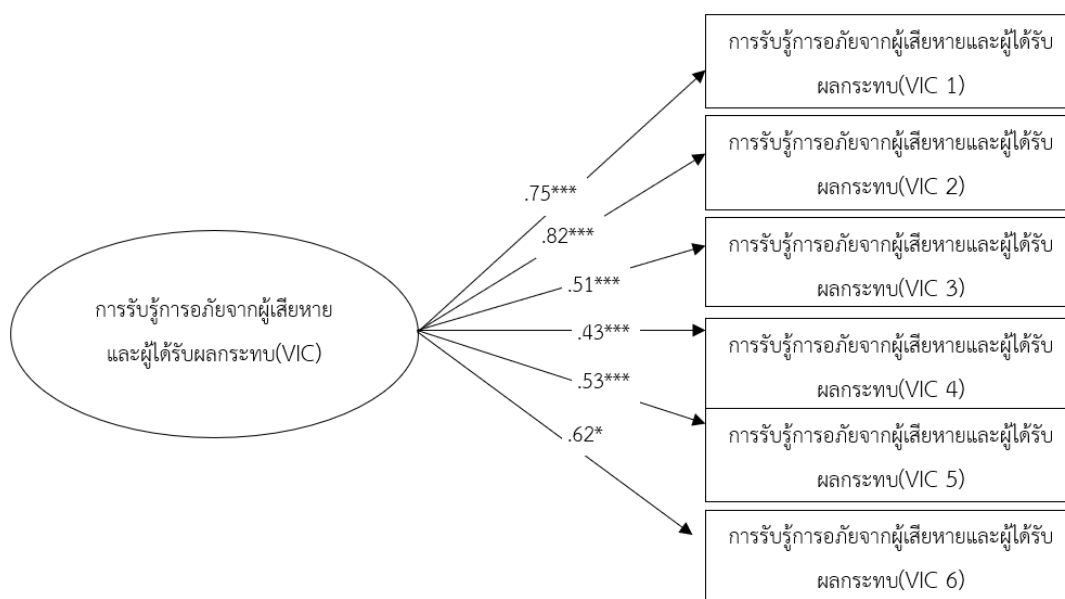
ข้อที่	1	2	3	4	5	6
2. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบข้อที่ 2	.470**	1.00				
3. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบข้อที่ 3	.580**	.591**	1.00			
4. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบข้อที่ 4	.449**	.611**	.634**	1.00		
5. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบข้อที่ 5	.627**	.510**	.686**	.527**	1.00	
6. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบข้อที่ 6	.440**	.539**	.538**	.620**	.406**	1.00
<i>M</i>	2.94	3.31	3.50	3.30	3.28	3.18
<i>SD</i>	1.303	1.199	1.281	1.317	1.308	1.237

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 877.39, *df* = 10, *p* < .001

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .869

*p < .05, **p < .01, ***p < .001

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square = 9.85, *df* = 6, *p* = 0.13, CFI = 0.99, TLI = 0.98, RMSEA = 0.463) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.43 ถึง 0.82 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนักทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรการวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ องค์ประกอบเดียว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Thompson et al. (2005) และ McConnell et al. (2012) แสดงดังภาพที่ 14

Chi-square = 17.2, df = 12, p = 0.14, CFI = 0.99, TLI = 0.99, RMSEA = 0.075

ภาพที่ 14 โมเดลการวัดการรับรู้การภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรฐานนี้เป็นมาตรฐานที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่ตรงเลย” ค่า 2 หมายถึง “ค่อนข้างไม่ตรง” ค่า 3 หมายถึง “ตรงกับไม่ตรงพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “ค่อนข้างตรง” และ ค่า 5 หมายถึง “ตรงมากที่สุด” คิดคะแนนโดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนน ตั้งแต่ 5 ถึง 30 คะแนน การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีการรับรู้การภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีการรับรู้การภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

มาตรวัดที่ 8 และ 9 มาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด และมาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับครอบครัว มีขั้นตอนในการพัฒนาดังนี้

1.1 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการและพัฒนาข้อคำถาม ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองและสรุปเป็นนิยามเชิงปฏิบัติการได้ดังนี้

การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด (Self-forgiveness) หมายถึง การให้อภัยต่อตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดหรือการกระทำผิดต่อบุคคลอื่น ทั้งในระดับของความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออก โดยเยาวชนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) คือ (1) เยาวชนที่กระทำผิดลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด (2) เยาวชนที่กระทำผิดลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของเยาวชนเอง (3) เยาวชนที่กระทำผิดเพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตนและมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก

การให้อภัยตนเองของครอบครัว (Self-forgiveness) หมายถึง การให้อภัยต่อตนเองของครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดหรือการละเลยต่อการอบรม เลี้ยงดู สอนเยาวชน ทั้งในระดับของความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออก โดยครอบครัวเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) คือ (1) ครอบครัวลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวเนื่องกับความผิดพลาดหรือการละเลยต่อการอบรม เลี้ยงดู สอนเยาวชน (2) ครอบครัวลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของสมาชิกครอบครัวเอง (3) ครอบครัวเพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตนและมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก

เมื่อผู้วิจัยได้นิยามเชิงปฏิบัติการที่ชัดเจนแล้ว ผู้วิจัยได้ขออนุญาตไปยังผู้พัฒนามาตรวัดในต่างประเทศเพื่อแปลและพัฒนามาตรวัดชุดนี้เพิ่มเติม เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยได้แปลข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 17 ข้อมาเป็นภาษาไทย เพื่อวัดการให้อภัยตนเองของเยาวชน และการให้อภัยตนเองของครอบครัว มาตรวัดนี้มี 2 องค์ประกอบ คือ (1) การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) มี 8 ข้อกระทง เป็นข้อกระทงทางบวก 4 ข้อ (ข้อที่ 1, 3, 5 และ 6) เป็นข้อกระทงทางลบ 4 ข้อ (ข้อที่ 2, 4, 7 และ 8) และ (2) ด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB) มี 9 ข้อกระทง เป็นข้อกระทงทางบวก 4 ข้อ (ข้อที่ 1, 2, 5 และ 7) เป็นข้อกระทงทางลบ 5 ข้อ

(ข้อที่ 3, 4, 6, 8 และ 9) รวมทั้งหมด 17 ข้อกระทง ทั้งนี้ข้อกระทงทั้งหมดได้ผ่านการพิจารณา และได้รับการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา (ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์) เรียบร้อยแล้ว

1.2 ตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเหมาะสมทางภาษาของข้อกระทง (เช่น ความชัดเจนทางภาษา และความเข้าใจง่าย) โดยนำข้อกระทงทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านพิจารณา (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก ก) และหลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรชุดนี้ไปให้คุณสุมนา จรุงรุ่งโรจน์ อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ตรวจสอบและทดลองทำ และสอบถามเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความเข้าใจความหมายของแต่ละข้อกระทงตามที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ

1.3 การทดลองใช้มาตรวัดและการพิจารณาคัดเลือกข้อกระทง ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) และครอบครัวจำนวน 100 คน เพื่อประเมินคุณภาพข้อกระทงรายข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาอำนาจจำแนก ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำรายข้อ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ข้อกระทงแต่ละข้อจะต้องมีค่าเฉลี่ยรายข้อแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งชุด (corrected item-total correlation) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกคือ ข้อกระทงจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่าค่า critical r ($r=.197, df=98, p<.05$)

ผลการวิเคราะห์สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด จำนวน 100 คน พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 17 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .29 ถึง .79 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .79 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB) ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .26 ถึง .77 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .83 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .88 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003)

ผลการวิเคราะห์สำหรับครอบครัว จำนวน 100 คน พบว่ามีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 17 ข้อ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .31 ถึง .75 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .75 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมองค์ประกอบด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB) ของแต่ละข้อกระทงอยู่ระหว่าง .29 ถึง .73 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) รายด้าน เท่ากับ .80 มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .81 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับดี (George & Mallery, 2003)

1.4 ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐาน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานของมาตรวัดชุดนี้ด้วยการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสำหรับเยาวชน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน (ชาย 97 คน, หญิง 3 คน) (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด) โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 17 ข้อของมาตรวัดชุดนี้มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .853 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 612.90.797, $df = 74$, $p < .001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กัน และสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใน
โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด ($n=100$)

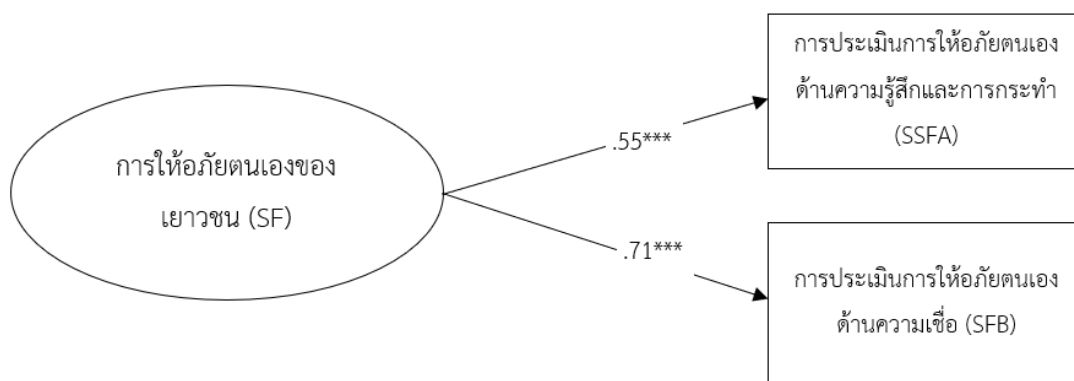
องค์ประกอบ	การประเมินการให้อภัยตนเอง ด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA)	การประเมินการให้อภัย ตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)
การประเมินการให้อภัยตนเองด้าน ความรู้สึกและการกระทำ (Self- Forgiving Feeling and Actions: SSFA)	1.00	.411**
การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความ เชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)	.411**	1.00
<i>M</i>	51.56	62.96
<i>SD</i>	16.467	14.217

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 612.90.797, $df = 74$, $p < .001$

Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .853

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดการให้อภัยตนเอง มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square=91.122 $df = 54$; $p = .051$; CFI= .983; TLI= .968; RMSEA = .045) และมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .36 ถึง .83 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Wohl et al., 2008) แสดงดังภาพที่ 15

Chi-square=91.122 df= 54; $p = .051$; CFI= .983; TLI= .968; RMSEA = .045

ภาพที่ 15 โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสำหรับครอบครัวเยาวชนผู้กระทำผิดจำนวน 100 คน (กลุ่มตัวอย่างเดียวกับการหาค่าความเที่ยงของมาตรวัด) โดยขั้นตอนการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามข้อเสนอแนะของ Hair et al. (2006) พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงทั้ง 17 ข้อของมาตรวัดชุดนี้ มีค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .887 และการทดสอบด้วยสถิติ Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Chi-square = 112.90.77, $df = 22$ $p < .001$) ซึ่งหมายความว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของข้อกระทงในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ โดยผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์แสดงไว้ในตารางที่ 12

ตารางที่ 12

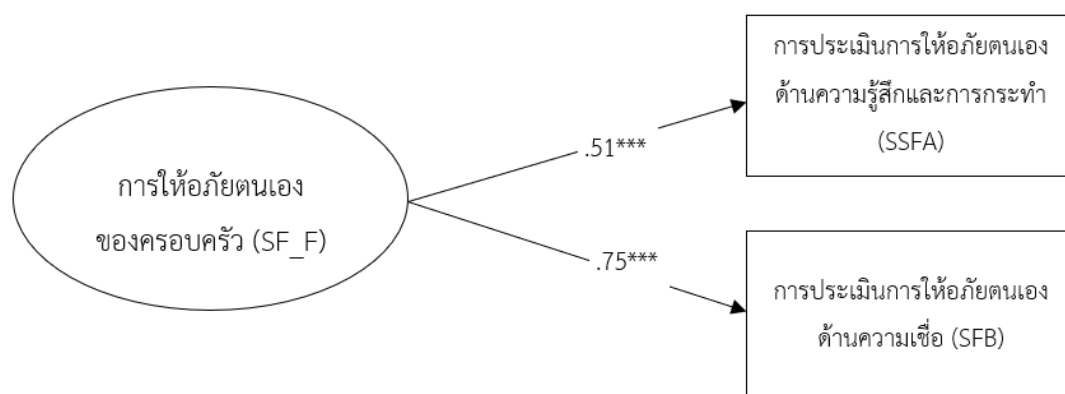
เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์องค์ประกอบแต่ละด้าน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในโมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของสำหรับครอบครัว ($n=100$)

องค์ประกอบ	การประเมินการให้อภัยตนเองด้าน ความรู้สึกและการกระทำ (Self- Forgiving Feeling and Actions: SSFA)	การประเมินการให้อภัย ตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)
การประเมินการให้อภัยตนเองด้าน ความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA)	1.00	.457**

องค์ประกอบ	การประเมินการให้อภัยตนเองด้าน ความรู้สึกและการกระทำ (Self- Forgiving Feeling and Actions: SSFA)	การประเมินการให้อภัย ตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)
การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)	.457**	1.00
<i>M</i>	53.52	61.56
<i>SD</i>	15.467	13.217

Bartlett's Test of Sphericity: Chi-square = 112.90.77, *df* = 22 *p* < .001
 Measure of sampling adequacy (MSA): Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) = .887

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันพบว่า โมเดลการวัดการให้อภัยตนเอง มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-square=8.122 *df*= 7; *p*= .057; CFI= .98; TLI= .98; RMSEA = .043) และมีค่านำหนักองค์ประกอบของข้อกระทงแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .38 ถึง .75 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกค่านำหนักองค์ประกอบ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันสามารถสรุปได้ว่า มาตรวัดชุดนี้มีโครงสร้างแบบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Wohl et al., 2008) แสดงดังภาพที่ 16

Chi-square=8.122 *df*= 7; *p*= .057; CFI= .98; TLI= .98; RMSEA = .043

ภาพที่ 16 โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของครอบครัว

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล มาตรฐานนี้เป็นมาตรฐานที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะเป็นข้อกระทงทางบวก ทั้งหมด 8 ข้อ และเป็นข้อกระทงทางลบ 9 ข้อ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ค่า 2 หมายถึง “ค่อนข้างไม่เห็นด้วย” ค่า 3 หมายถึง “เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอ ๆ กัน” ค่า 4 หมายถึง “ค่อนข้างเห็นด้วย” และ ค่า 5 หมายถึง “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” คิดคะแนน โดยนำคะแนนของแต่ละข้อกระทงมารวมกัน มีช่วงคะแนนตั้งแต่ 17 ถึง 85 คะแนน การแปลผลคะแนน หากมีคะแนนสูงหมายถึงมีการให้อภัยตนเองมาก และคะแนนต่ำหมายถึงมีการให้อภัยตนเองน้อย ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้ใช้คะแนนในรูปของคะแนนดิบเท่านั้น จึงไม่มีการกำหนดเกณฑ์การแปลผลเชิงคุณภาพ

กล่าวโดยสรุป นิสิตผู้วิจัยได้พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของมาตรฐานที่ใช้ในการวิจัย 9 ชุด เพื่อให้มาตรฐานดังกล่าว มีความเหมาะสมกับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวในบริบทสังคมไทย โดยเครื่องมือวิจัยมีคุณภาพดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13

สรุปเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือวิจัย	พัฒนามาจาก มาตรวัดต้นฉบับ ของ	คุณภาพของเครื่องมือ
1. มาตรฐานการตำหนิตนเองและผู้อื่น (The Multidimensional Forgiveness Inventory)	Tangney et al. (2002)	2 องค์ประกอบ 16 ข้อกระทง ($\alpha = .86$) - แนวโน้มการตำหนิตนเอง (SB) ($\alpha = .88$) - แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (OTB) ($\alpha = .84$)
2. มาตรฐานการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด Transgression Semantic Differentiation (TSD)	McConnell et al. (2012)	2 องค์ประกอบ 24 ข้อกระทง ($\alpha = .92$) - การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง (TSDTP) ($\alpha = .91$) - การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (TSDVP) ($\alpha = .90$)

เครื่องมือวิจัย	พัฒนามาจาก มาตรวัดต้นฉบับ ของ	คุณภาพของเครื่องมือ
3. มาตรวัดความละอาย State Shame and Guilt Scale (SSGS)	Marschall et al. (1994)	1 องค์ประกอบ/ 5 ข้อกระทง ($\alpha = .87$)
4. มาตรวัดความรู้สึกผิด State Shame and Guilt Scale (SSGS)	Marschall et al. (1994)	1 องค์ประกอบ/ 5 ข้อกระทง ($\alpha = .84$)
5. มาตรวัดความเข้าใจ อย่างร่วมรู้สึก (Empathy) Interpersonal Reactivity Index	Davis (1983)	1 องค์ประกอบ/ 7 ข้อกระทง ($\alpha = .86$)
6. มาตรวัดพฤติกรรมเชิง ประนีประนอม Conciliatory Behaviors Scale (CBS)	McCullough et al. (1997)	1 องค์ประกอบ/ 5 ข้อกระทง ($\alpha = .90$)
7. มาตรวัดการรับรู้ การอภัยจากผู้เสียหายและ ผู้ได้รับผลกระทบ The Heartland Forgiveness Scale	McConnell et al. (2012)	1 องค์ประกอบ/ 6 ข้อกระทง ($\alpha = .88$)
8.มาตรวัดการให้อภัย ตนเอง สำหรับเยาวชน ผู้กระทำผิด The State Self- Forgiveness Scale	(Wohl et al., 2008)	2 องค์ประกอบ 17 ข้อกระทง ($\alpha = .88$) 1. การประเมินการให้อภัยตนเอง ด้านความรู้สึกและการกระทำ (SSFA) 8 ข้อกระทง ($\alpha = .79$)

เครื่องมือวิจัย	พัฒนามาจาก มาตรวัดต้นฉบับ ของ	คุณภาพของเครื่องมือ
9. มาตรวัดการให้อภัย ตนเอง สำหรับครอบครัว The State Self- Forgiveness Scale	(Wohl et al., 2008)	2. การประเมินการให้อภัยตนเอง ด้านความเชื่อ (SFB) 9 ข้อกระทง ($\alpha =$ .83) 2 องค์ประกอบ 17 ข้อกระทง ($\alpha = .81$) 1. การประเมินการให้อภัยตนเอง ด้านความรู้สึกและการกระทำ (SSFA) 8 ข้อกระทง ($\alpha = .75$) 2. การประเมินการให้อภัยตนเอง ด้านความเชื่อ (SFB) 9 ข้อกระทง ($\alpha =$ .80)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำเสนอโครงการวิจัยต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้วิจัยได้นำโครงการวิจัยนี้ ขอรับคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญของกรมพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน (เช่น คำแนะนำในด้านเครื่องมือวิจัย และขอรับคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเข้าไปเก็บข้อมูลวิจัย ในสถานพินิจ และศูนย์ฝึกฯ ทั่วประเทศ)
3. เมื่อผู้วิจัยได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการส่งหนังสือ และเอกสารประกอบการพิจารณาขอเก็บข้อมูลกับเด็ก เยาวชนในหน่วยงานกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (วพ.1) พร้อมทั้งได้ประสานงานเบื้องต้นเพื่ออธิบายโครงการวิจัยและสอบถาม

ความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะหน่วยงานที่ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่ผู้วิจัยประสานงานด้วย แต่ละแห่งเข้าใจและรับรู้กระบวนการคัดกรองเยาวชนจากผู้วิจัยแล้ว และยินดีดำเนินการให้เก็บข้อมูลวิจัย ดังนี้

3.1 ในการศึกษา นำร่อง ผู้วิจัยได้ประสานด้วยวาจาและหน่วยงานยินดีจะให้ความร่วมมือในเก็บข้อมูลในเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด ที่อยู่ในช่วงการควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา จำนวน 100 คน และครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด จำนวน 100 คน เนื่องจากมาตรวัดที่ใช้ในงานวิจัยเป็นมาตรวัดทางจิตวิทยาที่ยังไม่เคยมีการนำมาใช้ในประเทศไทยมาก่อน การที่กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานำร่องมีจำนวนมากพอทำให้ค่าความเชื่อมั่นรายข้อ และมาตรวัดที่มีการพัฒนามีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

3.2 ในการเก็บข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยได้ขออนุญาตเก็บข้อมูลในเยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด ที่อยู่ในช่วงการควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และครอบครัวของเยาวชน ทั้ง 5 พื้นที่³ เพื่อขอเก็บข้อมูลในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวน 11 แห่ง ที่แสดงความยินดีและสะดวกให้เก็บข้อมูลวิจัยซึ่งครอบคลุมทุกภาคของประเทศไทย และกรุงเทพมหานคร ดังนี้ ได้แก่

ตารางที่ 14

ตารางแสดงสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่อนุญาตให้เก็บข้อมูลวิจัย

³ข้อมูลระยะเวลาในการดำเนินการ เริ่มจากสถาบันวิจัยและพัฒนาทำการตรวจสอบความถูกต้อง (วพ. 1) และแจ้งให้นักวิจัยผู้เสนอขอรับการพิจารณาทราบ ภายใน 3 วันทำการ หลังจากนั้นคณะกรรมการพิจารณางานวิจัยตามหลักเกณฑ์แบบ (วพ.2) ภายใน 7 วันทำการ ภายหลังจากพิจารณาพบว่างานวิจัยตรงตามคุณสมบัติหรือมีคุณภาพตามที่กรมพินิจกำหนด ทางสถาบันวิจัยและพัฒนาจะแจ้งให้ผู้วิจัยทราบภายใน 3 วันทำการ และอนุญาตให้ผู้วิจัยประสานงานยังหน่วยงานที่จะเข้าถึงข้อมูล เพื่อประสานวันเวลา ในการเข้าถึงข้อมูล ด้วยตนเอง

ลำดับ	หน่วยงานแสดงความยินดีและสะดวกให้เก็บข้อมูลวิจัย	พื้นที่
1	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา	กรุงเทพมหานคร
2	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี	
3	สถานพินิจฯ กรุงเทพฯ	
4	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 1 จังหวัดระยอง	ภาคตะวันออก
5	สถานพินิจฯ ระยอง	
6	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
7	สถานพินิจฯ อุบลราชธานี	
8	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 7 จังหวัดเชียงใหม่	ภาคเหนือ
9	สถานพินิจฯ เชียงใหม่	
10	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา	ภาคใต้
11	สถานพินิจฯ สงขลา	

3. เมื่อได้รับอนุญาตจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ให้เก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน/ ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อขอเข้าไปพบนักจิตวิทยา/นักสังคมสงเคราะห์ /เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานและอธิบายข้อมูลเกี่ยวกับโครงการวิจัยและขอความอนุเคราะห์ประชาสัมพันธ์โครงการแก่เยาวชนผู้สนใจ

4. ในการคัดกรองเบื้องต้น ผู้วิจัยได้ประสานงานกับนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อสอบถามประวัติเบื้องต้นของเยาวชนตามเกณฑ์การคัดเลือก เช่น อายุ ประวัติ ความเจ็บป่วยทางจิตเวช เป็นต้น หากเยาวชนผ่านเกณฑ์การคัดกรองเบื้องต้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจำนวน 2 คน ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่ผ่านการฝึกอบรมการคัดกรองจากผู้วิจัยแล้วและมีความคุ้นเคยกับกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิด ได้ทำการนัดพบเยาวชนผู้สนใจเป็นรายบุคคล โดยสถานที่นัดพบเยาวชนเป็นสถานที่ที่เป็นสัดส่วนเพื่อทำการคัดกรองเยาวชนผู้สนใจและมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกนี้เยาวชนที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยแล้วสามารถถอนตัวจากงานวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีควมผิด

5. หลังจากที่เยาวชนผ่านการคัดกรองเบื้องต้นแล้ว และแสดงความจำนงที่จะเข้าร่วมโครงการ ผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัย ให้เยาวชนอ่านเอกสารคำชี้แจงข้อมูลสำหรับ

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่างๆ จนเกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี (ในกรณีที่เยาวชนไม่สามารถอ่านเอกสารดังกล่าวได้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยเป็นผู้อ่านเอกสารดังกล่าวให้ฟัง) หากเยาวชนมีความประสงค์และยินดีที่ร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้ให้ข้อมูลลงนามแฝงหรือประทับลายนิ้วมือลงในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

6. ในการเข้าร่วมการวิจัย เยาวชนได้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 110 ข้อ ในเวลาประมาณ 45-60 นาที โดยก่อนการเริ่มตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์และการพัฒนาเยาวชนเชิงจิตวิทยาสั้น ๆ ให้กับเยาวชนผู้กระทำผิดก่อนการเก็บข้อมูล เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยและความไว้วางใจต่อกันระหว่างผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูล หลังจากกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายจุดมุ่งหมายของการวิจัย และการเก็บรักษาความลับของข้อมูล ซึ่งผลจากการให้ข้อมูลจะไม่มี ความเกี่ยวข้องและเปิดเผยต่อกระบวนการของศาล เพื่อให้เยาวชนเกิดความรู้สึกมั่นใจในการให้ข้อมูลที่เป็นความจริงมากที่สุด นอกจากนี้ ระหว่างการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพยายามสร้างและรักษาบรรยากาศการเก็บข้อมูลที่มีสมาธิและต่อเนื่องจนกระทั่งจบกระบวนการเก็บข้อมูลทั้งหมด

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำ ความผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของเยาวชนรั่วไหล โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตัวเองทั้งหมด รวมทั้งในแบบสอบถามไม่ได้มีการเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชน การตอบแบบสอบถามกระทำขึ้น ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (กรณีที่เยาวชนไม่สามารถอ่านแบบสอบถามได้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้อ่านให้ฟังทีละข้อจนครบ) หลังจากการเก็บแบบสอบถามผู้วิจัยได้นำใส่ซองปิดผนึกทันที และสุดท้ายในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลการวิจัยในภาพรวม โดยชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนและครอบครัวได้รับการปกปิด เป็นความลับและไม่มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

7. หลังจากเยาวชนที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยได้ตอบแบบสอบถามจนครบทุกข้อ ผู้วิจัยได้สอบถามถึงความสมัครใจในการติดต่อกับผู้ปกครองเพื่อตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง โดยเยาวชนที่สมัครใจให้ผู้ปกครองเข้าร่วมการวิจัยได้ระบุชื่อ ความสัมพันธ์ และเบอร์โทรศัพท์ติดต่อไว้สำหรับให้ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลได้ในลำดับต่อไป สำหรับการคัดกรองครอบครัวเบื้องต้น ผู้วิจัยได้ประสานงานกับนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือ เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อสอบถามประวัติเบื้องต้นของครอบครัวเยาวชนผู้กระทำผิดตามเกณฑ์การคัดเลือก เช่น ประวัติความเจ็บป่วยทางจิตเวช

เป็นต้น หากครอบครัวผ่านเกณฑ์การคัดกรองเบื้องต้น ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจำนวน 2 คน ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่ผ่านการฝึกอบรมการคัดกรองจากผู้วิจัยแล้ว ได้โทรศัพท์ถึงครอบครัวถามถึงความสนใจและความสมัครใจเป็นรายบุคคล หนึ่งครอบครัวที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยแล้วสามารถถอนตัวจากงานวิจัยได้ตลอดเวลา

8. หลังจากทีครอบครัวผ่านการคัดกรองเบื้องต้นและแสดงความจำนงที่เข้าร่วมโครงการ ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัย คำชี้แจงข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ให้ครอบครัวฟังทางโทรศัพท์ ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่างๆ จนเกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี

9. ในการเข้าร่วมการวิจัย ครอบครัวของเยาวชนได้ตอบแบบสอบถามผ่านทางโทรศัพท์ โดยผู้วิจัยได้อ่านข้อคำถามให้ฟังทีละข้อจนครบ จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 42 ข้อ ในเวลาประมาณ 20-30 นาที ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติ ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของครอบครัวรั่วไหล โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมด รวมทั้งในแบบสอบถามไม่มีการเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของครอบครัว และสุดท้ายในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลการวิจัยในภาพรวม โดยชื่อและข้อมูลส่วนตัวของครอบครัวได้รับการปกปิด เป็นความลับ และไม่มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

10. ในระหว่างที่ตอบแบบสอบถาม หากเยาวชน หรือ ครอบครัว ไม่สะดวกใจ หรือไม่สบายใจที่จะตอบในข้อใด ก็สามารถเว้นข้อนั้นไม่ตอบได้ และหากระหว่างการตอบแบบสอบถาม หากผู้วิจัยพบว่าเยาวชนเยาวชน หรือ ครอบครัว ไม่สะดวกใจในการให้ข้อมูล ผู้วิจัยให้เยาวชนหยุดตอบแบบสอบถามประเมินสภาพจิตใจเบื้องต้น และรายงานกรณีดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าว เพื่อการดูแลที่เหมาะสมต่อไป ซึ่งในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ไม่พบว่ามีการณดังกล่าวในเยาวชนและครอบครัว

11. การเข้าร่วมในการวิจัยของเยาวชน และครอบครัว ครั้งนี้ ไม่มีค่าตอบแทนใด ๆ อย่างไรก็ตามเยาวชนจะได้รับของที่ระลึก จากคณะผู้วิจัย เป็นผ้าขนหนู ราคาไม่เกิน 50 บาท ทั้งนี้ การเข้าร่วมในการวิจัยของเยาวชนเป็นไปโดยความสมัครใจ และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ

12. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของเยาวชน และครอบครัว คือ เยาวชนและครอบครัว ได้แบ่งปันประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

สำหรับนักจิตวิทยา บุคลากร เจ้าหน้าที่ของรัฐบาล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกับเยาวชน ผู้กระทำผิด ได้ทราบแนวทางในการลดหรือเพิ่มปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้ (1) การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลขาดหาย ข้อมูลสุดโต่ง (outlier) และทำการทดแทนด้วยวิธีทางสถิติ หลังจากนั้นผู้วิจัยคำนวณหาค่าสถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistic) ทำการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น โดยกระบวนการในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นทำขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เหมาะสมต่อการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามในการวิจัยด้วยวิธีการสร้างสมการโครงสร้าง (structural equation modeling) (2) การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานในการวิจัยด้วยวิธีการสร้างสมการโครงสร้างด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISSREL) และการวิเคราะห์แบบจำลองรายคู่แบบไขว้ โดยใช้การวิเคราะห์แบบ The Actor-Partner Interdependence Model (APIM; Kashy & Kenny, 2000)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนตามวัตถุประสงค์การวิจัย กล่าวคือ ส่วนที่ 1 เป็นการตอบวัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเอง ในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ และส่วนที่ 2 เป็นการตอบวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่ 1 แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ และร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย (missing value analysis) การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ และผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัด (measurement model) ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด (hypothesized model) ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

OBSB	หมายถึง ตัวแปรแฝงแนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น
SEV	หมายถึง ตัวแปรแฝงการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด
GUILT	หมายถึง ตัวแปรแฝงความรู้สึกผิด
SHAME	หมายถึง ตัวแปรแฝงความละอาย
CON	หมายถึง ตัวแปรแฝงพฤติกรรมเชิงประนีประนอม

EMPATHY	หมายถึง ตัวแปรแฝงความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก
VIC	หมายถึง ตัวแปรแฝงการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ
SF	หมายถึง ตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเอง
OTB	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงแนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น
SB	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงแนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น
TSDTP	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง
TSDVP	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ
GUILT_1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงความรู้สึกผิด
GUILT_2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงความรู้สึกผิด
SHAME_1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงความละอาย
SHAME_2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงความละอาย
COMBE_1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงพฤติกรรมเชิงประนีประนอม
COMBE_2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงพฤติกรรมเชิงประนีประนอม
EM_1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก
EM_2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก
VIC_1	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ
VIC_2	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ
FA_SF	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 1 ของตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเอง
B_SF	หมายถึง ตัวแปรสังเกตได้ตัวที่ 2 ของตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเอง

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของกลุ่มตัวอย่าง

เยาวชนผู้กระทำผิดที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด 1,041 คน โดยมีจำนวนข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ได้มีทั้งหมด 1,031 คน โดยมาจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนใน 5 ภาค จำนวน 11 แห่ง เป็นเยาวชนชาย ร้อยละ 85.6 มีอายุเฉลี่ย 17.42 ± 1.63 ปี (ช่วงอายุระหว่าง 15 ถึง 25 ปี) สำหรับฐานความผิดเยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น เสพหรือค้ายาเสพติด เป็นอันดับที่ 1 (ร้อยละ 75.4) รองลงมาเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ (ร้อยละ 7.3) ความผิดเกี่ยวเพศ เช่น ข่มขืน (ร้อยละ 3.2) ส่วนใหญ่กระทำผิดเป็นครั้งแรก (ร้อยละ 72.3) เยาวชนร้อยละ 66.2 ระบุว่าอาศัยอยู่กับครอบครัว (ทั้งพ่อและแม่ หรือมีเพียงพ่อหรือแม่คนหนึ่งคนใด) รายละเอียดดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง (n=1031)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	883	85.6
หญิง	148	14.4
2. อายุเฉลี่ย 17.42 ปี (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.63 ปี; พิสัยระหว่าง 15-24 ปี) (n=1031)		
15	90	8.8
16	139	13.5
17	331	32.1
18	284	27.5
19	90	8.7
20	60	5.8
21	22	2.1
22	4	0.4
23	7	0.7
24	-	-
25	1	0.1

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. ขณะนี้เยาวชนอยู่ในความดูแลของ		
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	312	30.3
ภาคเหนือ	40	3.9
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	136	13.2
ภาคกลาง	65	6.3
ภาคตะวันออก	24	2.3
ภาคใต้	48	4.7
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	718	69.7
ภาคเหนือ	218	21.1
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	237	23
ภาคกลาง	112	10.8
ภาคตะวันออก	85	8.2
ภาคใต้	67	6.5
4. การกระทำผิดของเยาวชน		
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น เสพหรือค้ายาเสพติด	777	75.4
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์	116	11.3
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต เช่น ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	73	7.1
ความผิดเกี่ยวเพศ เช่น ข่มขืน	32	3.1
ความผิดอื่น ๆ เช่น พรากรผู้เยาว์/ เครื่องกระสุนปืน / ปืน/ จัดการแข่งขันรถชิง ฯลฯ	32	3.1
5. ระยะเวลาตั้งแต่ถูกควบคุมตัว หรือตั้งแต่รับการฝึกและอบรม		
1 - 7 วัน	15	1.5
8 - 14 วัน	25	2.4
15 - 30 วัน	38	3.7
1 - 2 เดือน	167	16.2
3 - 6 เดือน	236	22.9
7 - 12 เดือน	224	21.7
1 - 2 ปี	185	17.9
มากกว่า 2 ปี	140	13.6

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. จำนวนครั้งในการกระทำผิด 1.40 ครั้ง (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .80 ครั้ง; พิสัยระหว่าง 1-11 ครั้ง) (n=1027)		
กระทำผิดครั้งแรก	745	72.3
กระทำผิด 2-5 ครั้ง	2802	27.68
กระทำผิดมากกว่า 6 ครั้ง	2	0.02
7. เยาวชนอาศัยอยู่กับใคร		
อาศัยอยู่กับพ่อแม่	429	41.6
อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่	264	25.6
อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา)	262	25.4
อาศัยอยู่กับเพื่อน	25	2.4
อาศัยอยู่กับบุคคลอื่น (ภรรยาและลูก)	50	4.9

เมื่อจำแนกตามภาค พบว่า ทุกภาคมีสัดส่วนจำนวนกลุ่มตัวอย่างจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมากกว่าสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างชัดเจนทุกภาค และเมื่อจำแนกตามเพศ พบว่าทุกภาคมีจำนวนเพศชายมากกว่าเพศหญิงในทุกภาคทั้งกลุ่มตัวอย่างจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนและทั้งจากสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน แสดงรายละเอียด ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภาค เพศ และสถานที่

รายการ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาคเหนือ						
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	30	2.9	10	1	40	3.9
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	191	18.5	27	2.6	218	21.1
2. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ						
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	122	11.8	14	1.4	136	13.2
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	219	21.2	27	1.8	237	23

รายการ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ภาคกลาง						
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	65	6.3	-	-	65	6.3
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	69	6.6	42	4.2	112	10.8
4. ภาคตะวันออก						
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	24	2.3	-	-	24	2.3
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	57	5.5	28	2.7	85	8.2
5. ภาคใต้						
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	48	4.7	-	-	48	4.7
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	64	6.2	3	0.3	67	6.5

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย การสร้างตัวแปรสังเกตได้ ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ และผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลวัด โดยแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย

การตรวจสอบข้อมูลขาดหายด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย (missing value analysis) ในโปรแกรม SPSS พบว่าการขาดหายของข้อมูลในตัวแปรต่าง ๆ มีเพียงร้อยละ 0.1 เท่านั้น เมื่อพิจารณาตามข้อเสนอแนะของ Hair และคณะ (2006) ถือว่ามีข้อมูลขาดหายอยู่ในระดับต่ำมาก และสามารถใช้วิธีใดก็ได้ในการทดแทนข้อมูลขาดหาย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดแทนข้อมูลขาดหายด้วยค่าเฉลี่ยก่อนนำข้อมูลไปวิเคราะห์ในขั้นต่อไป

2.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัยทั้ง 8 ตัวแปร ได้แก่ แนวโน้มการดำเนินตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ การให้อภัยตนเอง มีค่าสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(SD) สัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) คะแนนต่ำสุด (Min) คะแนนสูงสุด (Max) ค่าความเบ้ (SK) ค่าความโด่ง (KU) และผลเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัยระหว่างกลุ่มของตัวแปรเพศ ด้วยสถิติทดสอบทีแบบอิสระจากกัน (independent *t*-test)

ผลที่ได้พบว่าค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่มีค่าอยู่ในช่วง 1 ถึง 5 ได้แก่ แนวโน้มการตำหนิตนเอง และผู้อื่น ความรู้สึกผิด ความละอาย พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ การให้อภัยตนเอง โดยตัวแปรพฤติกรรมเชิงประนีประนอมมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (4.03) รองลงมาคือตัวแปรความรู้สึกผิด (3.83) และต่ำที่สุดคือตัวแปรแนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น (2.26) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าระหว่าง 0.66 ถึง 0.91 โดยตัวแปรที่มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงที่สุด ได้แก่ ตัวแปรความละอาย (0.91) รองลงมาคือ การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (0.82) และตัวแปรการให้อภัยตนเอง มีค่าน้อยที่สุด (0.66) สำหรับค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่มีค่าอยู่ในช่วง 1 ถึง 7 ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.07 ตัวแปรทุกตัวมีสัมประสิทธิ์การกระจายอยู่ระหว่าง .22 ถึง .51 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (SK) ของทุกตัวแปรพบว่าตัวแปรส่วนใหญ่มีลักษณะเบ้ซ้ายและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยตัวแปรที่มีความเบ้สูงที่สุดคือตัวแปรพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (-0.90) รองลงมาคือตัวแปรความรู้สึกผิด (-0.78) และเมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (KU) พบว่าตัวแปรส่วนใหญ่มีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงโค้งสูงกว่าปกติ โดยตัวแปรที่มีความโด่งสูงที่สุดคือตัวแปรพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (0.83) รองลงมาคือความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (0.40) รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 17

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 17

ค่าสถิติตัวแปรในการวิจัย (N = 1031)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
แนวโน้มการตำหนิตนเอง และผู้อื่น	1	5	2.26	0.73	.45	0.50*	-0.40*
การรับรู้ความรุนแรง ของการกระทำผิด	1	7	4.75	1.07	.51	-0.46*	-0.03*
ความรู้สึกผิด	1	5	3.83	0.76	.26	-0.78*	0.33*
ความละอาย	1	5	2.61	0.91	.38	0.15*	-0.70*
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก	1	5	3.80	0.69	.40	-0.47*	0.40*

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
พฤติกรรมเชิงประนีประนอม	1	5	4.03	0.78	.22	-0.90*	0.83*
การรับรู้การอภัยจาก ผู้เสียหายและผู้ได้รับ ผลกระทบ	1	5	3.39	0.82	.39	-0.27*	0.05*
การให้อภัยตนเอง	1	5	3.46	0.66	.45	-0.07	-0.43*

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (skewness) และความโด่ง (kurtosis) คำนวณจากสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .04; SE for kurtosis = .08

* $p < .05$, สองหาง

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัยระหว่างกลุ่มตัวแปรเพศด้วยสถิติทดสอบที่แบบอิสระจากกันพบว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเพศ พบว่า เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรการให้อภัยตนเองต่ำกว่าเพศชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรในการวิจัยระหว่างกลุ่มของตัวแปรเพศ

ตัวแปร	ชาย		หญิง		t	df
	M	SD	M	SD		
แนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น	2.18	.725	2.72	.654	-8.419***	1029
การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด	4.69	1.068	5.14	1.049	-4.834***	1029
ความรู้สึกผิด	3.77	.758	4.20	.689	-6.348***	1029
ความละอาย	2.54	.907	3.03	.866	-6.187***	1028
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก	3.76	.702	4.06	.611	-4.838***	1029
พฤติกรรมเชิงประนีประนอม	3.97	.791	4.37	.646	-5.827***	1029

ตัวแปร	ชาย		หญิง		t	df
	M	SD	M	SD		
การรับรู้การภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ	3.35	.798	3.64	.929	-4.008***	1029
การให้อภัยตนเอง	3.47	.670	3.38	.611	1.550	1029

* $p < .05$, สองหาง, ** $p < .01$, สองหาง, *** $p < .001$, สองหาง.

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) ระหว่าง .15 ถึง .50 ตัวแปรที่มีการกระจายมากที่สุด คือ การตำหนิตนเอง ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของการตำหนิตนเองและผู้อื่น และตัวแปรที่มีการกระจายน้อยที่สุด คือ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม 2 ซึ่งเป็นตัวแปรสังเกตได้ของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝง แนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรแนวโน้มการตำหนิตนเอง (SB) ($M = 2.30, SD = 0.91$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปรแนวโน้มการตำหนิตนผู้อื่น (OTB) ($M = 2.22, SD = 0.83$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปร ของตัวแปรแฝงแนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.56 ถึง 0.63 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง 0.68 ถึง 1.06 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.07 ถึง 0.66 โดยตัวแปรสังเกตได้แนวโน้มการตำหนิตนเองมีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้แนวโน้มการตำหนิตนเองมีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (TSDVP) ($M = 5.03, SD = 1.16$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปรการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง (TSDTP) ($M = 4.47, SD = 1.22$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้ระดับและความรุนแรงของการกระทำผิด พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายอยู่ระหว่าง 0.38 ถึง 0.43 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.27 ถึง -0.59

โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.34 ถึง -0.08 โดยตัวแปรสังเกตได้การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง (TSDTP) มีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง มีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงความรู้สึกผิด พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างแตกต่างกัน โดยตัวแปร GUILT_1 ($M = 4.17$, $SD = 0.81$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปร GUILT_2 ($M = 3.44$, $SD = 1.03$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงความรู้สึกผิด พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.16 ถึง 0.24 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -1.18 ถึง -0.33 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.59 ถึง 1.098 โดยตัวแปรสังเกตได้ GUILT_1 มีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรสังเกตได้ GUILT_2 มีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงความละอาย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปร SHAME_2 ($M = 2.73$, $SD = 0.96$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปร SHAME_1 ($M = 2.12$, $SD = 1.28$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงความละอาย พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.34 ถึง 0.39 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง 0.04 ถึง 0.77 โดยตัวแปรสังเกตได้ SHAME_1 มีค่าความเบ้เป็นบวกอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.78 ถึง -0.67 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงพฤติกรรมเชิงประนีประนอม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปร COMBE_2 ($M = 4.18$, $SD = 0.85$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปร COMBE_1 ($M = 3.88$, $SD = 0.90$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปร

แผนภูมิการกระจายเชิงประนีประนอม พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.15 ถึง 0.20 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.82 ถึง -1.25 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง 0.16 ถึง 1.53 โดยตัวแปรสังเกตได้ COMBE_2 มีค่าความโด่งเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ COMBE_2 มีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปร VIC_1 ($M = 3.40, SD = 1.04$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปร VIC_2 ($M = 3.38, SD = 0.96$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.24 ถึง 0.31 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.40 ถึง -0.23 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.52 ถึง -0.22 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปร EM_1 ($M = 3.91, SD = 0.78$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปร EM_2 ($M = 3.69, SD = 0.94$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.22 ถึง 0.35 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.75 ถึง -0.46 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสอง มีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.07 ถึง 0.67 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความโด่งเป็นลบและบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามลำดับ แสดงว่าการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีลักษณะโค้งสูงกว่าปกติ (leptokurtic)

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเอง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าเฉลี่ยค่อนข้างใกล้เคียงกัน โดยตัวแปรการให้อภัยตนเอง

ด้านความรู้สึกและการแสดงออก ($M = 3.51, SD = 0.75$) มีค่าเฉลี่ยมากกว่าตัวแปรการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ ($M = 3.40, SD = 0.77$) เมื่อพิจารณาถึงการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 2 ตัวแปรของตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเอง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายระหว่าง 0.40 ถึง 0.44 เมื่อวิเคราะห์ค่าความเบ้ (skewness) พบว่า มีค่าความเบ้อยู่ระหว่าง -0.05 ถึง -0.33 โดยตัวแปรสังเกตการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการแสดงออกมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์ค่าความโด่ง (kurtosis) พบว่า มีค่าความโด่งอยู่ระหว่าง -0.27 ถึง -0.07 โดยตัวแปรสังเกตได้ทั้งสองตัวมีค่าความโด่งเป็นลบไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ในงานวิจัยแสดงดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ ($N = 1031$)

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
การตำหนิตนเองและผู้อื่น (OBSB)							
แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (OTB)	1	5	2.22	0.83	.45	0.68*	-0.07
แนวโน้มการตำหนิตนเอง (SB)	1	5	2.30	0.91	.50	1.06*	0.66*
การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV)							
การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง (TSDTP)	1	7	4.47	1.22	.43	-0.27*	-0.34*
การรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (TSDVP)	1	7	5.03	1.16	.38	-0.59*	-0.08
ความรู้สึกผิด (GUILT)							
ความรู้สึกผิด1 (GUILT_1)	1	5	4.17	0.81	.16	-1.18*	1.098*
ความรู้สึกผิด2 (GUILT_2)	1	5	3.44	1.03	.24	-0.33*	-0.59*
ความละอาย (SHAME)							

ตัวแปร	Min	Max	M	SD	C.V.	Sk	Ku
ความอาย1 (SHAME_1)	1	5	2.12	1.28	.34	0.77*	-0.67*
ความอาย2 (SHAME_2)	1	5	2.73	0.96	.39	0.04	-0.78*
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY)							
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก1 (EM_1)	1	5	3.91	0.78	.22	-0.75*	0.67*
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก2 (EM_2)	1	5	3.69	0.94	.35	-0.46*	-0.07*
พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON)							
พฤติกรรมเชิงประนีประนอม1 (COMBE_1)	1	5	3.88	0.90	.20	-0.82*	0.16
พฤติกรรมเชิงประนีประนอม2 (COMBE_2)	1	5	4.18	0.85	.15	-1.25*	1.53*
การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC)							
การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ1 (VIC_1)	1	5	3.40	1.04	.31	-0.23*	-0.52*
การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ2 (VIC_2)	1	5	3.38	0.96	.24	-0.40*	-0.22*
การให้อภัยตนเอง (SF)							
การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (FA_SF)	1	5	3.51	0.75	.44	-0.33*	-0.07
การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (B_SF)	1	5	3.40	0.77	.40	-0.05	-0.27

หมายเหตุ การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (skewness) และความโด่ง (kurtosis) คำนวณจากสถิติ

$Z_{sk} = SK/SE_{SK}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for skewness = .04; SE for kurtosis = .08

* $p < .05$, สองหาง, ** $p < .01$, สองหาง, *** $p < .001$, สองหาง.

2.5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity) เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานวิจัยต่อไป

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 128 คู่ ในตารางที่ 20 พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติของภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 7 ชุด ในโมเดลกับตัวแปรตาม โดยตัวแปรอิสระชุดที่ 1 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OBSB) ตัวแปรอิสระชุดที่ 2 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV) ตัวแปรอิสระชุดที่ 3 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรความรู้สึกผิด (GUILT) ตัวแปรอิสระชุดที่ 4 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรความละอาย (SHAME) ตัวแปรอิสระชุดที่ 5 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON) ตัวแปรอิสระชุดที่ 6 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) ตัวแปรอิสระชุดที่ 7 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OBSB) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OBSB) กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบ อยู่ระหว่าง -.139 ถึง -.089

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV) กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) คือ การให้อภัยตนเอง ด้านความเชื่อ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.093 ถึง -.066

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของความรู้สึกผิด (GUILT) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของความรู้สึกผิด (GUILT) กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.225 ถึง -.080

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของความละอาย (SHAME) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของความละอาย (SHAME) กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบอยู่ระหว่าง -.407 ถึง -.163

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ EM_2 ของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) กับตัวแปรสังเกตได้ FA_SF ของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ -.067 และพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ EM_1 ของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) กับตัวแปรสังเกตได้ B_SF ของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกเท่ากับ -.085

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ COMBE_2 ของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON) กับตัวแปรสังเกตได้ B_SF ของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก คือ .013

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ (VIC) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง (SF) จำนวน 2 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ VIC_1 ของการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC) กับตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวกอยู่ระหว่าง .115 ถึง .156

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 16 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ (N = 1031)

ตัวแปรสังเกตได้	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1. OTB	1															
2. SB	.440***	1														
3. TSDTP	.050	.175***	1													
4. TSDVP	.069*	.134***	.618***	1												
5. GUILT_1	.092**	.120***	.274***	.207***	1											
6. GUILT_2	.138***	.220***	.231***	.185***	.562***	1										
7. SHAME_1	.224***	.110***	.046	.058	.117***	.217***	1									
8. SHAME_2	.213***	.145***	.107**	.127***	.334***	.367***	.440***	1								
9. COMBE_1	.115***	.102***	.236***	.172***	.499***	.325***	.075*	.208***	1							
10. COMBE_2	.061	.070*	.212***	.178***	.458***	.294***	.047	.082**	.567***	1						
11. EM_1	.057	.077*	.185***	.158***	.336***	.199***	.114***	.130***	.369***	.374***	1					
12. EM_2	-.033	.072*	.091**	.071*	.188***	.111***	-.020	.038	.148***	.124***	.298***	1				
13. VIC_1	-.068**	-.039	-.010	-.018	-.065*	-.031	-.073*	-.121***	.088**	.104**	.092**	.090**	1			
14. VIC_2	.088**	.100***	.156***	.108***	.250***	.163***	.017	.087*	.453***	.353***	.334***	.122***	.351***	1		
15. FA_SF	-.139***	-.094**	-.028	.002	-.080**	-.167***	-.189***	-.309***	-.013	.015	.057	.067*	.115***	-.011	1	
16. B_SF	-.089**	-.090**	-.093**	-.066*	-.143***	-.225***	-.163***	-.407***	-.044	.013**	.085**	.021	.156***	.009	.493***	1
M	2.23	2.30	4.47	5.04	4.17	3.45	2.12	2.74	3.88	4.2	3.92	3.70	3.41	3.39	3.52	3.41
SD	0.83	0.91	1.22	1.17	0.82	0.90	0.82	0.97	0.91	0.85	3.70	0.94	0.95	0.96	0.76	0.77

***p < .001, สองทาง **p < .01, สองทาง *p < .05, สองทาง

2.6 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบโมเดลการวัดของตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัด (measurement model) ของตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานการวิจัย 8 ตัวแปรแฝง พบว่า โมเดลการวัดของทุกตัวแปรแฝง มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 16 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็นพารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลเชิงสาเหตุของการการให้ภัยตนเอง โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการกำหนดตนเองและผู้อื่น พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแนวโน้มนการกำหนดตนเอง (SB) มีค่าสูงสุด คือ .81 โดยมีการแปรผันร่วมกับแนวโน้มนการกำหนดตนเองและผู้อื่น ร้อยละ 64.8 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแนวโน้มนการกำหนดผู้อื่น (OTB) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .54 โดยมีการแปรผันร่วมกับการกำหนดตนเองและผู้อื่น ร้อยละ 29.5 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีต่อการกระทำผิดของตนเอง (TSDTP) มีค่าสูงสุด คือ .90 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด ร้อยละ 80.7 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อต่อมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (TSDVP) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .69 โดยมีการแปรผันร่วมกับการรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด ร้อยละ 46.9 ตามลำดับ

โมเดลการวัดความรู้สึกผิด พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ GUILT_1 มีค่าสูงสุด คือ .70 โดยมีการแปรผันร่วมกับความรู้สึกผิด ร้อยละ 49.2 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ GUILT_2 ซึ่งมีค่าเท่ากับ .53 โดยมีการแปรผันร่วมกับความรู้สึกผิด ร้อยละ 28 ตามลำดับ

โมเดลการวัดความละอาย พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ SHAME_2 มีค่าสูงสุด คือ .83 โดยมีการแปรผันร่วมกับความละอาย ร้อยละ 79.4 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ SHAME_1 ซึ่งมีค่าเท่ากับ .52 โดยมีการแปรผันร่วมกับความละอาย ร้อยละ 67.1 ตามลำดับ

โมเดลการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ EM_1 มีค่าสูงสุด คือ .73 โดยมีการแปรผันร่วมกับความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ร้อยละ 53 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ EM_2 ซึ่งมีค่าเท่ากับ .40 โดยมีการแปรผันร่วมกับความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ร้อยละ 16.3 ตามลำดับ

โมเดลการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ COMBE_1 มีค่าสูงสุด คือ .77 โดยมีการแปรผันร่วมกับพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ร้อยละ 60 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ COMBE_2 ซึ่งมีค่าเท่ากับ .73 โดยมีการแปรผันร่วมกับพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ร้อยละ 53.5 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการรับรู้การรอกภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ VIC_2 มีค่าสูงสุด คือ .99 โดยมีการแปรผันร่วมกับการได้รับการรอกภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ร้อยละ 97.8 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ VIC_1 ซึ่งมีค่าเท่ากับ .35 โดยมีการแปรผันร่วมกับการได้รับการรอกภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ร้อยละ 12.3 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการให้อภัยตนเอง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (B_FA) มีค่าสูงสุด คือ 81 โดยมีการแปรผันร่วมกับการให้อภัยตนเอง ร้อยละ 64.8 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (FA_SF) ซึ่งมีค่าเท่ากับ .61 โดยมีการแปรผันร่วมกับการให้อภัยตนเอง ร้อยละ 36.6 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการให้อภัยตนเอง ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานวิจัย ($N = 1,031$)

ตัวแปร	ตัวแปรสังเกตได้	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b)	(SE_b)	t	(R^2)	SS	SC
แนวโน้มการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OBSB)	OTB	.452	.053	8.533***	.295	.452	.544
	SB	.733	.082	8.948***	.648	.733	.805
การรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด (SEV)	TSDTP	1.104	0.057	19.431***	.807	1.104	.898
	TSDVP	.799	.047	16.907***	.469	.799	.685
ความรู้สึกผิด (GUILT)	GUILT_1	.571	<-->	<-->	.492	.571	.701
	GUILT_2	.544	.045	12.140***	.280	.544	.529
ความละอาย (SHAME)	SHAME_1	.671	<-->	<-->	.273	.671	.522
	SHAME_2	.794	.106	7.481***	.686	.794	.828
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY)	EM_1	.569	<-->	<-->	.530	.569	.728
	EM_2	.382	.055	6.879***	.163	.382	.404

ตัวแปร	ตัวแปร สังเกตได้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b_i)	(SE_{b_i})	t	(R^2)	SS	SC
พฤติกรรมเชิง ประนีประนอม (CON)	COMBE_1	.706	<-->	<-->	.600	.706	.775
	COMBE_2	.626	.047	13.446***	.535	.626	.732
การได้รับการอภัยจาก ผู้เสียหายและผู้ได้รับ ผลกระทบ (VIC)	VIC_1	.365	<-->	<-->	.123	.365	.350
	VIC_2	.949	.079	12.019***	.978	.949	.989
การให้อภัยตนเอง (SF)	FA_SF	.459	<-->	<-->	.366	.459	.605
	B_SF	.620	.054	11.406***	.648	.620	.805

หมายเหตุ b_i = น้ำหนักองค์ประกอบ; SS = standardize solution; SC = completely standardize solution;
 <--> หมายถึง ไม่รายงานค่า t และ SE_{b_i} เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับที่ประมาณค่าขึ้น
 จากรากที่สองของค่าความเที่ยง (r_{tt}) ของตัวแปรสังเกตได้
 *** $p < .001$

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงโมเดลเชิงสาเหตุ ของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ คณะผู้วิจัยตรวจสอบความตรงของโมเดลที่มีตัวแปรแฝง
 ภายนอก (exogenous variable) จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น (OSOB)
 การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV) มีตัวแปรแฝงภายใน (endogenous variable)
 ซึ่งเป็นตัวแปรส่งผ่าน (mediating variable) จำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้สึกผิด (GUILT)
 ความละอาย (SHAME) ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON)
 การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC) ตัวแปรแฝงภายในที่เป็นตัวแปรตาม
 จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ การให้อภัยตนเอง (SF)

3.1 การตรวจสอบความตรงของโมเดลการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดล
 (model validation) โดยใช้การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้น (structural equation
 model หรือ SEM) โดยวิเคราะห์ข้อมูลดิบ (raw data) ซึ่งเป็นข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้จำนวน
 16 ตัวแปร หรือวิเคราะห์ด้วยเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 16 ตัวแปร
 มีการปรับเส้นทางอิทธิพลในโมเดลเฉพาะส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น

(relax assumption) ให้ได้โมเดลที่มีความสอดคล้อง (fit) กับข้อมูลเชิงประจักษ์ และประมาณค่าขนาดอิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปร

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดล ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็น การผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 38 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 68.84 ที่องศาอิสระเท่ากับ 53 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .071 ค่าดัชนีวัดระดับ ความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.992 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .979 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .0257 และค่าดัชนี รากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .017 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 7 ตัว แปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามสุขภาวะคิดเป็นร้อยละ 41

3.2. การวิเคราะห์ผลการประมาณค่าขนาดอิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝงในโมเดลการให้อภัยตนเอง ในเยาวชนผู้กระทำความผิด

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OSOB) ที่มีต่อความรู้สึกผิด (GUILT) พบว่า การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลทางบวกต่อความรู้สึกผิด โดยมีค่าอิทธิพล เท่ากับ .13 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OSOB) ที่มีต่อความละอาย (SHAME) พบว่า การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลทางบวกต่อความละอาย (SHAME) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการตำหนิตนเองและผู้อื่น (OSOB) ที่มีต่อการให้อภัย ตนเอง (SF) พบว่า การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง (SF) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -.09

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำความผิด (SEV) ที่มีต่อความรู้สึกผิด (GUILT) พบว่า การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำความผิดมีอิทธิพลทางบวก ต่อความรู้สึกผิด โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .42 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV) ที่มีต่อความละอาย (SHAME) พบว่า การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดมีอิทธิพลทางบวกต่อความละอาย (SHAME) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .18 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (SEV) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง (SF) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .02

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของความรู้สึกผิด (GUILT) ที่มีต่อพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON) พบว่า ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางบวกต่อพฤติกรรมเชิงประนีประนอม โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .76 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของความรู้สึกผิด (GUILT) ที่มีต่อความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) พบว่า ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางบวกต่อความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .64 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของความรู้สึกผิด (GUILT) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -.09

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของความละอาย (SHAME) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า ความละอายมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -.59 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY) มีอิทธิพลทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง (SF) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON) ที่มีต่อการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC) พบว่า พฤติกรรมเชิงประนีประนอมมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .47 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมีอิทธิพลทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง (SF) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของความรู้สึกผิด (GUILT) ที่มีต่อการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC) พบว่า ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของความรู้สึกผิด (GUILT) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON) ที่มีต่อการให้อภัยตนเอง (SF) พบว่า ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ .004

เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 22 พบว่า ตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน และพบว่าตัวแปรการให้อภัยตนเอง (SF) มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย

เมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 23 พบว่า ตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด สามารถทำนายความรู้สึกผิดและตัวแปรความละอายได้ร้อยละ 22 และ 8 ตามลำดับ

ตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย สามารถทำนายพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกได้ร้อยละ 58 และ 41 ตามลำดับ

ตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย พฤติกรรมเชิงประนีประนอม สามารถทำนายการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบได้ร้อยละ 32

ตัวแปรการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ สามารถทำนายการให้อภัยตนเองได้ร้อยละ 41

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง และค่าสถิติในการทดสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองแสดงดังตารางที่ 22 และผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองแสดงดังตารางที่ 24 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเอง โดยแสดงดังภาพที่ 17

ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลการให้อภัยตนเอง แสดงให้เห็นว่าตัวแปรการตำหนิตนเอง และผู้อื่นมีอิทธิพลทางอ้อมและอิทธิพลทางผลรวมในทิศทางลบต่อการให้อภัยตนเอง โดยมีตัวแปรความรู้สึกลบ ความล้าชวย พฤติกรรมเชิงประนีประนอม ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบเป็นตัวแปรส่งผ่าน ตัวแปรความรู้สึกลบ มีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง โดยมีตัวแปรพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบเป็นตัวแปรส่งผ่าน ตัวแปรความล้าชวย มีอิทธิพลทางตรง และอิทธิพลรวมในทิศทางลบต่อการให้อภัยตนเอง ตัวแปรความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก มีอิทธิพลทางตรง และอิทธิพลรวมในทิศทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง

ตารางที่ 22

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลการให้อภัยตนเอง (N = 1,031)

ตัวแปรเหตุ $\Rightarrow$ ตัวแปรผล	ค่าประมาณ	SE _b	t
พารามิเตอร์			
Matrix GA (Gamma)			
การตำหนิตนเองและผู้อื่น $\rightarrow$ ความรู้สึกลบ	0.13	0.04	2.74**
การตำหนิตนเองและผู้อื่น $\rightarrow$ ความล้าชวย	0.17	0.05	3.24**
การตำหนิตนเองและผู้อื่น $\rightarrow$ การให้อภัยตนเอง	-0.09	0.05	-1.60
การรับรู้ความรุนแรงการกระทำผิด $\rightarrow$ ความรู้สึกลบ	0.42	0.04	8.73***
การรับรู้ความรุนแรงการกระทำผิด $\rightarrow$ ความล้าชวย	0.18	0.05	3.44***
การรับรู้ความรุนแรงการกระทำผิด $\rightarrow$ การให้อภัยตนเอง	0.02	0.05	0.42
Matrix BE (Beta)			
ความรู้สึกลบ $\rightarrow$ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม	0.76	0.07	10.47***
ความรู้สึกลบ $\rightarrow$ ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก	0.64	0.07	8.40***
ความรู้สึกลบ $\rightarrow$ การให้อภัยตนเอง	-0.09	0.11	-0.82
ความล้าชวย $\rightarrow$ การให้อภัยตนเอง	-0.59	0.06	-8.75***

ตัวแปรเหตุ ⇒ ตัวแปรผล	ค่าประมาณ	SE _b	t
	พารามิเตอร์		
พฤติกรรมเชิงประนีประนอม → การได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ	0.47	0.05	8.74***
ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก → การให้อภัยตนเอง	0.26	0.10	2.70**
การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ → การให้อภัยตนเอง	0.01	0.04	0.19

*** $p < .001$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง. * $p < .05$, สองหาง.

ตารางที่ 23

เมตริกสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

	1	2	3	4	5	6	7	8
1. การดำหนิตนเองและผู้อื่น(OBSB)	1.00							
2. การรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด (SEV)	0.14***	1.00						
3. ความรู้สึกผิด (GUILT)	0.19***	0.28***	1.00					
4. ความละอาย (SHAME)	0.23***	0.12***	0.41***	1.00				
5. พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (CON)	0.11***	0.25***	0.49***	0.15***	1.00			
6. ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (EMPATHY)	0.62*	0.16***	0.29***	0.09***	0.34***	1.00		
7. การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (VIC)	0.25	0.76*	0.15***	-0.03	0.33***	0.22***	1.00	
8. การให้อภัยตนเอง (SF)	-0.14***	-0.61	-0.21***	-0.40***	0.01	0.08*	0.09**	1.00

Chi-square = 68.84, $df = 53$, $p = 0.0707$, GFI = 0.992, AGFI = 0.979, RMR = 0.0257, RMSEA = 0.0170

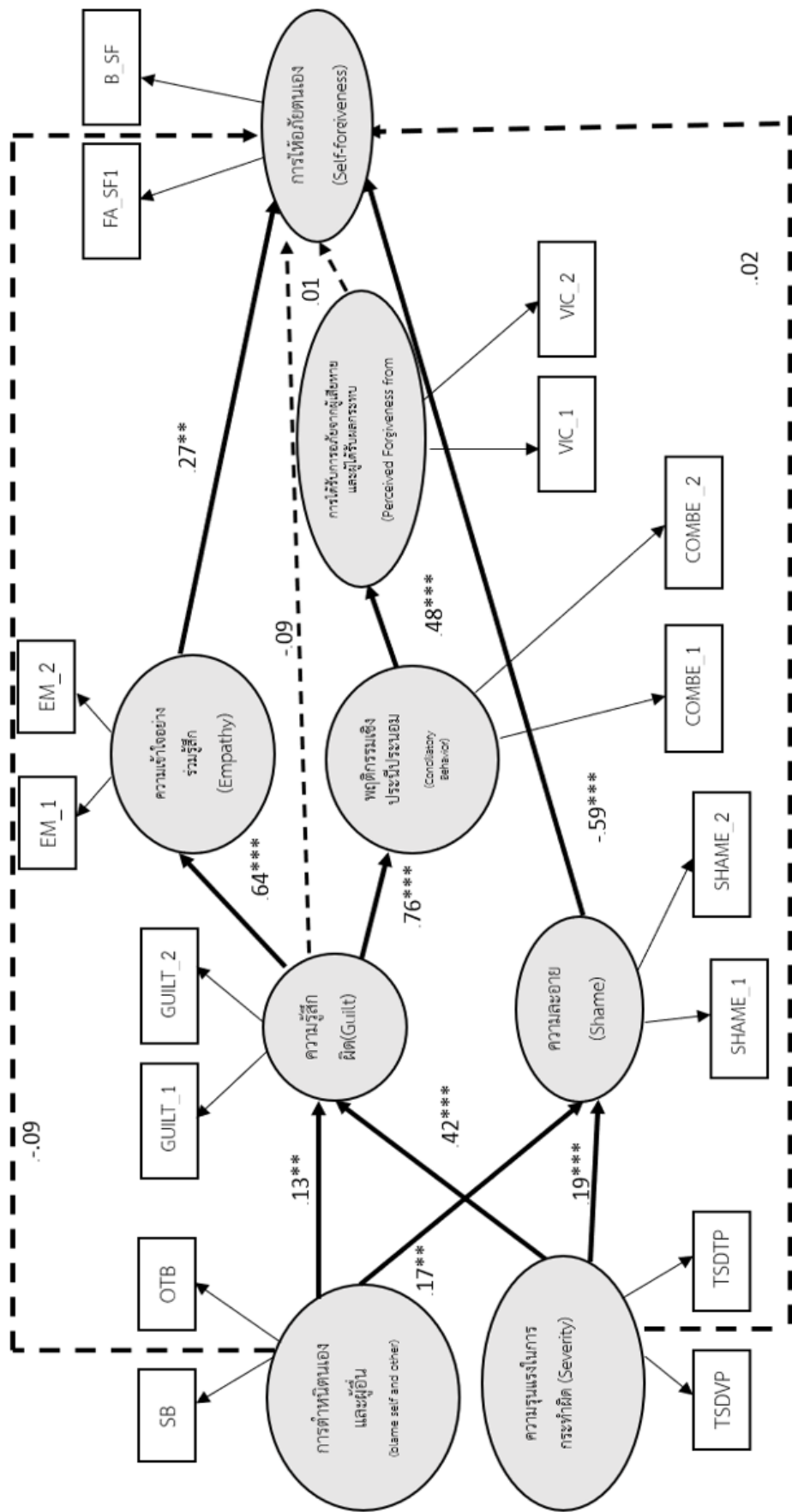
*** $p < .001$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง. * $p < .05$, สองหาง.

ตัวแปรผล ค่าสถิติ		ตัวแปรสาเหตุ																R ²									
		OBSB				SEV				GUILT				SHAME					CON				EMPATHY				VIC
ดี		DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE		
t	-	2.61**	2.61**	6.13***	6.13***	6.13***	6.87***	6.87***	6.87***	-	-	-	-	-	-	-	8.74***	8.74***	8.74***	-	-	-	-	-	-		
SC	-	.04	.04	.15	.15	.36	.36	.36	.36	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47	.47		
SF	-	-.09	-.09	-.18	-.02	-.07	-.05	-.09	-.09	.17	.08	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59	-.59		
SE	0.05	0.03	0.05	0.05	0.04	0.04	0.11	0.11	0.07	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06	0.06		
t	-1.60	-2.77**	-3.31**	0.42	-1.69	-1.24	-0.82	-0.82	2.45**	1.18	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***	-8.75***		
SC	-.09	-.09	-.18	.02	-.07	-.05	-0.09	-0.09	.17	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09	-0.09		
Chi-Square		68.84 df = 53 (p = 0.071)																									
GFI		0.992																									
AGFI		0.979																									
RMR		0.0257																									
RMSEA		.0170																									

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (b) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SE) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติ (t) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

***p < .001, ทางเดียว. **p < .01, ทางเดียว. *p < .05, ทางเดียว.

Chi-square = 68.84, *df* = 53, *p* = 0.071, GFI = 0.992, AGFI = 0.979, RMR = 0.0257, RMSEA = 0.0170

ภาพที่ 17 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำความผิด

ส่วนที่ 2 การศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

การศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย
ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง และค่าสถิติพื้นฐานของการให้อภัยตนเอง
ต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุข
เชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว โดยผู้วิจัยเก็บกลุ่มตัวอย่างเป็นรายคู่ (dyads)
ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยแบบจำลองการวิเคราะห์รายคู่แบบไขว้
(The Actor-Partner Interdependence Model : APIM) (Kashy & Kenny, 2000)

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลผลข้อมูลมีความสะดวก ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์
ที่ใช้แทนค่าสถิติดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนตัวแปร
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SE	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (standard error)
Std	หมายถึง	ค่าคะแนนมาตรฐาน
χ^2	หมายถึง	ค่าไค-สแควร์ (Chi-square)
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย
df	หมายถึง	องศาความเป็นอิสระ (degree of freedom)
p	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (Root Mean Square Residual)

RMREA	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Root Mean Square Error of Approximation)
BE	หมายถึง	เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายในแฝง (Beta)
GA	หมายถึง	เมทริกซ์อิทธิพลเชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรภายนอกแฝง และตัวแปรภายในแฝง (Gamma)

ชื่อย่อตัวแปร

SF	หมายถึง	ตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด
SF_F	หมายถึง	ตัวแปรแฝงการให้อภัยตนเองในครอบครัว
SWB	หมายถึง	ตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด
SWB_F	หมายถึง	ตัวแปรแฝงความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว
FA_SF	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ ในเยาวชนผู้กระทำผิด
B_SF	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ ในเยาวชนผู้กระทำผิด
FA_SF_F	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ ในครอบครัว
B_SF_F	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อในครอบครัว
LS	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความพึงพอใจในชีวิต ในเยาวชนผู้กระทำผิด
PA	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านบวก ในเยาวชนผู้กระทำผิด
NA	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านลบ ในเยาวชนผู้กระทำผิด
LS_F	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความพึงพอใจในชีวิต ในครอบครัว
PA_F	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านบวก ในครอบครัว
NA_F	หมายถึง	ตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านลบ ในเยาวชนผู้กระทำผิดในครอบครัว

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของกลุ่มตัวอย่าง และค่าสถิติพื้นฐาน
ตัวแปรการให้อภัยตนเอง และความสุขเชิงอัตวิสัย ของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัวที่ตอบแบบสอบถามครบถ้วน จำนวน 120 คู่ ซึ่งเยาวชนผู้กระทำผิด คือ เยาวชนที่กำลังอยู่ในการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนใน 5 ภาค จำนวน 11 แห่ง และครอบครัว หมายถึง สมาชิกภายในครอบครัว โดยครอบคลุมพ่อแม่ สมาชิกคนอื่นในครอบครัวที่มีความเกี่ยวเนื่องทางสายโลหิต และเป็นบุคคลที่มีความสำคัญ เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้เลี้ยงดูที่ผูกพันกันมาเท่านั้น โดยมีข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มดังนี้

1. เยาวชนผู้กระทำผิด เป็นเยาวชนที่กำลังอยู่ในการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนใน 5 ภาค จำนวน 11 แห่ง จำนวน 120 คน ซึ่งเป็นเพศชาย ร้อยละ 68.3 มีอายุเฉลี่ย 16.99 ± 1.17 ปี (ช่วงอายุระหว่าง 15 ถึง 20 ปี) สำหรับฐานความผิด เยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น เสพหรือค้ายาเสพติด เป็นอันดับที่ 1 (ร้อยละ 76.7) รองลงมาเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ (ร้อยละ 12.5) ความผิดเกี่ยวกับชีวิต เช่น ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา (ร้อยละ 4.2) ส่วนใหญ่กระทำผิดเป็นครั้งแรก (ร้อยละ 75.8) เยาวชนร้อยละ 71.7 ระบุว่าอาศัยอยู่กับครอบครัว (ทั้งพ่อและแม่ หรือมีเพียงพ่อหรือแม่คนหนึ่งคนใด) รายละเอียดดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเยาวชน ($n=120$)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	82	68.3
หญิง	38	31.7
2. อายุเฉลี่ย 16.99 ปี (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.17 ปี; พิสัยระหว่าง 15–20 ปี) ($n=120$)		
15	17	14.2
16	20	16.7
17	41	34.2

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
18	32	26.7
19	9	7.5
20	1	0.8
3. ขณะนี้เยาวชนอยู่ในความดูแลของ		
3.1 สถานที่ฝึกอบรม		
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	62	51.7
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	58	48.3
3.2 ภาค		
ภาคเหนือ	24	20
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	23	19.2
ภาคกลาง	24	20
ภาคตะวันออก	25	20.8
ภาคใต้	24	20
4. การกระทำผิดของเยาวชน		
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น เสพหรือค้ายาเสพติด	92	76.7
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์	15	12.5
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต เช่น ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	5	4.2
ความผิดเกี่ยวเพศ เช่น ข่มขืน	3	2.5
ความผิดอื่น ๆ เช่น พรากรผู้เยาว์/ เครื่องกระสุนปืน/ ปืน/จัดการแข่งขันรถซิ่ง ฯลฯ	5	4.2
5. ระยะเวลาตั้งแต่ถูกควบคุมตัว หรือตั้งแต่รับการฝึกและอบรม		
1 - 7 วัน	11	9.2
8 - 14 วัน	8	6.7
15 - 30 วัน	7	5.8
1 - 2 เดือน	26	21.7
3 - 6 เดือน	29	24.2
7 - 12 เดือน	18	15
1 - 2 ปี	12	10
มากกว่า 2 ปี	9	7.5

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. จำนวนครั้งในการกระทำผิด 1.27 ครั้ง (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .498 ครั้ง; พิสัยระหว่าง 1-3 ครั้ง) (n=120)		
กระทำผิดครั้งแรก	91	75.8
กระทำผิด 2-5 ครั้ง	26	21.7
กระทำผิดมากกว่า 6 ครั้ง	3	2.5
7. เยาวชนอาศัยอยู่กับใคร		
อาศัยอยู่กับพ่อแม่	42	35
อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่	44	36.7
อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา)	25	20.8
อาศัยอยู่กับเพื่อน	4	3.3
อาศัยอยู่กับบุคคลอื่น (ภรรยาและลูก)	5	4.2

2. ครอบครัว เป็นสมาชิกภายในครอบครัว โดยครอบคลุมพ่อแม่ สมาชิกคนอื่นในครอบครัวที่มีความเกี่ยวเนื่องทางสายโลหิต และเป็นบุคคลที่มีความสำคัญ เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้เลี้ยงดูที่ผูกพันกันมาเท่านั้น ซึ่งมีเยาวชนในครอบครัวที่กำลังอยู่ในการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนใน 5 ภาค จำนวน 11 แห่ง จำนวน 120 คน ซึ่งเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 80.8) มีอายุเฉลี่ย 46.97 ± 10.05 ปี (ช่วงอายุระหว่าง 18 ถึง 78 ปี) ช่วงอายุที่มีสมาชิกครอบครัวมากที่สุดอยู่ระหว่าง 40-49 ปี (ร้อยละ 50.83) ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเยาวชนที่มากที่สุด คือ แม่ (ร้อยละ 60) รองลงมา คือ ญาติพี่น้อง เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา (ร้อยละ 20.5) และพ่อ (ร้อยละ 17.8) สำหรับสถานภาพสมรส ระบุว่าสมรส (ร้อยละ 65.8) และดูแลลูกหรือหลาน (โสด/ หย่า/ หม้ายเนื่องจากคู่สมรสเสียชีวิต/ แยกกันอยู่) (ร้อยละ 34.2) สำหรับระดับการศึกษาสูงสุด จบประถมศึกษา (ป1 -ป 6) (ร้อยละ 53.3) รองลงมาเป็นจบมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.6) (ร้อยละ 39.2) สำหรับการพบหน้ากัน การได้ใช้ชีวิตประจำวันร่วมกันของเยาวชนและครอบครัวเกือบทุกวัน (ร้อยละ 77.5) ความสัมพันธ์ของครอบครัวและเยาวชน ผูกพันใกล้ชิดกันมากที่สุด (ร้อยละ 76.7) รองลงมา คือ ผูกพันใกล้ชิดกันปานกลาง (ร้อยละ 21) รายละเอียดดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างครอบครัว (n=120)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	23	19.2
หญิง	97	80.8
2. อายุเฉลี่ย 46.97 ปี (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 10.05 ปี; พิสัยระหว่าง 18-78 ปี) (n=120)		
อายุ 15-19	2	1.67
อายุ 20-29	3	2.5
อายุ 30-39	16	13.33
อายุ 40-49	61	50.83
อายุ 50-59	23	19.17
อายุ 60-69	13	10.83
อายุ 70-79	2	1.67
3. ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเยาวชน		
พ่อ	21	17.5
แม่	72	60
พี่หรือน้อง	2	1.7
ญาติพี่น้อง เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา	25	20.8
3. สถานภาพสมรส		
โสด	6	5
สมรส	79	65.8
หย่า	10	8.3
หม้ายเนื่องจากคู่สมรสเสียชีวิต	13	10.8
แยกกันอยู่	12	10
4. สมาชิกในครอบครัว คือ เยาวชนอยู่ในความดูแลของ		
3.1 สถานที่ฝึกอบรม		
สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน	62	51.7
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน	58	48.3

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3.2 ภาค		
ภาคเหนือ	24	20
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	23	19.2
ภาคกลาง	24	20
ภาคตะวันออก	25	20.8
ภาคใต้	24	20
5. ระดับการศึกษาสูงสุด		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	1	0.8
ประถมศึกษา (ป1 –ป 6)	64	53.3
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.6)	47	39.2
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช/ ปวส)	7	5.8
ระดับปริญญาตรี	1	0.8
ระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า	0	0
6. การพบหน้ากัน การได้ใช้ชีวิตประจำวันร่วมกันของเยาวชนและครอบครัว		
เกือบทุกวัน	93	77.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	8	6.7
เดือนละ 1-2 ครั้ง	11	9.2
ปีละ 1-2 ครั้ง	8	6.7
แทบจะไม่ได้อยู่ด้วยกัน	0	0
7. ความสัมพันธ์ของครอบครัวและเยาวชน		
ไม่ผูกพันใกล้ชิดกันเลย	2	1.7
ผูกพันใกล้ชิดปานกลาง	26	21.7
ผูกพันใกล้ชิดกันมากที่สุด	92	76.7

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย การสร้างตัวแปรสังเกตได้ ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ และผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลวัด โดยแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย

การตรวจสอบข้อมูลขาดหายด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลขาดหาย (missing value analysis) ในโปรแกรม SPSS พบว่าการขาดหายของข้อมูลในตัวแปรต่างๆมีเพียงร้อยละ 0.1 เท่านั้น เมื่อพิจารณาตามข้อเสนอแนะของ Hair และคณะ (2006) ถือว่ามีข้อมูลขาดหายอยู่ในระดับต่ำมาก และสามารถใช้วิธีใดก็ได้ในการทดแทนข้อมูลขาดหาย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดแทนข้อมูลขาดหายด้วยค่าเฉลี่ยก่อนนำข้อมูลไปวิเคราะห์ในขั้นต่อไป

2.2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรแฝงในการวิจัยทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ (1) การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF) (2) การให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) (3) ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด (SWB) (4) ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว (SWB_F) และตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝง ในเยาวชนผู้กระทำผิด 5 ตัวแปร ได้แก่ (1) การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ ในเยาวชนผู้กระทำผิด (FA_SF) (2) การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อในเยาวชนผู้กระทำผิด (B_SF) (3) ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความพึงพอใจในชีวิตในเยาวชนผู้กระทำผิด (LS) (4) ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านบวกในเยาวชนผู้กระทำผิด (PA) (5) ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านลบในเยาวชนผู้กระทำ (NA) และตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝงในครอบครัว 5 ตัวแปร ได้แก่ (1) การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำในครอบครัว (FA_SF_F) (2) การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อในครอบครัว (B_SF_F) (3) ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความพึงพอใจในชีวิตในครอบครัว (LS_F) (4) ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านบวกในครอบครัว (PA_F) (5) ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกด้านลบในครอบครัว (NA_F) มีค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) สัมประสิทธิ์การกระจาย ($C.V.$) คะแนนต่ำสุด (Min) คะแนนสูงสุด (Max) ค่าความเบ้ (SK) ค่าความโด่ง (KU) ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27

ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง
ของตัวแปร (N = 120)

ตัวแปร	M	SD	Min-max	Possible range	Sk	Ku
เยาวชนผู้กระทำผิด						
การให้อภัยตนเอง (SF)	55.65	7.30	35-77	17-85	0.276	0.511
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.81	0.37	2.75-4.65	1-5	-0.562	-0.084
การให้อภัยตนเองด้าน ความรู้สึกลงและการกระทำ (FA_SF)	25.76	4.47	14-36	8-40	-0.100	-0.379
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.96	0.45	2.5-4.83	1-5	-0.733	0.908
การให้อภัยตนเองด้านความ เชื่อ (B_SF)	29.89	4.23	21-45	9-45	0.535	0.599
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.67	0.47	2.5-4.75	1-5	-0.535	-0.371
ความสุขเชิงอัตวิสัย (SWB)	73.85	11.09	46-99	25-100	0.167	-0.404
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.32	0.27	2.67-3.92	1-5	-0.076	-0.271
ความพึงพอใจในชีวิต (LS)	14.73	3.56	6-25	5-25	-0.048	-0.034
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.65	0.60	2.47-5	1-5	-0.380	0.058
ความรู้สึกด้านบวก (PA)	35.58	6.97	16-49	10-50	-0.869	0.466
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.94	0.50	2.38-4.88	1-5	-0.917	0.957
ความรู้สึกด้านลบ (NA)	23.55	9.00	10-45	10-50	0.621	-0.326
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	2.38	0.65	1.25-4.5	1-5	0.507	0.271
ครอบครัว						
การให้อภัยตนเอง (SF_F)	69.13	7.22	47-82	17-85	-0.606	0.734
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	4.06	0.42	2.76-4.81	1-5	-0.559	0.696
การให้อภัยตนเองด้าน ความรู้สึกลงและการกระทำ (FA_SF_F)	31.77	4.02	22-39	8-40	-0.101	-0.440
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.97	0.50	2.75-4.88	1-5	-0.101	-0.440

ตัวแปร	M	SD	Min-max	Posible range	Sk	Ku
การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (B_SF_F)	37.37	4.50	25-45	9-45	-0.931	0.724
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	4.15	0.50	2.78-5	1-5	-0.931	0.724
ความสุขเชิงอัตวิสัย (SWB_F)	74.72	8.42	52-100	25-100	0.079	0.749
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.11	0.33	2.33-4.1	1-5	0.107	0.148
ความพึงพอใจในชีวิต (LS_F)	18.57	3.12	10-25	5-25	-0.347	0.205
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.71	0.62	2-5	1-5	-0.347	0.205
ความรู้สึกด้านบวก (PA_F)	35.58	6.97	16-49	10-50	-0.869	0.466
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	3.56	0.70	1.6-4.9	1-5	-0.869	0.466
ความรู้สึกด้านลบ (NA_F)	20.58	7.81	10-47	10-50	0.700	0.157
คะแนนเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 5)	2.06	0.78	1-4.7	1-5	0.700	0.157

2.5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัยเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเพื่อตรวจสอบปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity) เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานวิจัยต่อไป

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดจำนวน 25 คู่ ในตารางที่ 28 พบว่าไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใดที่มีค่ามากกว่า .80 ดังนั้นจึงไม่ฝ่าฝืนข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติของภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ชุด ในโมเดลกับตัวแปรตามความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชน โดยตัวแปรอิสระชุดที่ 1 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF) ตัวแปรอิสระชุดที่ 2 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนจำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในเยาวชน

ผู้กระทำผิด (SF) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนด้านความพึงพอใจในชีวิต และด้านความรู้สึกทางบวก มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.316 ถึง 0.328 นอกจากนี้ยังพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ด้านความเชื่อของการให้อภัยตนเอง ในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนด้านความรู้สึกทางลบ มีความสัมพันธ์กันทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ -0.554

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในเยาวชน ผู้กระทำผิด (SF) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว จำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในเยาวชน ผู้กระทำผิด (SF) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัวด้านความพึงพอใจในชีวิต และด้านความรู้สึกทางบวก ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.247 ถึง 0.635 นอกจากนี้ยังพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเอง ในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัวด้านความรู้สึกทางลบ มีความสัมพันธ์กันทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง -0.239 ถึง -0.672

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ชุด ในโมเดลกับตัวแปรตาม ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว โดยตัวแปรอิสระชุดที่ 1 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปร การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF) ตัวแปรอิสระชุดที่ 2 คือ ตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชน จำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนด้านความพึงพอใจในชีวิต และด้านความรู้สึก ทางบวก มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.251 ถึง 0.673 นอกจากนี้ยังพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) กับตัวแปรสังเกตได้ ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนด้านความรู้สึกทางลบ มีความสัมพันธ์กันทางลบอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ -0.378 ถึง -0.510

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) จำนวน 2 ตัวแปร กับตัวแปรสังเกตได้ของความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว จำนวน 3 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัวด้านความพึงพอใจในชีวิต และด้านความรู้สึกทางบวก ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.302 ถึง 0.419 นอกจากนี้ยังพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของการให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F) กับตัวแปรสังเกตได้ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัวด้านความรู้สึกทางลบ มีความสัมพันธ์กันทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง -0.513 ถึง -0.609

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ แสดงรายละเอียดดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ (N = 120)

ตัวแปรสังเกตได้	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. FA_SF	1									
2. B_SF	.328***	1								
3. LS	.316***	.478***	1							
4. PA	.490***	.657***	.374***	1						
5. NA	-.144	-.554***	-.381***	-.398***	1					
6. FA_SF_F	.463***	.507***	.251***	.673***	-.387***	1				
7. B_SF_F	.296***	.684***	.325***	.507***	-.510***	.435***	1			
8. LS_F	.247***	.635***	.733***	.464***	-.381***	.302***	.419***	1		
9. PA_F	.132	.548***	.443***	.663***	-.347***	.343***	.156***	.591***	1	
10. NA_F	-.239***	-.672***	-.387***	-.481***	.772***	-.513***	-.609***	-.579***	-.420***	1
M	3.96	3.67	3.32	3.65	3.94	3.97	4.15	3.11	3.71	3.56
SD	0.45	0.47	0.27	0.6	0.5	0.5	0.5	0.33	0.62	0.7

***p < .001, สองทาง **p < .01, สองทาง *p < .05, สองทาง

2.6 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบโมเดลการวัดของตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัด (measurement model) ของตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานการวิจัย 4 ตัวแปรแฝง พบว่า โมเดลการวัดของทุกตัวแปรแฝง มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading หรือ b) ของตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร มีค่าเป็นบวกทั้งหมด โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่ได้เป็น พารามิเตอร์บังคับ (constrained parameter) ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบซึ่งเป็นคะแนนมาตรฐาน (SC) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็น ตัวบ่งชี้ของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเอง และความทุกข์เชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว โดยแยกพิจารณาตามโมเดลการวัด ของตัวแปรแฝง อธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ การให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (FA_SF) มีค่าสูงที่สุด คือ 0.61 โดยมีการแปรผัน ร่วมกับการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด ร้อยละ 16 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ของ การให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (B_FA) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.39 โดยมีการแปรผันร่วมกับการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด ร้อยละ 69 ตามลำดับ

โมเดลการวัดการให้อภัยตนเองของครอบครัว ค่าน้ำหนักองค์ประกอบการให้อภัยตนเอง ด้านความรู้สึกและการกระทำ (FA_SF_F) มีค่าสูงที่สุด คือ 0.35 โดยมีการแปรผันร่วมกับการให้อภัยตนเองของครอบครัว ร้อยละ 46 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (B_FA_F) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.30 โดยมีการแปรผันร่วมกับการให้อภัยตนเองของครอบครัว ร้อยละ 36 ตามลำดับ

โมเดลการวัดความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความพึงพอใจในชีวิต (LS) มีค่าสูงที่สุด คือ 0.66 โดยมีการแปรผันร่วมกับการความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด ร้อยละ 25 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกเชิงลบ (NA) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.39 โดยมีการแปรผันร่วมกับการความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด ร้อยละ 41 และสุดท้าย ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ของ ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกเชิงบวก (PA) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.41 โดยมีการแปรผันร่วมกับการความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด ร้อยละ 62 ตามลำดับ

โมเดลการวัดความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว ค่าน้ำหนักองค์ประกอบความสุขเชิงอัตวิสัย ด้านความพึงพอใจในชีวิต (LS_F) มีค่าสูงที่สุด คือ 0.88 โดยมีการแปรผันร่วมกับการความสุขเชิงอัตวิสัย ของครอบครัว ร้อยละ 54 รองลงมา ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ ความสุขเชิงอัตวิสัย

ด้านความรู้สึกเชิงลบ (NA_F) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.63 โดยมีการแปรผันร่วมกับความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว ร้อยละ 65 และสุดท้าย ได้แก่ ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของ ความสุขเชิงอัตวิสัยด้านความรู้สึกเชิงบวก (PA_F) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.44 โดยมีการแปรผันร่วมกับความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว ร้อยละ 41 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลรายการคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและมีความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29

ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลการวัดตัวแปรแฝงในโมเดลสมมติฐานวิจัย (N= 120)

ตัวแปร	ตัวแปร สังเกตได้	ค่าน้ำหนัก องค์ประกอบ (b)	(SE _b)	t	(R ²)	SS	SC
การให้อภัยตนเองใน เยาวชนผู้กระทำผิด (SF)	FA_SF B_SF	0.61 0.39	0.131 0.040	4.652*** 9.623***	0.16 0.69	0.61 0.39	0.40 0.83
การให้อภัยตนเองใน ครอบครัว (SF_F)	FA_SF_F B_SF_F	0.35 0.30	0.047 0.045	7.345*** 6.763***	0.46 0.36	0.35 0.30	0.68 0.60
ความสุขเชิงอัตวิสัยใน เยาวชนผู้กระทำผิด (SWB)	LS PA NA	0.66 0.39 0.41	<--> 0.087 0.095	<--> 4.485*** 4.365***	0.25 0.62 0.41	0.66 0.39 0.41	0.50 0.79 0.64
ความสุขเชิงอัตวิสัยใน ครอบครัว (SWB_F)	LS PA NA	0.88 0.44 0.63	<--> 0.080 0.084	<--> 5.498*** 7.436***	0.54 0.41 0.65	0.88 0.44 0.63	0.73 0.64 0.81

หมายเหตุ b = น้ำหนักองค์ประกอบ; SS = standardize solution; SC = completely standardize solution;

<--> หมายถึง ไม่รายงานค่า t และ SE_b เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับที่ประมาณค่าขึ้น

จากรากที่สองของค่าความเที่ยง (r_{tt}) ของตัวแปรสังเกตได้

***p < .001

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ คณะผู้วิจัยตรวจสอบความตรงของโมเดลที่มีตัวแปรแฝงภายนอก (exogenous variable) จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ การให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) และการให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) ตัวแปรแฝงภายในที่เป็นตัวแปรตามจำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ ความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) ความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F)

3.1 การตรวจสอบความตรงของโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดล (model validation) โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยแบบจำลองการวิเคราะห์รายคู่แบบไขว้ (The Actor-Partner Interdependence Model : APIM) (Kashy & Kenny, 2000) โดยวิเคราะห์ข้อมูลดิบ (raw data) ซึ่งเป็นข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้จำนวน 10 ตัวแปร หรือวิเคราะห์ด้วยเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 10 ตัวแปร มีการปรับเส้นทางอิทธิพลในโมเดลเฉพาะส่วนที่เป็นการผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ให้ได้โมเดลที่มีความสอดคล้อง (fit) กับข้อมูลเชิงประจักษ์ และประมาณค่าขนาดอิทธิพลทางตรง (direct effect) อิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) และอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปร

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดล ภายหลังจากการปรับโมเดลในส่วนที่เป็น การผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น (relax assumption) ประมาณ 19 ครั้ง พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 15.627 ที่องศาอิสระเท่ากับ 11 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.156 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.974 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.872 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .0317 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .0595 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระ ทั้ง 4 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด คิดเป็นร้อยละ 87.4 และอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 84

3.2. การวิเคราะห์ผลการประมาณค่าขนาดอิทธิพลรวม (total effect) ระหว่างตัวแปรแฝง ในโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชน ผู้กระทำผิด และครอบครัว

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) ที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) พบว่า การให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) มีอิทธิพลทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.59 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) ที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F) พบว่า การให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) มีอิทธิพลทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) ที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F) พบว่า การให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) มีอิทธิพลทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรงของการให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) ที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) พบว่า การให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) มีอิทธิพลทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.28 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง จากตารางที่ 31 พบว่า การให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) และการให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) ตัวแปรแฝงในที่เป็นตัวแปรตาม จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ ความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) ความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F) มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) จากตารางที่ 32 พบว่า ตัวแปรการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) และการให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) สามารถทำนายความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) ได้ร้อยละ 87 และแปรการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) และการให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) สามารถทำนายความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F) ได้ร้อยละ 84

ผลการประมาณค่าพารามิเตอร์ เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง และค่าสถิติในการทดสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองแสดงดังตารางที่ 30 และ 31 และผลการวิเคราะห์ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัวแสดงดังตารางที่ 31 และเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนตามโมเดลกรอบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอภาพอิทธิพลโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว โดยแสดงดังภาพที่ 18

ผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่กระทำผิด (SF) การให้อภัยตนเองของครอบครัว (SF_F) มีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อ ความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด (SWB) และความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว (SWB_F)

ตารางที่ 30

ค่าประมาณพารามิเตอร์ ค่าสถิติในการทดสอบโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว (N = 120)

ตัวแปรเหตุ $\Rightarrow$ ตัวแปรผล	ค่าประมาณพารามิเตอร์	SE _b	t
Matrix GA (Gamma) : Actor effects			
การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด $\rightarrow$ ความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิด	0.59	0.187	3.138**
การให้อภัยตนเองในครอบครัว $\rightarrow$ ความสุขเชิงอัตวิสัย ในครอบครัว	0.25	0.109	2.323*
Matrix GA (Gamma) : Partner effects			
การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด $\rightarrow$ ความสุขเชิงอัตวิสัย ในครอบครัว	0.60	0.148	4.011**
การให้อภัยตนเองในครอบครัว $\rightarrow$ ความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิด	0.28	0.131	2.115*

** $p < .01$ * $p < .05$

ตารางที่ 31

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง

	1	2	3	4
1. การให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด (SF)	1			
2. การให้อภัยตนเองในครอบครัว (SF_F)	0.436***	1		
3. ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด (SWB)	0.437***	0.616***	1	
4. ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว (SWB_F)	0.373***	0.577***	0.623***	1

Chi-square = 15.627, $df = 11$, $p = 0.156$, GFI = 0.972, AGFI = 0.872, RMR = 0.042, RMSEA = 0.059

*** $p < .001$, สองหาง. ** $p < .01$, สองหาง. * $p < .05$, สองหาง.

ตารางที่ 32

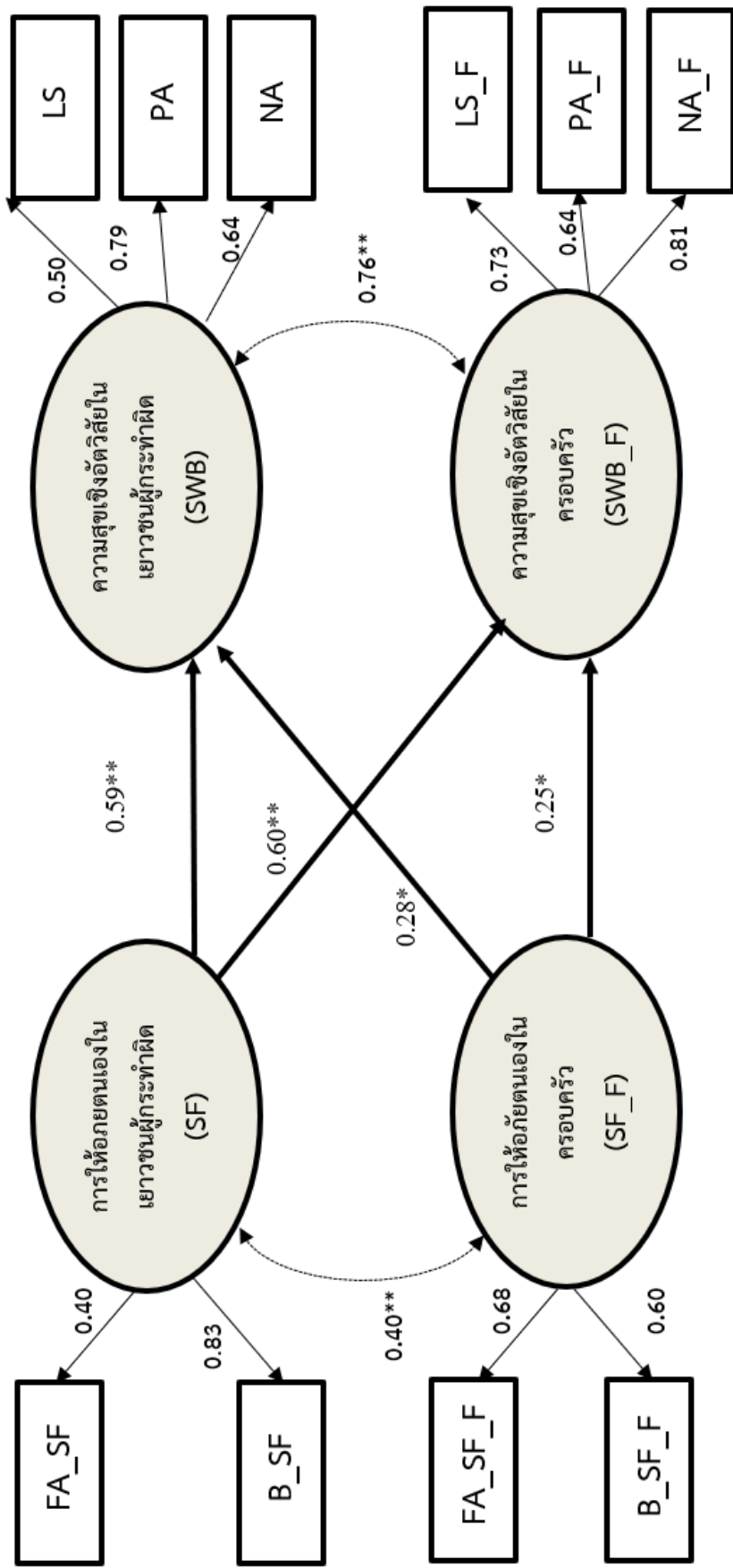
ผลการวิเคราะห์ผลรวมอิทธิพล และผลการวิเคราะห์ความตรงโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว ($N = 120$)

ตัวแปรผล	ค่าสถิติ	SF			SF_F			R ²
		DE	IE	TE	DE	IE	TE	
ความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด (SWB)	<i>b</i>	0.59	-	0.59	0.28	-	0.28	0.87
	<i>SE</i>	0.187	-	0.187	0.131	-	0.131	
	<i>t</i>	3.138**	-	3.138**	2.115*	-	2.115*	
ความสุขเชิงอัตวิสัยในครอบครัว (SWB_F)	<i>b</i>	0.60	-	0.60	0.25	-	0.25	0.84
	<i>SE</i>	0.148	-	0.148	0.109	-	0.109	
	<i>t</i>	4.011**	-	4.011**	2.323*	-	2.323*	
	SC	0.60	-	0.60	0.25	-	0.25	
Chi-Square		15.627						
GFI		0.974						
AGFI		0.872						
RMR		0.042						
RMSEA		0.059						

หมายเหตุ DE = อิทธิพลทางตรง IE = อิทธิพลทางอ้อม TE = อิทธิพลรวม ตัวเลขในแถวที่ 1 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ (*b*) ตัวเลขในแถวที่ 2 คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (*SE*) ตัวเลขในแถวที่ 3 คือ ค่าสถิติที (*t*) ตัวเลขแถวที่ 4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (completely standardized solution หรือ SC)

*** $p < .001$, ทางเดียว. ** $p < .01$, ทางเดียว. *** $p < .05$, ทางเดียว.

Chi-square = 15.627, df = 11, p = 0.156, GFI = 0.972, AGFI = 0.872, RMR = 0.042, RMSEA = 0.059

ภาพที่ 18 โมเดลรายการดูแบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของผู้กระทำผิด และครอบครัว

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบ (2) ศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความทุกข์เชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ (1) เยาวชนผู้กระทำผิดที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวน 1,031 คน มีอายุเฉลี่ย 17.42 ± 1.63 ปี (ช่วงอายุระหว่าง 15 ถึง 25 ปี) เป็นชาย ร้อยละ 85.6 (2) เยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว จำนวน 120 คู่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (2) มาตรการตำหนิตนเองและผู้อื่น (3) มาตรการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (4) มาตรการวัดความละอาย (5) มาตรการวัดความรู้สึกผิด (6) มาตรการวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (7) มาตรการวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม (8) มาตรการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (9) มาตรการให้อภัยตนเอง สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด (9) มาตรการให้อภัยตนเองสำหรับครอบครัว (10) มาตรการวัดความทุกข์เชิงอัตวิสัยสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว การเก็บรวมข้อมูลในเยาวชนเป็นการเก็บด้วยการให้เยาวชนตอบด้วยตนเองแบบกระดาษ ส่วนครอบครัวเป็นการเก็บข้อมูลด้วยการโทรศัพท์สัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการสร้างสมการโครงสร้างด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISSREL) และการวิเคราะห์แบบจำลองรายคู่แบบไขว้โดยใช้การวิเคราะห์แบบ The Actor-Partner Interdependence Model (APIM; Kashy & Kenny, 2000) ผลการวิจัยพบว่า

1. โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยมีการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่านความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 68.84 ที่องศาอิสระเท่ากับ 53 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .071 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.992 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว

(AGFI) เท่ากับ .979 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .0257 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .017) โดยตัวแปรทั้งหมด 7 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามการให้อภัยตนเองคิดเป็นร้อยละ 41 ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานการวิจัยข้อ 1

2. ผลการวิจัยต่อมาเป็นการศึกษาอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมของปัจจัยในโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด ได้แก่ การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) คือ การตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดด้านอารมณ์ (emotional) และด้านพฤติกรรม ดังนี้

2.1 การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) คือ การตำหนิตนเองและผู้อื่น ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผ่านความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานเพียงบางส่วน กล่าวคือ การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงลบต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดผ่านความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ) (ค่าอิทธิพลเท่ากับ $-.09, p < .001$) โดยไม่พบอิทธิพลทางตรงของการตำหนิตนเองและผู้อื่นต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด

2.2 ปัจจัยด้านการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดต่อการให้อภัยตนเอง ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผ่านความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานในข้อนี้ กล่าวคือ ไม่พบทั้งอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเอง

2.3 ปัจจัยด้านอารมณ์ เช่น ความละอาย (shame) ความรู้สึกผิด (guilt) ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) ด้านพฤติกรรม (behavioral) เช่น พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (perceived forgiveness from victim) ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดผ่าน ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานเพียงบางส่วน กล่าวคือ ความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง

โดยมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหาย และผู้ได้รับผลกระทบเป็นตัวแปรส่งผ่าน)(ค่าอิทธิพลเท่ากับ .17, $p < .001$)

นอกจากนี้ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 ความละเอียดมีอิทธิพลทางตรงต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐาน กล่าวคือ ความละเอียดมีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อการให้อภัยตนเอง (ค่าอิทธิพลเท่ากับ -.59, $p < .001$)

สุดท้าย ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมีอิทธิพลทางตรงต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐาน กล่าวคือ ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกนั้นมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง (ค่าอิทธิพลเท่ากับ .26, $p < .001$)

3. ผลการศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว ผลการวิจัยพบว่าโมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 15.627 ที่องศาอิสระเท่ากับ 11 ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.156 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.974 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.872 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (RMR) เท่ากับ .0317 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (RMSEA) เท่ากับ .0595) โดยตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปร อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด คิดเป็นร้อยละ 87.4 และอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 84 ทั้งนี้ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานทุกข้อดังนี้

3.1 ผลการศึกษาอิทธิพลร่วมของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว (Interdependent effects) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยตนเอง และความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานการวิจัย ข้อ 7

3.2 ผลการศึกษาอิทธิพลทางตรง (Actor effects) การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\beta = 0.59$ $p < .01$) และการให้อภัยตนเองของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\beta = 0.25$ $p < .05$) ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานการวิจัย ข้อ 8

3.3 ผลการศึกษาอิทธิพลไขว้ (Partner effect) ผลการวิจัยพบว่าการให้อภัยตนเองของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\beta = 0.28$ $p < .05$) และการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์

ทางบวกกับความทุกข์เชิงอัตวิสัยของครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\beta = 0.60 p < .01$) ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานการวิจัย ข้อ 9

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อค้นพบจากผลการพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด และผลการศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความทุกข์เชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้อภิปรายตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดในการวิจัยครั้งนี้พัฒนามาจากการทบทวนวรรณกรรมในงานของ Hall and Fincham (2005, 2008) และการศึกษาของ McConnell et al. (2012) โดยแนวคิด Hall and Fincham (2005, 2008) ระบุว่า การให้อภัยตนเองเป็นการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในที่ขึ้นกับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยด้านการกระทำผิด (offense-related variables) เช่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (perceived transgression severity) พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (Conciliatory behavior) การได้รับการอภัยจากผู้ที่เป็นเหยื่อ (perceived forgiveness from victim) ปัจจัยด้านปัญญาสังคม (social-cognitive factors) เช่น การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) ปัจจัยด้านอารมณ์ (emotional factors) เช่น ความละอาย (shame) ความรู้สึกผิด (guilt) ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) และการศึกษาของ McConnell et al. (2012) ที่ระบุว่า การให้อภัยตนเองมีปัจจัยด้านพฤติกรรม (behavior factor) คือ พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) การได้รับการอภัยจากผู้ที่เป็นเหยื่อ (perceived forgiveness from victim) เพิ่มมาจาก Hall and Fincham (2005, 2008)

โมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดในการวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรสำคัญคือการตำหนิตนเองและผู้อื่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ซึ่งโมเดลการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดนี้ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยที่ตัวแปรทั้งหมดในสมการสามารถอธิบายความแปรปรวนของการให้อภัยตนเองได้ร้อยละ 41 ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายข้อค้นพบที่สำคัญตามกลุ่มปัจจัยเงื่อนไข ที่เสนอโดย Hall and Fincham (2005, 2008) และการศึกษาของ McConnell et al. (2012) 4 กลุ่มปัจจัยดังนี้

1. ปัจจัยด้านการกระทำผิด (offense-related variables) คือ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (perceived transgression severity) ที่มีต่อการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ในการศึกษาครั้งนี้ประเมินจากการที่เยาวชนรับรู้การกระทำผิดที่เกิดขึ้น และเยาวชนรับรู้ถึงมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (เช่น รุนแรง-ไม่รุนแรง เป็นอันตราย-ไม่เป็นอันตราย) ซึ่งผลการวิจัยที่พบว่าเป็นแบบแผนความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด และการให้อภัยตนเองในโมเดลอธิบายได้ 3 เส้นทาง ดังนี้

เส้นทางที่ 1 การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่านการมีความรู้สึกผิด และความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก กล่าวคือ เยาวชนผู้กระทำผิดรับรู้การกระทำผิดที่เกิดขึ้น และรับรู้ถึงมุมมองของผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทิศทางที่รุนแรงเป็นอันตราย จะทำให้พวกเขามีความรู้สึกผิดมากขึ้น โดยความรู้สึกผิดที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนรับรู้มุมมองของผู้เสียหายโดยมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมากขึ้น อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามในแบบแผนความสัมพันธ์ในเส้นทางที่ 1 นี้ ขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดต่อการให้อภัยตนเองมีขนาดต่ำและไม่มีความสำคัญทางสถิติ

เส้นทางที่ 2 การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่านการมีความรู้สึกผิด การมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดรับรู้การกระทำผิดที่เกิดขึ้นและรับรู้ถึงมุมมองของผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทิศทางที่รุนแรง เป็นอันตราย จะทำให้พวกเขามีความรู้สึกผิดมากขึ้น โดยความรู้สึกผิดที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมเพิ่มขึ้น ทำให้การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมากขึ้น อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามเส้นทางนี้อิทธิพลของการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองมีขนาดต่ำและไม่มีความสำคัญทางสถิติ

เส้นทางที่ 3 การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่านความละอาย กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดรับรู้การกระทำผิดที่เกิดขึ้นและรับรู้ถึงมุมมองของผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทิศทางที่รุนแรง เป็นอันตราย จะทำให้พวกเขามีความละอายมากขึ้น โดยความละอายที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนมีการให้อภัยตนเองลดลง อย่างไรก็ตามในแบบแผนความสัมพันธ์ในเส้นทางที่ 2 นี้ ขนาดอิทธิพลทางอ้อมของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดต่อการให้อภัยตนเองมีขนาดต่ำและไม่มีความสำคัญทางสถิติ

การศึกษาครั้งนี้แม้ว่าจะสะท้อนให้เห็นภาพแบบแผนความสัมพันธ์ของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดผ่านเส้นทางเช่นเดียวกับที่พบในงานของ Hall and Fincham (2008) และ McConnell et al. (2012) โดยการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดเป็นตัวแปรต้นที่สำคัญที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง อย่างไรก็ตามการศึกษานี้พบบทบาทของการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดไม่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความเป็นไปได้ประการหนึ่งในการที่ผลการศึกษานี้ไม่พบอิทธิพลของปัจจัยการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง อาจเนื่องมาจากเยาวชนผู้กระทำผิดซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.7 เข้ามาอยู่ในการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้ว 7-12 เดือน โดยร้อยละ 31.5 เข้ามาอยู่ในการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาแล้วมากกว่า 1 ปี จึงเป็นไปได้ว่าเมื่อการรายงานตนเองด้วยการระลึกถึงความรุนแรงของสถานการณ์การกระทำผิดในเหตุการณ์ที่ผ่านมานานอาจทำได้ไม่แม่นยำเมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น ความเป็นไปได้อีกกรณีหนึ่งคือ เยาวชนส่วนใหญ่มีฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น เสพหรือค้ายาเสพติด (ร้อยละ 75.4) ซึ่งอาจส่งผลให้การรับรู้ระดับของความรุนแรงที่แตกต่างจากฐานความผิดอื่น เช่น ลักทรัพย์ หรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น (ร้อยละ 7.1) ซึ่งประเด็นการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองโดยพิจารณาจากระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์กระทำผิดและประเภทความผิดอาจมีการตรวจสอบด้วยการวิจัยเชิงประจักษ์ต่อไป

2. ปัจจัยด้านปัญญาสังคม (social-cognitive factor) ซึ่งในการศึกษานี้มี 1 ตัวแปรสำคัญ ได้แก่ การอนุมานและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) คือ การตำหนิตนเองและผู้อื่น

ผลการวิจัยที่พบว่า การตำหนิตนเองและผู้อื่นมีอิทธิทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผ่านตัวแปรความรู้สึกผิด ความละเอียด ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบช่วยส่งผ่านสามารถอธิบายรูปแบบของอิทธิพลระหว่างการตำหนิตนเองและผู้อื่นต่อการให้อภัยตนเองได้ 3 เส้นทาง ดังนี้

เส้นทางที่ 1 การตำหนิตนเองและผู้อื่นส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่าน การมีความรู้สึกผิดและความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดมีการตำหนิตนเองและผู้อื่นมากขึ้นทำให้พวกเขามีความรู้สึกผิดมากขึ้น โดยความรู้สึกผิดที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนรับรู้มุมมองของ

ผู้เสียหายโดยมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมากขึ้น อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เส้นทางที่ 2 การตำหนิตนเองและผู้อื่นส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่าน การมีความรู้สึกผิด การมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดมีการตำหนิตนเองและผู้อื่นมากขึ้นทำให้พวกเขามีความรู้สึกผิดมากขึ้น โดยความรู้สึกผิดที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมเพิ่มขึ้น ทำให้การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมากขึ้น อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามเส้นทางนี้อธิพลของการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองมีขนาดต่ำและไม่มีความสำคัญทางสถิติ

เส้นทางที่ 3 การตำหนิตนเองและผู้อื่นส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่าน ความละอาย กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดมีการตำหนิตนเองและผู้อื่นมากขึ้นทำให้พวกเขามีความละอายมากขึ้น โดยความละอายที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนมีการให้อภัยตนเองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาที่ผ่านมาระบุว่าการตำหนิตนเองและผู้อื่น เป็นการอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (Attribution) ของบุคคลที่ยังปรับตัวไม่ได้ ดังที่ Romero et al. (2006) พบว่า ผู้กระทำผิดที่ไม่ให้อภัยต่อตนเอง มักมีการอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด ที่แสดงถึงการปรับตัวยังไม่ได้ ทำให้มีพฤติกรรมทำตามใจตนเองโดยปราศจากเหตุผลและขาดแรงจูงใจ ในประเด็นนี้ Hall and Fincham (2005) อธิบายเพิ่มเติมว่า การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิดในเชิงตำหนิตนเองและผู้อื่นยังส่งผลต่อการตอบสนองทางด้านอารมณ์ เช่น ความรู้สึกผิด โดยบุคคลที่มีการอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิดแบบปรับตัวไม่ได้ มักมีความรู้สึกผิดและแสวงหาการให้อภัยในระดับที่มากกว่าปกติ ซึ่งส่งผลต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเอง อีกทั้งยังส่งผลต่อการมีความรู้สึกผิดและความละอายที่เพิ่มขึ้น (Fisher & Exline, 2006; Hall & Fincham, 2005; Tangney et al., 2002) อย่างไรก็ตามข้อค้นพบในการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า การตำหนิตนเองและผู้อื่นของเยาวชนผู้กระทำผิดไม่ได้นำไปสู่การให้อภัยตนเองต่ำทั้งหมด โดยอิทธิพลของการตำหนิตนเองและผู้อื่นของเยาวชนผู้กระทำผิดทั้ง 3 เส้นทางส่งผลต่อการให้อภัยตนเองแตกต่างกัน กล่าวคือในเส้นทางที่ 1 คือ การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิดด้วยการตำหนิตนเองและผู้อื่น ส่งผลทางบวกต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผ่านความรู้สึกผิดที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนแรงจูงใจที่เข้าใจผู้เสียหายหรือรับรู้มุมมองของผู้เสียหายอย่างมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมากขึ้น อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้น ในขณะที่เส้นทางที่ 2 ความรู้สึกผิดที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมเพิ่มขึ้น ทำให้การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมากขึ้น อย่างไรก็ตามในเส้นทางนี้ขนาดอิทธิพลของได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

มีขนาดต่ำและไม่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเส้นทางที่ 3 การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิดด้วยการกำหนดตนเองและผู้อื่น ส่งผลทางลบต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ผ่านความละเอียดที่เพิ่มขึ้น ทำให้เยาวชนมีการให้อภัยตนเองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จะเห็นได้ว่าในการศึกษาครั้งนี้ ในเยาวชนที่มีการอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด ที่แสดงถึงการปรับตัวยังไม่ได้ เช่น มีการกำหนดตนเองและผู้อื่น และตามมาด้วยการมีความรู้สึกผิด การได้ช่วยให้เยาวชนที่มีการกำหนดตนเองและผู้อื่นและความรู้สึกผิดสูง ได้เพิ่มมุมมองและความเข้าใจ อย่างร่วมรู้สึกต่อผู้เสียหาย และการลดความละเอียดใจ ก็จะนำไปสู่การเพิ่มระดับการอภัยตนเองของเยาวชนให้สูงขึ้นได้

3. ปัจจัยด้านอารมณ์ คือ ความรู้สึกผิด (guilt) ความละเอียด (shame) ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (empathy) ที่มีต่อการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

3.1 ความรู้สึกผิด แม้ว่าการศึกษาที่ผ่านมาได้รายงานว่าความรู้สึกผิดมีอิทธิพลทางลบต่อการให้อภัยตนเอง กล่าวคือ เมื่อผู้กระทำผิดมีความรู้สึกผิดสูงจะทำให้พวกเขามีการให้อภัยตนเองต่ำ แต่ผลการวิจัยนี้ให้ภาพว่า ความรู้สึกผิดของเยาวชนผู้กระทำผิด สามารถช่วยเพิ่มระดับการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดได้ ดังที่ได้กล่าวในประเด็นที่ 1 ไปแล้วว่า ความรู้สึกผิดมีบทบาทสำคัญในกระบวนการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดในการศึกษาครั้งนี้ ดังข้อค้นพบที่ว่าความรู้สึกผิดในเยาวชนผู้กระทำผิดมีอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติผ่าน 2 เส้นทาง

เส้นทางที่ 1 ความรู้สึกผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง ผ่านความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกผิดของเยาวชนมีอิทธิพลตรงทางบวกขนาดปานกลางต่อความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก และส่งผลทางบวกต่อการให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เส้นทางที่ 2 ความรู้สึกผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง ผ่านพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้ระดับการให้อภัยของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกผิดของเยาวชนมีอิทธิพลตรงทางบวกขนาดสูงต่อพฤติกรรมเชิงประนีประนอม พฤติกรรมเชิงประนีประนอมมีอิทธิพลตรงทางบวกขนาดปานกลางต่อการรับรู้การให้อภัยของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ อย่างไรก็ตามในเส้นทางที่ 2 นี้ การรับรู้การให้อภัยของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบมีอิทธิพลตรงทางบวกขนาดต่ำและไม่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด

แบบแผนความสัมพันธ์ของความรู้สึกผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง ผ่านความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกตามผลการวิจัยในเส้นทางที่ 1 และ แบบแผนความสัมพันธ์ของความรู้สึกผิดส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง ผ่านพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้ระดับการให้อภัย

ของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบตามผลการวิจัยในเส้นทางที่ 2 เป็นข้อค้นพบที่สนับสนุนการศึกษาของ McConnell et al. (2012) ที่นำโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเอง ของ Hall and Fincham (2005) มาตรวจสอบ โดยในการศึกษาของ McConnell et al. (2012) มีการเสนอตัวแปรเชิงพฤติกรรมเพิ่มเติมจากโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเองของ Hall and Fincham (2005) และการศึกษาเชิงประจักษ์ของ Hall and Fincham (2008) คือ ตัวแปรการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและการรับรู้การอภัยจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งส่งผลทางบวกต่อการให้อภัยผู้กระทำผิดได้

จะเห็นได้ว่า ความรู้สึกผิดเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง ซึ่งแม้ว่า ความรู้สึกผิดนี้ จะมีความสัมพันธ์แบบผกผันต่อการให้อภัยตนเอง แต่ความรู้สึกผิดนี้ ยังเป็นความรู้สึกผิดที่มีประโยชน์และส่งอิทธิพลทางอ้อมในทิศทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง โดยทำงานร่วมกับการเพิ่มระดับความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกดังกล่าว

3.2 ความละเอียด ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าความละเอียดมีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด โดยเยาวชนที่มีระดับความละเอียดสูง จะมีการให้อภัยตนเองในระดับต่ำ ทั้งนี้ Hall and Fincham (2005) อธิบายว่า ความรู้สึกด้านลบเช่น ความละเอียด (shame) เป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองต่อการกระทำผิดต่อผู้อื่นและความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในทางลบโทษ กล่าวโทษ หรือประณามตนเอง โดยผู้กระทำผิดที่มีการประณามตนเองอย่างรุนแรง มักมีแนวโน้มของการมีความละเอียดสูง และส่งผลต่อการรับรู้คุณค่าตนเองต่ำและมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการนึกถึงการกระทำของตนที่ผ่านมา และส่งผลต่อการไม่ให้อภัยตนเอง ในที่สุด จะเห็นได้ว่าความละเอียดและการให้อภัยตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบต่อกัน โดยการลดความละเอียดในเยาวชนผู้กระทำผิดลง นับเป็นสิ่งที่ช่วยลดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการกระทำของตนที่ผ่านมา และเป็นช่องทางในการฟื้นฟูการรับรู้ตัวตนในทางบวก การพัฒนาคุณค่าภายในตน (self-worth) การสร้างพฤติกรรมความรับผิดชอบ และเป็นการเริ่มต้นกระบวนการให้อภัยตนเองในที่สุด สร้างตัวตน (self) ที่ถูกทำลายลงอันเนื่องมาจากความล้มเหลวในการให้อภัยตนเอง

3.3 ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมีอิทธิพลตรงทางบวกขนาดต่ำต่อการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดมีระดับความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมากขึ้นจะส่งผลต่อการให้อภัยตนเองมากขึ้นด้วย แม้ว่าผลจากงานวิจัยจะมีความแตกต่างจากการศึกษาของ Romero et al. (2006) ที่พบว่า ในบุคคลที่กระทำผิดต่อผู้อื่นและเมื่อมีระดับการให้อภัยตนเองที่สูงจะรายงานระดับความรู้สึกผิดและระดับของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกที่น้อย แต่ผลที่พบในงานวิจัยนี้ มีความสอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการให้อภัยตนเองที่ผ่านมาของ McConnell et al. (2012) ที่ตรวจสอบโมเดลการให้อภัย

ตามแนวคิดของ Hall and Fincham (2005) ซึ่งบทบาทของความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกที่มีอิทธิพลทางตรงทางบวกต่อการให้อภัยตนเอง อธิบายโดยนักจิตวิทยาที่จัดโปรแกรมการเยียวยาจิตใจด้วยการส่งเสริมการให้อภัยตนเองเช่น Enright (1996) ดังที่เขา กล่าวว่า ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้กระทำผิด โดยทำให้ผู้กระทำผิดเกิดการเปลี่ยนแปลงรับรู้ด้านความคิดและความรู้สึกต่อตนเองที่เชื่อมโยงกับการกระทำผิดที่เกิดขึ้นต่อผู้เสียหาย ก่อให้เกิดการยอมรับตนเองและสิ่งที่เกิดขึ้นและนำมาสู่การให้อภัยตนเองในที่สุด

ผลการวิจัยยืนยันข้อค้นพบการวิจัยที่ผ่านมาว่าความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกของผู้กระทำผิดที่เพิ่มขึ้นส่งผลต่อระดับการให้อภัยตนเองของเยาวชนที่สูงขึ้น (Ranganathan & Todorov, 2010) นอกจากนี้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้สะท้อนภาพของบทบาทความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกในฐานะที่เป็นตัวแปรส่งผ่านในความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความรุนแรงในการกระทำผิด การตำหนิตนเองและผู้อื่น ความรู้สึกผิด และการให้อภัยตนเอง พบว่า ความรู้สึกผิดของเยาวชนผู้กระทำผิดอันเกี่ยวเนื่องกับความเครียด เสียใจ รู้สึกผิด ช่วยบ่มเพาะความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งส่งผลต่อแรงจูงใจของเยาวชนที่จะแสดงพฤติกรรมเชิงประนีประนอมของตนเองออกมาต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ เช่น การขอโทษ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Hall and Fincham (2005) อย่างไรก็ตามผลการวิจัยบ่งชี้ว่าความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมีอิทธิพลต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดในขนาดต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยร้อยละ 75.4 เป็นเยาวชนที่กระทำผิดด้วยฐานความผิด เสพหรือค้ายาเสพติด ข้อสังเกตประการหนึ่งของ การกระทำผิดในคดีเสพหรือค้ายาเสพติด เป็นความผิดที่ไม่มีคู่กรณีเหยื่อ หรือผู้เสียหายที่ชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบกับคดีเพศ หรือคดีทำร้ายร่างกาย ด้วยลักษณะเฉพาะของฐานความผิดที่ไม่มีคู่กรณีที่ชัดเจน อาจทำให้ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกในเยาวชนผู้กระทำผิดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีอิทธิพลต่อการให้อภัยตนเองของพวกเขาในระดับต่ำ ซึ่งความเป็นไปได้และข้อสรุปในเรื่องนี้ควรได้รับการตรวจสอบด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ต่อไป

4. ปัจจัยด้านพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) และ การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Perceived forgiveness from Victim) ที่มีต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่พบอิทธิพลของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ กับการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ความเป็นไปได้ประการแรกของข้อค้นพบอาจเนื่องมาจากการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอม อาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติ แต่ต้องอาศัยกระบวนการการบำบัด ฟันฟู แก่ไข

ที่เอื้อให้เกิดกระบวนการดังกล่าว ดังที่ Hall and Fincham (2008) ศึกษาการให้อภัยตนเองของนักศึกษาปริญญาตรีที่ระบุว่าตนเองได้ทำให้ผู้อื่นรู้สึกเจ็บปวดและเสียใจในช่วง 3 วันที่ผ่านมา โดยมีรู้สึกผิดกับสิ่งที่ตนเองได้ทำ และต้องการรับมือกับสถานการณ์ด้วยวิธีการใหม่ ด้วยการเข้าร่วมกระบวนการเปลี่ยนแปลงตนเองและทำแบบประเมินตัวแปรต่าง ๆ 8 ครั้ง ซึ่งผลการศึกษาพบว่าในการประเมินครั้งที่ 1 พฤติกรรมเชิงประนีประนอม เช่น การขออภัย การพยายามแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้นที่ส่งผลต่อผู้เสียหาย พบว่าไม่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเอง อย่างไรก็ตามเมื่อนักศึกษาได้เข้าร่วมกระบวนการเปลี่ยนแปลงตนเองในการประเมินครั้งต่อมา จึงพบอิทธิพลของพฤติกรรมเชิงประนีประนอมต่อผู้ได้รับความเสียหายสามารถส่งผลต่อการให้อภัยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเชิงประนีประนอมของเยาวชนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญก็ต่อเมื่อใช้ร่วมกับกระบวนการฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด โดยการเปิดโอกาสให้เยาวชนมีการขออภัย การแก้ไขหรือการชดเชยต่อการกระทำผิดที่เกิดขึ้นร่วมด้วย

ความเป็นไปได้ประการที่สอง คือ ลักษณะเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เช่นเดียวกับที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ร้อยละ 75.4 เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดและถูกควบคุมด้วยฐานความผิดเกี่ยวกับการเสพยาหรือค้ายาเสพติด ซึ่งธรรมชาติของฐานความผิดนี้ เป็นฐานความผิดที่ไม่มีคู่กรณี เหยื่อ หรือผู้เสียหาย ที่ชัดเจน จึงอาจส่งผลต่อการมีความรู้สึก หรือการแสดงออกของพฤติกรรมเชิงประนีประนอม เช่น การขออภัย การชดเชย และส่งผลต่อการรับรู้การให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบในระดับที่น้อยได้ อันเนื่องมาจากธรรมชาติของฐานความผิด

ข้อค้นพบจากการพัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงทฤษฎีการให้อภัยตนเองที่ประกอบด้วย 4 กลุ่มปัจจัยในการวิจัยครั้งนี้ แม้ว่าในภาพรวมจะมีความคงเส้นคงวากับแนวคิดของ Hall and Fincham (2005, 2008) และการศึกษาของ McConnell et al. (2012) อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาทำให้เห็นภาพแบบแผนความสัมพันธ์ของตัวแปรในกระบวนการเปลี่ยนแรงจูงใจที่นำมาสู่การให้อภัยที่มีความเจาะจงกับบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดที่ชัดเจนขึ้น โดยประเด็นสำคัญ เช่น เยาวชนที่มีการอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิดแบบปรับตัวยังไม่ได้ เช่น มีการตำหนิตนเองและผู้อื่น มีความรู้สึกผิด หากมีกระบวนการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูที่ช่วยให้เยาวชนที่มีการตำหนิตนเอง และผู้อื่นและความรู้สึกผิดสูง ได้เพิ่มมุมมองและความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกต่อผู้เสียหาย และการลดความละอายใจ ก็จะทำสู่การเพิ่มระดับการอภัยตนเองของเยาวชนให้สูงขึ้นได้ ซึ่งการเตรียมพร้อมของนักจิตวิทยาการศึกษาหรือบุคลากรที่ทำหน้าที่บำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดในส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับการให้อภัยตนเองของเยาวชนในประเด็นข้างต้น

จะยิ่งทำให้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ที่มีกระบวนการขอขมา หรือการแสดงออก ซึ่งพฤติกรรมเชิงประนีประนอมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 2 อิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วมของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

นอกจากการศึกษาปัจจัยในกระบวนการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ในส่วนที่ 1 แล้ว การศึกษาวิจัยที่ผ่านมามีรายงานว่าเยาวชนผู้กระทำผิดโดยผู้กระทำผิด มักมีสภาพอารมณ์ทางด้านลบ เช่น ความละเอียด ความรู้สึกผิด โกรธ เสียใจ และผิดหวัง (Griffin et al., 2015; Hall & Fincham, 2008) ซึ่ง O'Connor et al. (1999) ระบุว่า การแสดง อารมณ์ด้านลบกลุ่มนี้โดยรวมเรียกว่า การลงโทษตัวเอง (Self-Condensation) โดยการกล่าวโทษ ตนเองนี้ จะมีผลกระทบต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของพวกเขา ก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัว เกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015) ช่องว่างของการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา คือ ยังไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าการให้อภัยตนเองส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัวไปพร้อม ๆ กันหรือไม่ ผลการศึกษาครั้งนี้มาจากการเก็บข้อมูลวิจัยรายคู่ (Dyadic data) ตามด้วยการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ร่วมของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัย ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวด้วยโมเดลทวิสัมพันธ์ (Actor-Partner Interdependence Mode: APIM) ซึ่งข้อค้นพบเหล่านี้สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยเกี่ยวกับ อิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัย ทั้ง 3 ข้อ กล่าวคือ สมมติฐานข้อที่ 1 ด้านอิทธิพลร่วมของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว (Interdependent effects) ที่แสดงถึงว่า เยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวที่มีการให้อภัยในตนเองสูงก็มีแนวโน้มการมีความสุขเชิงอัตวิสัย เพิ่มขึ้นด้วย สมมติฐานข้อที่ 2 อิทธิพลตรงของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว (Actor effects) ที่แสดงถึงว่าเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีการให้อภัยในตนเองสูงก็มีแนวโน้มการมีความสุขเชิงอัตวิสัย เพิ่มขึ้น ในทำนองเดียวกันครอบครัวที่มีการให้อภัยในตนเองสูงก็มีแนวโน้มการมีความสุขเชิงอัตวิสัย เพิ่มขึ้น สมมติฐานข้อที่ 3 อิทธิพลไขว้ของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว (Partner effect) ที่แสดงถึงว่าเยาวชนที่มีการให้อภัยตนเองสูงก็จะทำให้ครอบครัวของพวกเขามีความสุขเชิงอัตวิสัย ในทำนองเดียวกันครอบครัวที่มีการให้อภัยตนเองสูงก็จะส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชน ผู้กระทำผิดด้วย ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลทางตรงของการให้อภัยในตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในส่วนของเยาวชนผู้กระทำผิด และในส่วนของครอบครัว

แม้ว่าการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด เช่นเดียวกับการให้อภัยตนเองของครอบครัว มีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาขนาดอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของทั้งคู่ไม่เท่ากัน โดยเยาวชนผู้กระทำผิดมีขนาดอิทธิพลปานกลาง ($\beta = 0.59$ $p < .01$) และครอบครัวมีขนาดอิทธิพลต่ำ ($\beta = 0.25$ $p < .05$) แสดงถึงว่า การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดมากกว่า การให้อภัยตนเองของครอบครัวส่งผลต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของครอบครัว

ข้อค้นพบในเรื่องการให้อภัยตนเองมีอิทธิพลทางตรงในทิศทางบวกต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวนี้ เป็นข้อความรู้ที่สนับสนุนการศึกษาวิจัยเชิงประจักษ์ที่ผ่านมา เช่น การศึกษาของ Yao et al. (2017) ที่พบว่า การให้อภัยตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขเชิงอัตวิสัย การศึกษาของ Macaskill, (2012) ที่พบว่า การให้อภัยตนเอง และการให้อภัยผู้อื่นส่งผลต่อความพึงพอใจในชีวิต และการศึกษาของ Wohl et al. (2010) ที่พบว่า การให้อภัยตนเองช่วยไม่ให้ระดับความรู้สึกเชิงลบรุนแรง และช่วยเพิ่มระดับความพึงพอใจในชีวิต เมื่อบุคคลกระทำผิดพลาด นอกจากนี้ผลการวิจัยยังนำมาสู่ความเข้าใจแนวคิดในเรื่องกระบวนการบำบัด แก้ไข พันฟูผู้กระทำผิด ดังเช่นที่ Enright (1996) กล่าวถึงกระบวนการให้อภัยตนเองว่าเป็นการปล่อยวางความรู้สึกทางลบต่าง ๆ ที่มาจากการกระทำผิด ไม่ว่าจะเป็น ความรู้สึกผิด (guilt) ความสำนึกผิด (remorse) ความโกรธต่อตนเอง (self-anger) ความอาย (shame) รวมทั้งเป็นการสำรวจการมองตนเองในด้านลบ การตำหนิและวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง (self-criticism) การกล่าวโทษตนเอง (self-condemnation) การเห็นคุณค่าในตนเองที่ต่ำ และการเอื้อให้ผู้กระทำผิดเกิดการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด มาทบทวนคุณค่าและความหมายของการพยายามที่จะเปลี่ยนตนเอง สร้างการความตระหนักในความไม่สมบูรณ์ของตัวเอง การสัมผัสถึงความเจ็บปวด ความทุกข์ของตนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และค้นหาความหมายของการสิ่งที่ตนกระทำผิด อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองและผู้อื่นในที่สุด

2. อิทธิพลคู่เหมือน (Couple pattern) ของการให้อภัยในตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในส่วนของเยาวชนผู้กระทำผิด และในส่วนของครอบครัว

ผลการวิจัยครั้งนี้ได้เติมเต็มช่องว่างของการศึกษาที่ผ่านมาโดยพบว่า อิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว มีทั้งอิทธิพลจากตัวเอง อิทธิพลไขว้ และอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอยู่ในทิศทางเดียวกัน

หรือที่เรียกรูปแบบความสัมพันธ์นี้ว่า อิทธิพลคู่เหมือน (Couple pattern) แม้ว่าจะยังไม่เคยมีการศึกษาผลของอิทธิพลระหว่างการทำให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวก่อนหน้านี้ ผลจากงานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นความสำคัญของอิทธิพลของทั้งสองตัวแปรที่ส่งผลซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลต่อการออกแบบกระบวนการสำหรับเยาวชนที่เหมาะสมที่กำลังเข้ารับการอบรมภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วงการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ภายใต้การบำบัดแบบครอบครัวในระดับที่ลึกมากขึ้น โดยตระหนักถึงอิทธิพลของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยที่ส่งผลถึงกัน การออกแบบกระบวนการเชิงจิตวิทยาสำหรับเยาวชนและครอบครัวอย่างเหมาะสมในระดับที่ลึกมากขึ้น ในตัวแปรเชิงจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง ทั้งการเพิ่มให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยทั้งในเยาวชนและครอบครัวผ่านทางกระบวนการบำบัดแบบครอบครัว เพื่อนำเยาวชนกลับสู่สังคมอย่างมีความสุข ร่วมกับครอบครัวที่เป็นปัจจัยส่งเสริมความสุขเชิงอัตวิสัยที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

ข้อจำกัดในการวิจัย

แม้ว่าผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่าโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองครั้งนี้ เป็นการขยายขอบเขตงานของ Hall and Fincham (2005, 2008) และ McConnell et al. (2012) ซึ่งเคยศึกษาเฉพาะในนักศึกษามหาวิทยาลัยชาวต่างประเทศเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ตัวแปรในโมเดล เชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านการกระทำผิด เช่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด) ปัจจัยด้านปัญญาสังคม เช่น การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด การได้รับการอภัยจากผู้ที่เป็นเหยื่อ ปัจจัยด้านอารมณ์ เช่น ความละเอียด ความรู้สึกผิด ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ปัจจัยด้านพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมเชิงประนีประนอม สามารถอธิบายความแปรปรวนของการให้อภัยตนเองได้ร้อยละ 41 นั้น หมายความว่ายังมีตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดที่สามารถอธิบายการให้อภัยตนเองในเยาวชนกลุ่มนี้และอาจยังไม่ได้นำมาพิจารณาร่วมด้วย นอกจากนี้ ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดตามแนวคิดของต่างประเทศ ซึ่งอาจมีความแตกต่างของการให้อภัยตนเองตามวัฒนธรรมหรือค่านิยมของสังคม อย่างไรก็ตาม ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองของสังคมไทย โดยเฉพาะการใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาเกี่ยวกับภาวะสันนิษฐานของการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิดเพิ่มเติม

ข้อจำกัดประการต่อมาเป็นผลในการศึกษาโมเดลรายคู่แบบไขว้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการทำให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัว ซึ่งผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

มีทั้งอิทธิพลจากตัวเอง อิทธิพลไขว้ และอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอยู่ในทิศทางเดียวกัน หรือที่เรียกรูปแบบความสัมพันธ์นี้ว่า อิทธิพลคู่เหมือน โดยขนาดของเส้นอิทธิพลการให้อภัยตนเอง จากเยาวชนส่งผลต่อทั้งความสุขเชิงอัตวิสัยของตนเองและครอบครัวมากกว่าอิทธิพลที่ฝั่งครอบครัว มีต่อเยาวชน ข้อจำกัดประการหนึ่ง ที่อาจต้องอาจต้องคำนึงถึง คือ กลุ่มตัวอย่างเยาวชนในการวิจัยครั้งนี้ มาจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งเยาวชนเหล่านี้ได้รับการควบคุมตัวอยู่ภายใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปีตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดโทษ โดยพวกเขามีโอกาสพบครอบครัวนาน ๆ ครั้ง เนื่องด้วยข้อจำกัดดังกล่าวทำให้เยาวชนผู้กระทำผิด และครอบครัวมีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในชีวิตประจำวันน้อยมาก ซึ่งการที่ขาดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ในชีวิตประจำวันนี้อาจทำให้ข้อมูลด้านอิทธิพลต่อกันในเรื่องของการให้อภัยตนเองส่งผลต่อ ความสุขเชิงอัตวิสัยระหว่างเยาวชนและครอบครัวมีความแตกต่างจากเยาวชนที่กระทำผิด และอยู่ในช่วงคุมประพฤติ ซึ่งเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัวอาศัยอยู่ด้วยกันและได้ดูแลกัน ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการนำข้อค้นพบในการศึกษาไปทำความเข้าใจเยาวชนผู้กระทำผิดในกลุ่มอื่น จึงควรคำนึงถึงลักษณะเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างเยาวชนผู้กระทำผิดในการวิจัยนี้ด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และในการวิจัยครั้งต่อไป

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาระบบการยุติธรรมไทยได้นำแนวคิดเรื่องของกระบวนการยุติธรรม เชิงสมานฉันท์ ที่เน้นถึงประโยชน์ที่ผู้เสียหายจะได้รับและให้ออกาสผู้กระทำผิดได้มีจิตสำนึก ของผู้กระทำผิดและแสดงความรับผิดชอบด้วยการทำความดีชดใช้ให้แก่ผู้เสียหาย อันนำไปสู่การประนอมข้อพิพาทการชดเชยและการให้อภัยกันระหว่างผู้กระทำผิดกับผู้เสียหาย ซึ่งผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีข้อค้นพบที่นำไปสู่ข้อเสนอแนะในการบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูเยาวชน ผู้กระทำผิดรายบุคคลและแบบครอบครัว ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยาและบุคลากรผู้ทำหน้าที่บำบัด แก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด

เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงแบบแผนความสัมพันธ์ของตัวแปรในกระบวนการ เปลี่ยนแรงจูงใจที่นำมาสู่การให้อภัยตนเองที่มีความเจาะจงกับบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิด โดยเฉพาะตัวแปรที่มีความสำคัญ คือ การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด (การตำหนิตนเองและผู้อื่น) ความรู้สึกผิด ความละอาย และ ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ดังที่ ผลการวิจัยที่พบว่า การตำหนิตนเองและผู้อื่น มีอิทธิทางอ้อมต่อการให้อภัยตนเอง ผ่าน 2 เส้นทาง (1) การมีความรู้สึกผิด และความเข้าใจ อย่างร่วมรู้สึก กล่าวคือ เมื่อเยาวชน

ผู้กระทำผิดมีการตำหนิตนเองและผู้อื่นมากขึ้นทำให้พวกเขา มีความรู้สึกผิดมากขึ้น โดยความรู้สึกผิดที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนรับรู้มุมมองของผู้เสียหาย โดยมีความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกมากขึ้น อันนำไปสู่การให้อภัยตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ (2) การตำหนิตนเองและผู้อื่นส่งผลต่อการให้อภัยตนเองผ่าน ความละเอียด กล่าวคือ เมื่อเยาวชนผู้กระทำผิดมีการตำหนิตนเองและผู้อื่นมากขึ้นทำให้พวกเขามีความละเอียดมากขึ้น โดยความละเอียด ที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะทำให้เยาวชนมีการให้อภัยตนเองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อความรู้อย่างนี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยาและบุคลากรผู้ทำหน้าที่บำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด ในการออกแบบกระบวนการเปลี่ยนแรงจูงใจที่นำมาสู่การให้อภัยตนเองของเยาวชน โดยเมื่อพบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดมีการอนุমান และการรับรู้สาเหตุการกระทำผิดที่แสดงถึงการปรับตัวยังไม่ได้ เช่น มีการตำหนิตนเองและผู้อื่น และตามมาด้วยการมีความรู้สึกผิดสูง ควรจะได้มีการช่วยให้เยาวชนกลุ่มนี้ได้เพิ่มมุมมอง และความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกต่อผู้เสียหาย อันจะเป็นการเพิ่มระดับการอภัยตนเองของเยาวชนให้สูงขึ้น นอกจากนี้การช่วยให้เยาวชนตระหนักถึงสาเหตุการกระทำผิดไปพร้อม ๆ กับการลดความละเอียดใจ ก็จะนำไปสู่การเพิ่มระดับการอภัยตนเองของเยาวชนให้สูงขึ้นได้เช่นกัน ซึ่งการเตรียมพร้อมของนักจิตวิทยาการศึกษาหรือเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการบำบัด ที่จะปรับใจของเยาวชนในส่วนปัจจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับการให้อภัยตนเองของเยาวชนในประเด็นข้างต้น จะยิ่งทำให้กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ที่มีกระบวนการขอขมา หรือการแสดงออก ซึ่งพฤติกรรมเชิงประนีประนอม มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ภายในกระบวนการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูที่จะมีผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบเข้ามาเกี่ยวข้องในกระบวนการ ควรมีการประเมินความพร้อมของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ และความพร้อมของผู้กระทำผิดในการเข้าร่วมกระบวนการบำบัดร่วมกัน ซึ่งอาจต้องมีการเผชิญหน้ากันระหว่างผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย อันอาจเป็นการกระตุ้นความคิด ความรู้สึก หรือการแสดงออกเชิงลบ อันจะส่งสภาพจิตใจของทุกฝ่าย

2. นักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยาและบุคลากรผู้ทำหน้าที่บำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าความสำคัญครอบครัวในด้านการปรับตัวและส่งเสริมสุขภาพของเยาวชนผู้กระทำผิด ดังจะเห็นได้จากอิทธิพลของการให้อภัยตนเองที่มีต่อความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว มีทั้งอิทธิพลจากตัวเอง อิทธิพลไขว้ และอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอยู่ในทิศทางเดียวกัน เป็นความสัมพันธ์แบบอิทธิพลคู่เหมือน ดังนั้น นักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยาและบุคลากรของสถานพินิจที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู

เยาวชนผู้กระทำผิด อาจพิจารณานำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด โดยหากการบำบัดรายครอบครัวมีกระบวนการที่ช่วยให้ทั้งเยาวชนและครอบครัวมีแนวทางในการจัดการกับความรู้สึกด้านลบที่มากพร้อมกับการตระหนักในการกระทำผิด (ความโกรธต่อตนเอง ความรู้สึกผิด ความละอาย การกล่าวโทษตนเอง) และมีกระบวนการที่เอื้อให้ผู้กระทำผิดและครอบครัวเกิดการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด มาทบทวนคุณค่าและความหมายของการพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง ร่วมกับการบำบัดแบบครอบครัว ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งเยาวชนและครอบครัว อันจะทำให้สามารถนำเยาวชนกลับสู่สังคมได้อย่างมีความสุข ลดการกระทำผิดซ้ำต่อไปได้

3. ผลการวิจัยครั้งนี้มีการพัฒนาเครื่องมือวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองตามแนวคิดของ Hall and Fincham (2005, 2008) และ McConnell et al. (2012) จำนวน 8 มาตรฐาน ได้แก่ (1) มาตรฐานการตำหนิตนเองและผู้อื่น ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney et al. (2002) (2) มาตรฐานการรับรู้ ความรุนแรงของการกระทำผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ Transgression Semantic Differentiation (TSD) McConnell et al. (2012) (3 และ 4) มาตรฐานความละอายและความรู้สึกผิด ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall et al. (1994) (5) มาตรฐานพฤติกรรมเชิงประนีประนอม ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด Conciliatory Behaviors Scale (CBS) ของ McConnell et al. (2012) ที่พัฒนาจาก McCullough et al. (1997) (6) มาตรฐานการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด The Heartland Forgiveness Scale ของ McConnell et al. (2012) ที่พัฒนาจาก Thompson et al. (2005) (7) มาตรฐานความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด Interpersonal Reactivity Index ของ Davis (1983) (8) มาตรฐานการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิด (9) มาตรฐานการให้อภัยตนเองสำหรับและครอบครัว ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl et al. (2008) ซึ่งทั้ง 9 มาตรฐานมีคุณสมบัติทางจิตมิติที่ดีและมีความเหมาะสมสำหรับการใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดในบริบทสังคมไทย ดังนั้น นักจิตวิทยาการศึกษา นักจิตวิทยาและบุคลากรของสถานพินิจที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิด สามารถนำมาตรวัดดังกล่าวไปใช้ในการเก็บข้อมูล ที่ทำการคัดกรองเยาวชนที่มีความพร้อมเพื่อเข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนแรงจูงใจที่นำมาสู่การให้อภัยตนเองเพื่อการปรับตัวและส่งเสริมความสุขเชิงอัตวิสัย อันเป็นการพัฒนาเยาวชนกลุ่มนี้ต่อไป

4. ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า โมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านการกระทำผิด เช่น การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด ปัจจัยด้านการปัญญาสังคม เช่น การอนุমানและการรับรู้สาเหตุการกระทำผิด ปัจจัยด้านอารมณ์ เช่น ความละเอียด ความรู้สึกผิด ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก ปัจจัยด้านพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมเชิงประนีประนอม การได้รับการอภัยจากผู้ที่เป็นเหยื่อ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการให้อภัยตนเองได้ร้อยละ 41 ดังนั้น ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปอาจมีการระบุตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด ตัวอย่างเช่น ความเมตตา (Compassion) การรับรู้คุณค่าและความหมายในชีวิต (meaning in life) รวมถึงตัวแปรในมิติจิตวิญญาณ เช่น การรับรู้การอภัยจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของตน เช่น พระเจ้า (perceived forgiveness higher power) เป็นต้น อันจะช่วยให้เข้าใจปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและนำไปสู่การเพิ่มระดับการอภัยตนเองของเยาวชนให้สูงขึ้นต่อไป อนึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ไม่พบอิทธิพลของปัจจัยด้านพฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการมีพฤติกรรมเชิงประนีประนอมอาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติ แต่ต้องอาศัยกระบวนการการบำบัดฟื้นฟู แก่ไขที่เอื้อให้เกิดกระบวนการดังกล่าว ซึ่งประเด็นนี้ควรจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติมด้วยการวิจัยเชิงประจักษ์ต่อไป

5. ผลของการวิจัยนี้ สะท้อนระดับอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อันเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองในเยาวชนผู้กระทำผิด ซึ่งในงานวิจัยนี้วิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างในภาพรวมโดยรวมเยาวชนผู้กระทำผิดทุกฐานความผิดเข้าด้วยกัน ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไปในอนาคต การวิจัยสามารถออกแบบการศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุ หรือปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองสำหรับกลุ่มประชากรที่เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดในฐานความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยเฉพาะ เนื่องจากพบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดในประเทศไทย ร้อยละ 75.4 กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด นับว่าเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของเยาวชนผู้กระทำผิด และค่อนข้างครอบคลุมเยาวชนที่กระทำผิดโดยรวม การศึกษาความเปลี่ยนแปลงของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองในเยาวชนกลุ่มนี้จึงมีความสำคัญ และนำไปสู่ความเข้าใจกระบวนการบำบัด แก่ไข และฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดด้านยาเสพติดที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น บนฐานของความเข้าใจเยาวชนที่ติดหรือค้ายาเสพติด อันเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเฉพาะ (เช่น ด้านแรงจูงใจในการกระทำผิด ผลของฤทธิ์ยาเสพติด ต่อสุขภาพของเยาวชน เพื่อพัฒนาและออกแบบกระบวนการยุติธรรมและกระบวนการบำบัด แก่ไขฟื้นฟูที่เกี่ยวข้องให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น) ขึ้นได้)

6. ผลของการศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุภายในงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นความเข้าใจภาพรวมเชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่รวมทุกฐานความผิดเข้าด้วยกัน ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต สามารถศึกษาเพิ่มเติมโดยมีการออกแบบการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองในกลุ่มฐานความผิดที่แตกต่างกัน อันจะแสดงให้เห็นลักษณะความแตกต่างกันของอิทธิพลปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการให้อภัยตนเอง ว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ และเป็นต้นสำหรับกลุ่มเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ซึ่งอาจจะมีลักษณะอิทธิพลต่อการให้อภัยตนเองที่แตกต่างกัน การวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรเพศเป็นตัวแปรกำกับจะสามารถอธิบายอิทธิพลของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยตนเองได้ดีและตรงกับกลุ่มตัวอย่างมากยิ่งขึ้น อันนำไปสู่ความเข้าใจ ความตระหนักของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการบำบัด และสามารถนำสู่การสร้างแนวนโยบายที่เหมาะสมกับลักษณะของการกระทำผิด ทั้งในเยาวชนเพศชายและหญิงให้มีประสิทธิภาพและความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

Uncategorized References

- Bell, C. M., Davis, D. E., Griffin, B. J., Ashby, J. S., & Rice, K. G. (2017). The promotion of self-forgiveness, responsibility, and willingness to make reparations through a workbook intervention. *The Journal of Positive Psychology, 12*(6), 571-578.
- Bradburn, N. M. (1969). The structure of psychological well-being.
- Bryan, A. O., Theriault, J. L., & Bryan, C. J. (2015). Self-forgiveness, posttraumatic stress, and suicide attempts among military personnel and veterans. *Traumatology, 21*(1), 40.
- Canda, E. R., Furman, L. D., & Canda, H.-J. (2019). *Spiritual diversity in social work practice: The heart of helping*. Oxford University Press, USA.
- Carpenter, T. P., Tignor, S. M., Tsang, J.-A., & Willett, A. (2016). Dispositional self-forgiveness, guilt-and shame-proneness, and the roles of motivational tendencies. *Personality and Individual Differences, 98*, 53-61.
- Colley, J., Subedi, B., & Rosner, R. (2018). Adolescent offenders with mental disorders.
- Cornish, M. A., & Wade, N. G. (2015). A therapeutic model of self-forgiveness with intervention strategies for counselors. *Journal of Counseling & Development, 93*(1), 96-104.
- Da Silva, S. P., vanOyen Witvliet, C., & Riek, B. (2017). Self-forgiveness and forgiveness-seeking in response to rumination: Cardiac and emotional responses of transgressors. *The Journal of Positive Psychology, 12*(4), 362-372.
- Davis, D. E., Ho, M. Y., Griffin, B. J., Bell, C., Hook, J. N., Van Tongeren, D. R., DeBlaere, C., Worthington Jr, E. L., & Westbrook, C. J. (2015). Forgiving the self and physical and mental health correlates: A meta-analytic review. *Journal of counseling psychology, 62*(2), 329.
- Davis, M. H. (1983). Measuring individual differences in empathy: Evidence for a multidimensional approach. *Journal of personality and social psychology, 44*(1), 113.
- Diener, E. (2000a). Subjective Well-Being.

- Diener, E. (2000b). Subjective well-being: The science of happiness and a proposal for a national index. *American psychologist*, 55(1), 34.
- Diener, E. (2009). Subjective well-being. *The science of well-being*, 11-58.
- Diener, E., Oishi, S., & Lucas, R. E. (2003). Personality, culture, and subjective well-being: Emotional and cognitive evaluations of life. *Annual review of psychology*, 54(1), 403-425.
- Diener, E., & Ryan, K. (2009). Subjective well-being: A general overview. *South African journal of psychology*, 39(4), 391-406.
- Diener, E., & Seligman, M. E. (2004). Beyond money: Toward an economy of well-being. *Psychological science in the public interest*, 5(1), 1-31.
- Diener, E., & Suh, E. (1997). Measuring quality of life: Economic, social, and subjective indicators. *Social indicators research*, 40(1), 189-216.
- Diener, E., Suh, E. M., Lucas, R. E., & Smith, H. L. (1999). Subjective well-being: Three decades of progress. *Psychological bulletin*, 125(2), 276.
- Enright, R. D. (1996). Counseling within the forgiveness triad: On forgiving, receiving forgiveness, and self-forgiveness. *Counseling and values*, 40(2), 107-126.
- Exline, J. J., Root, B. L., Yadavalli, S., Martin, A. M., & Fisher, M. L. (2011). Reparative behaviors and self-forgiveness: Effects of a laboratory-based exercise. *Self and Identity*, 10(1), 101-126.
- Fisher, M. L., & Exline, J. J. (2006). Self-forgiveness versus excusing: The roles of remorse, effort, and acceptance of responsibility. *Self and Identity*, 5(02), 127-146.
- Flanagan, B. (1996). Forgiving yourself: A step-by-step guide to making peace with your mistakes and getting on with your life. In: New York: Macmillan.
- Flügel, J. C. (1925). A quantitative study of feeling and emotion in everyday life. *British Journal of Psychology*, 15(4), 318.
- George, D., & Mallery, P. (2003). SPSS for Windows step by step: answers to selected exercises. *A simple guide and reference*, 63, 1461-1470.
- Griffin, B. J., Worthington Jr, E. L., Lavelock, C. R., Greer, C. L., Lin, Y., Davis, D. E., & Hook, J. N. (2015). Efficacy of a self-forgiveness workbook: A randomized controlled trial with interpersonal offenders. *Journal of counseling psychology*, 62(2), 124.

- Grigorenko, E. L. (2012). *Handbook of juvenile forensic psychology and psychiatry*. Springer Science & Business Media.
- Hair, J., Black, W., Babin, B., Anderson, R., & Tatham, R. (2006). *Multivariate data analysis* (Vol. 6). Hoboken, NJ: Pearson.
- Hall, J. H., & Fincham, F. D. (2005). Self-forgiveness: The stepchild of forgiveness research. *Journal of social and clinical psychology, 24*(5), 621-637.
- Hall, J. H., & Fincham, F. D. (2008). The temporal course of self-forgiveness. *Journal of social and clinical psychology, 27*(2), 174-202.
- Hanna, W. E. (2012). *Benefits of Self-Forgiveness on Well-Being and Self-Forgiveness Facilitating Factors*. University of Windsor (Canada).
- Ho, M. Y., & Fung, H. H. (2011). A dynamic process model of forgiveness: A cross-cultural perspective. *Review of General Psychology, 15*(1), 77-84.
- Hong, Y. J., & Jacinto, G. A. (2012). Six step therapeutic process to facilitate forgiveness of self and others. *Clinical Social Work Journal, 40*(3), 366-375.
- Jacinto, G. A., & Edwards, B. L. (2011). Therapeutic stages of forgiveness and self-forgiveness. *Journal of Human Behavior in the Social Environment, 21*(4), 423-437.
- Kenny, D. A., & Kashy, D. A. (2014). *The design and analysis of data from dyads and groups*.
- Kenny, D. A., Kashy, D. A., & Cook, W. L. (2020). *Dyadic data analysis*. Guilford Publications.
- Kenny, D. A., & Ledermann, T. (2010). Detecting, measuring, and testing dyadic patterns in the actor-partner interdependence model. *Journal of family psychology, 24*(3), 359.
- Krause, N. (2017). Religious involvement and self-forgiveness. *Mental Health, Religion & Culture, 20*(2), 128-142.
- Liu, J. (2021). Social support mediates the effect of forgiveness on subjective wellbeing in college students. *Social Behavior and Personality: an international journal, 49*(5), 1-9.
- Lyubomirsky, S., King, L., & Diener, E. (2005). The benefits of frequent positive affect: Does happiness lead to success? *Psychological bulletin, 131*(6), 803.

- Macaskill, A. (2012). Differentiating dispositional self-forgiveness from other-forgiveness: Associations with mental health and life satisfaction. *Journal of social and clinical psychology, 31*(1), 28-50.
- Marschall, D., Sanftner, J., & Tangney, J. (1994). The state shame and guilt scale (SSGS) George Mason University. Fairfax, VA.
- Mauger, P. A., Perry, J. E., Freeman, T., & Grove, D. C. (1992). The measurement of forgiveness: Preliminary research. *Journal of Psychology and Christianity.*
- McConnell, J. M. (2015). A conceptual-theoretical-empirical framework for self-forgiveness: Implications for research and practice. *Basic and Applied Social Psychology, 37*(3), 143-164.
- McConnell, J. M., Dixon, D. N., & Finch, W. H. (2012). An alternative model of self-forgiveness. *The New School Psychology Bulletin, 9*(2), 35-51.
- McCullough, M. E., Worthington Jr, E. L., & Rachal, K. C. (1997). Interpersonal forgiving in close relationships. *Journal of personality and social psychology, 73*(2), 321.
- McGaffin, B. J., Lyons, G. C., & Deane, F. P. (2013). Self-forgiveness, shame, and guilt in recovery from drug and alcohol problems. *Substance abuse, 34*(4), 396-404.
- O'Connor, L. E., Berry, J. W., & Weiss, J. (1999). Interpersonal guilt, shame, and psychological problems. *Journal of social and clinical psychology, 18*(2), 181-203.
- Oishi, S., Diener, E., & Lucas, R. E. (2009). The optimum level of well-being: Can people be too happy? In *The science of well-being* (pp. 175-200). Springer.
- Pavot, W., & Diener, E. (1993). Review of the satisfaction with life scale. *Psychological Assesment, 5* (2), 164-172. Diunduh pada tanggal, 16.
- Peterson, S. J., Van Tongeren, D. R., Womack, S. D., Hook, J. N., Davis, D. E., & Griffin, B. J. (2017). The benefits of self-forgiveness on mental health: Evidence from correlational and experimental research. *The Journal of Positive Psychology, 12*(2), 159-168.
- Price, J., & Mersky, R. M. (2006). *The Dictionary and the Man: Garner's Black's Law Dictionary.*

- Ranganadhan, A. R., & Todorov, N. (2010). Personality and self-forgiveness: The roles of shame, guilt, empathy and conciliatory behavior. *Journal of social and clinical psychology, 29*(1), 1-22.
- Riek, B. M. (2010). Transgressions, guilt, and forgiveness: A model of seeking forgiveness. *Journal of Psychology and Theology, 38*(4), 246-254.
- Riek, B. M., & Mania, E. W. (2012). The antecedents and consequences of interpersonal forgiveness: A meta-analytic review. *Personal Relationships, 19*(2), 304-325.
- Romero, C., Friedman, L. C., Kalidas, M., Elledge, R., Chang, J., & Liscum, K. R. (2006). Self-forgiveness, spirituality, and psychological adjustment in women with breast cancer. *Journal of Behavioral Medicine, 29*(1), 29-36.
- Seligman, M. E. (2000). csikszentmihalyi M. *Positive psychology-An introduction. American Psychology, 55*(1), 5-14.
- Shin, D. C., & Johnson, D. M. (1978). Avowed happiness as an overall assessment of the quality of life. *Social indicators research, 5*(1), 475-492.
- Tangney, J., Boone, A., Dearing, R., & Reinsmith, C. (2002). Individual differences in the propensity to forgive: Measurement and implications for psychological and social adjustment. *Manuscript submitted for publication.*
- Tangney, J. P. (1995). Shame and guilt in interpersonal relationships.
- Thompson, L. Y., Snyder, C. R., Hoffman, L., Michael, S. T., Rasmussen, H. N., Billings, L. S., Heinze, L., Neufeld, J. E., Shorey, H. S., & Roberts, J. C. (2005). Dispositional forgiveness of self, others, and situations. *Journal of personality, 73*(2), 313-360.
- Toussaint, L., Barry, M., Bornfriend, L., & Markman, M. (2014). Restore: The journey toward self-forgiveness: A randomized trial of patient education on self-forgiveness in cancer patients and caregivers. *Journal of Health Care Chaplaincy, 20*(2), 54-74.
- Toussaint, L., & Webb, J. R. (2005). Theoretical and empirical connections between forgiveness, mental health, and well-being. *Handbook of forgiveness, 349-362.*
- Tov, W., & Diener, E. (2013). Subjective well-being.
- Van Vliet, K. J. (2008). Shame and resilience in adulthood: A grounded theory study. *Journal of counseling psychology, 55*(2), 233.

- Watson, D., Clark, L. A., & Tellegen, A. (1988). Development and validation of brief measures of positive and negative affect: the PANAS scales. *Journal of personality and social psychology, 54*(6), 1063.
- Webb, J. R., Robinson, E. A., & Brower, K. J. (2011). Mental health, not social support, mediates the forgiveness-alcohol outcome relationship. *Psychology of addictive behaviors, 25*(3), 462.
- Wilson, W. R. (1967). Correlates of avowed happiness. *Psychological bulletin, 67*(4), 294.
- Wohl, M. J., DeShea, L., & Wahkinney, R. L. (2008). Looking within: Measuring state self-forgiveness and its relationship to psychological well-being. *Canadian Journal of Behavioural Science/Revue canadienne des sciences du comportement, 40*(1), 1.
- Wohl, M. J., & McLaughlin, K. J. (2014). Self-forgiveness: the good, the bad, and the ugly. *Social and Personality Psychology Compass, 8*(8), 422-435.
- Wohl, M. J., Pychyl, T. A., & Bennett, S. H. (2010). I forgive myself, now I can study: How self-forgiveness for procrastinating can reduce future procrastination. *Personality and Individual Differences, 48*(7), 803-808.
- Woodyatt, L., & Wenzel, M. (2013). Self-forgiveness and restoration of an offender following an interpersonal transgression. *Journal of social and clinical psychology, 32*(2), 225-259.
- Worthington, E. L. (2013). Self-condemnation and self-forgiveness. *Bibliotheca sacra, 170*(680), 387-399.
- Worthington, E. L., Witvliet, C. V. O., Pietrini, P., & Miller, A. J. (2007). Forgiveness, health, and well-being: A review of evidence for emotional versus decisional forgiveness, dispositional forgivingness, and reduced unforgiveness. *Journal of Behavioral Medicine, 30*(4), 291-302.
- Yao, S., Chen, J., Yu, X., & Sang, J. (2017). Mediator roles of interpersonal forgiveness and self-forgiveness between self-esteem and subjective well-being. *Current Psychology, 36*(3), 585-592.
- เบญจพร ปัญญาองค์. (2555). กระบวนการนิติจิตเวชสำหรับเด็กและเยาวชน. . พริกหวาน.

พิมลรัตน์ ทิศาภาคย์. (2548). ผลของการให้อภัยและการผูกมัดระหว่างบุคคลต่อสุขภาวะทางจิต จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย]. กรุงเทพฯ.

ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง. (2553). พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดี เยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและประสานการประชุมเพื่อแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเด็ก เยาวชนและครอบครัว.

(2554). ขั้นตอนและแนวทางการปฏิบัติงานศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำและประสานการประชุม เพื่อแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเด็ก เยาวชนและครอบครัว.

หยกฟ้า อิศรานนท์. (2551). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และความไม่สอดคล้องระหว่างการ เห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อสุขภาวะทางจิต : การ วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรกำกับและตัวแปรส่งผ่าน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบข้อกระทงของมาตรวัด
ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในการวิจัยครั้งนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 33

แสดงรายนามและสังกัดผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ

ลำดับ	รายชื่อ	ตำแหน่ง/ สังกัด
1	คุณสมชาติ ชุ่มสวี่	อดีตรองอธิบดีกรมพินิจฯ
2	คุณสุนา จรุงโรจน์	อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนจังหวัดสงขลา
3	คุณสมจุฑา ศักดิ์ศรีวิทยากุล	นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ ศูนย์ฝึกและอบรม เด็ก และเยาวชนชายบ้านมุขิดา
4	ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์	อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
5	อาจารย์ ดร.พนิดา เสือวรรณศรี	อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย

ที่ อว. 64.7/ 303

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชั้น 7 อาคารบรมราชชนนีศรีศรียพร
ถนนพระราม 1 วังใหม่
ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

๒๙ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาข้อกระทงในมาตรวัดสำหรับงานวิจัย

เรียน คุณสมชาติ ชุมสวี่ (อดีตรองอธิบดีกรมพินิจฯ)

ด้วย นายภูมเรศ ภูผา เลขประจำตัวนิสิต 587-76222-38 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว (SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ดุ้ยคำกั๊ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ในโครงการวิจัยมีการนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเยาวชนที่กระทำผิดที่กำลังอยู่ในกระบวนการของสถานพินิจและครอบครัวของเยาวชน ซึ่งต้องผ่านการตรวจคุณภาพตามขั้นตอน เพื่อให้ได้เครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริง ในกรณีนี้ จึงขอเรียนเชิญ คุณสมชาติ ชุมสวี่ (อดีตรองอธิบดีกรมพินิจฯ) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ ได้พิจารณาข้อกระทงในมาตรวัดสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ)
คณบดีคณะจิตวิทยา

ฝ่ายบริการการศึกษา คณะจิตวิทยา
โทร 0 2218 1185, โทรสาร 0 2218 1184

ที่ อว. 64.7/ ๕๐4

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชั้น 7 อาคารบรมราชชนนีศรีสทพรรัช
ถนนพระราม 1 วังใหม่
ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

๒๑ สิงหาคม 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาข้อกระทงในมาตราวัดสำหรับงานวิจัย

เรียน คุณสุมนา จรุงโรจน์ (อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา)

ด้วย นายภูมเรศ ภูผา เลขประจำตัวนิต 587-76222-38 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว (SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ด้อยคำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ในโครงการวิจัยมีการนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเยาวชนที่กระทำผิดที่กำลังอยู่ในกระบวนการของสถานพินิจและครอบครัวของเยาวชน ซึ่งต้องต้องผ่านการตรวจคุณภาพตามขั้นตอน เพื่อให้ได้เครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริง ในกรณีนี้ จึงขอเรียนเชิญ คุณสุมนา จรุงโรจน์ (อดีตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ ได้พิจารณาข้อกระทงในมาตราวัดสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณระพี สุทธิธรรม)

คณบดีคณะจิตวิทยา

ฝ่ายบริการการศึกษา คณะจิตวิทยา
โทร 0 2218 1184, โทรสาร 0 2218 1184

ที่ อว. 64.7/ ๗๒๕

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ชั้น 7 อาคารบรมราชชนนีศรีสพพรช
ถนนพระราม 1 วังใหม่
ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

36 กันยายน พ.ศ. 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาข้อกระทงในมาตรวัดสำหรับงานวิจัย

เรียน คุณสมจรรยา ศักดิ์ศรีวิทยากุล (นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุขิตา)

ด้วย นายภุมเรศ ภูผา เลขประจำตัวนิสิต 587-76222-38 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำความผิดและครอบครัว (SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ตัญคำกั๊ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ในโครงการวิจัยมีการนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเยาวชนที่กระทำความผิดที่กำลังอยู่ในกระบวนการของสถานพินิจและครอบครัวของเยาวชน ซึ่งต้องต้องผ่านการตรวจคุณภาพตามขั้นตอน เพื่อให้ได้เครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริง ในการนี้ จึงขอเรียนเชิญ คุณสมจรรยา ศักดิ์ศรีวิทยากุล (นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุขิตา) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ ได้พิจารณาข้อกระทงในมาตรวัดสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณระพี สุทธิธรรม)
คณบดีคณะจิตวิทยา

ฝ่ายบริการการศึกษา คณะจิตวิทยา

โทร 0 2218 1184, โทรสาร 0 2218 1184

ภาคผนวก ข

รายชื่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในประเทศไทย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ปัจจุบันสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในประเทศไทย มีจำนวน 77 แห่ง ส่วนศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีกระจายอยู่ทั่วประเทศ รวม 19 ศูนย์ สำหรับกลุ่มเป้าหมาย คือ เยาวชนผู้กระทำผิด ทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในวันที่กระทำผิด และครอบครัว โดยเยาวชนผู้กระทำผิดอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีจำนวนเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ ทั้งหมด: 2,097 คน (ข้อมูล ณ วันที่: 19 ธันวาคม 2562 เวลา 09.00 น ที่มา : ระบบสนับสนุน "ข้อมูลจำนวนเด็กรายวัน) และจำนวนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจฯ ทั้งหมดทั่วประเทศ 17,238 คน (ข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 ถึง 31 ธันวาคม 2562 ที่มา : ระบบงานคดีอาญาฯ (CM)

ตารางที่ 34

ตารางแสดงจำนวนเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ ทั้งหมด 20 แห่ง

ลำดับ	หน่วยงาน	ชาย	หญิง	รวม
1	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกาญจนาภิเษก			68*
2	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมา			5*
3	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	81	0	81
4	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรมดา	230	0	230
5	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา			130*
6	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา			73*
7	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายสิรินธร	159	0	159
8	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง	105	0	105
9	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี	0	45	45
10	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 1 จังหวัดระยอง	136	22	158
11	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี	139	21	160
12	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมา	322	22	344
13	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 4 จังหวัดขอนแก่น			437*
14	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 5 จังหวัดอุบลราชธานี	0	25	25
15	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 6 จังหวัดนครสวรรค์	215	30	245
16	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 7 จังหวัดเชียงใหม่			367*
17	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี	289	22	311
18	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 9 จังหวัดสงขลา	64	5	69
19	ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 11 จังหวัดลพบุรี	151	14	165

ลำดับ	หน่วยงาน	ชาย	หญิง	รวม
	ผลรวมทั้งหมด	1,891	206	2,810

* หมายถึง จำนวนค่าเฉลี่ยของเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในไตรมาสที่ 4 ระหว่างเดือนกรกฎาคม - กันยายน ปี พ.ศ. 2562

ตารางที่ 35

จำนวนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจฯ ทั้งหมด 77 แห่งทั่วประเทศ

ลำดับ	หน่วยงาน	ชาย	หญิง	รวม
1	สถานพินิจฯ กระบี่	127	13	140
2	สถานพินิจฯ กรุงเทพฯ	914	85	999
3	สถานพินิจฯ กาญจนบุรี	164	10	174
4	สถานพินิจฯ กาฬสินธุ์	336	19	355
5	สถานพินิจฯ กำแพงเพชร	241	15	256
6	สถานพินิจฯ ขอนแก่น	439	36	475
7	สถานพินิจฯ จันทบุรี	107	11	118
8	สถานพินิจฯ ฉะเชิงเทรา	97	10	107
9	สถานพินิจฯ ชลบุรี	219	27	246
10	สถานพินิจฯ ชัยนาท	43	7	50
11	สถานพินิจฯ ชัยภูมิ	345	46	391
12	สถานพินิจฯ ชุมพร	154	6	160
13	สถานพินิจฯ เชียงราย	196	30	226
14	สถานพินิจฯ เชียงใหม่	268	42	310
15	สถานพินิจฯ ตรัง	171	16	187
16	สถานพินิจฯ ตราด	43	12	55
17	สถานพินิจฯ ตาก	157	12	169
18	สถานพินิจฯ นครนายก	57	7	64
19	สถานพินิจฯ นครปฐม	181	15	196
20	สถานพินิจฯ นครพนม	239	13	252
21	สถานพินิจฯ นครราชสีมา	709	69	778
22	สถานพินิจฯ นครศรีธรรมราช	315	25	340
23	สถานพินิจฯ นครสวรรค์	172	18	190

ลำดับ	หน่วยงาน	ชาย	หญิง	รวม
24	สถานพินิจฯ นนทบุรี	200	14	214
25	สถานพินิจฯ นราธิวาส	138	14	152
26	สถานพินิจฯ น่าน	111	9	120
27	สถานพินิจฯ บึงกาฬ	244	18	262
28	สถานพินิจฯ บุรีรัมย์	459	38	497
29	สถานพินิจฯ ปทุมธานี	176	17	193
30	สถานพินิจฯ ประจวบคีรีขันธ์	123	14	137
31	สถานพินิจฯ ปราจีนบุรี	70	10	80
32	สถานพินิจฯ ปัตตานี	168	8	176
33	สถานพินิจฯ พระนครศรีอยุธยา	95	7	102
34	สถานพินิจฯ พะเยา	68	15	83
35	สถานพินิจฯ พังงา	62	4	66
36	สถานพินิจฯ พัทลุง	133	4	137
37	สถานพินิจฯ พิจิตร	95	11	106
38	สถานพินิจฯ พิษณุโลก	270	35	305
39	สถานพินิจฯ เพชรบุรี	127	15	142
40	สถานพินิจฯ เพชรบูรณ์	210	17	227
41	สถานพินิจฯ แพร่	63	6	69
42	สถานพินิจฯ ภูเก็ต	140	24	164
43	สถานพินิจฯ มหาสารคาม	216	14	230
44	สถานพินิจฯ มุกดาหาร	183	11	194
45	สถานพินิจฯ แม่ฮ่องสอน	23	2	25
46	สถานพินิจฯ ยโสธร	148	10	158
47	สถานพินิจฯ ยะลา	142	9	151
48	สถานพินิจฯ ร้อยเอ็ด	254	21	275
49	สถานพินิจฯ ระนอง	80	4	84
50	สถานพินิจฯ ระยอง	151	17	168
51	สถานพินิจฯ ราชบุรี	158	10	168
52	สถานพินิจฯ ลพบุรี	124	25	149
53	สถานพินิจฯ ลำปาง	99	9	108

ลำดับ	หน่วยงาน	ชาย	หญิง	รวม
54	สถานพินิจฯ ลำพูน	69	4	73
55	สถานพินิจฯ เลย	195	13	209
56	สถานพินิจฯ ศรีสะเกษ	521	35	556
57	สถานพินิจฯ สกลนคร	260	20	280
58	สถานพินิจฯ สงขลา	681	32	713
59	สถานพินิจฯ สตูล	173	11	184
60	สถานพินิจฯ สมุทรปราการ	495	40	535
61	สถานพินิจฯ สมุทรสงคราม	14	2	16
62	สถานพินิจฯ สมุทรสาคร	124	8	132
63	สถานพินิจฯ สระแก้ว	128	4	132
64	สถานพินิจฯ สระบุรี	106	11	117
65	สถานพินิจฯ สิงห์บุรี	48	3	51
66	สถานพินิจฯ สุโขทัย	151	14	165
67	สถานพินิจฯ สุพรรณบุรี	109	13	122
68	สถานพินิจฯ สุราษฎร์ธานี	382	23	405
69	สถานพินิจฯ สุรินทร์	389	37	426
70	สถานพินิจฯ หนองคาย	177	12	189
71	สถานพินิจฯ หนองบัวลำภู	90	6	96
72	สถานพินิจฯ อ่างทอง	41	5	46
73	สถานพินิจฯ อำนาจเจริญ	152	14	166
74	สถานพินิจฯ อุตรธานี	488	42	530
75	สถานพินิจฯ อุตรดิตถ์	106	12	118
76	สถานพินิจฯ อุทัยธานี	108	8	116
77	สถานพินิจฯ อุบลราชธานี	619	62	681
ผลรวมทั้งหมด		15,850	1,387	17,238

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University,
Pathumwan, Bangkok
Thailand 10330

19 November 2019

Re: A request to use the scales (*Transgression Semantic Differentiation, the Conciliatory Behaviors Scale (Modified), and the Heartland Forgiveness of Others Subscale*)

Dear Assistant Professor John M. McConnell:

My name is Phummaret Phupha. I am a doctoral student in Counseling Psychology program, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand. I have worked on my doctoral dissertation project titled "*Self-Forgiveness and Subjective Well-Being of Juvenile Delinquents and their Families*". Recently, I have read your paper "*An Alternative Model of Self-Forgiveness*" that published in *The New School Psychology Bulletin, 2012, Vol. 9(2)* and found the paper is very useful. I am really interested in using the forgiveness and related scales (*the Transgression Semantic Differentiation, the Conciliatory Behaviors Scale (Modified), the Heartland Forgiveness of Others subscale*) in my study. After getting permission, I plan to translate and validate the scale in Thai juvenile delinquents. If you wish, I am happy to send you the Thai scale and its psychometric properties upon the study completion.

I am wondering whether you would kindly allow me to use the questionnaire. If you have any question or advice, Please feel free to contact me at emmauslife@gmail.com or my dissertation project advisor (Associate Professor Arunya Tuicomepee, Ph.D.) at atuicomepee@gmail.com

Thank you very much in advance for your time and consideration on this message. I am looking forward to hearing from you at your earliest convenience.

Sincerely yours,

Phummaret Phupha
Doctoral student
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: emmauslife@gmail.com
Phone: 668 44125260

Assoc. Prof. Arunya Tuicomepee, Ph.D.
Advisor Approval
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: atuicomepee@gmail.com

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University,
Pathumwan, Bangkok
Thailand 10330

19 November 2019

Re: A request to use *the State Shame and Guilt Scale (SSGS)*

Dear Professor June Price Tangney:

My name is Phummaret Phupha. I am a doctoral student in the Counseling Psychology program, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand. I have worked on my dissertation project titled "*Self-Forgiveness and Subjective Well-Being of Juvenile Delinquents and their Families*". Recently, I have read your paper titled *The State Shame and Guilt Scale* and found the scales used in the paper are very useful. I am really interested in using *The State Shame and Guilt Scale (SSGS)* for measuring shame and guilt of Thai juvenile delinquents. After getting permission, I plan to translate and validate the scale in Thai juvenile delinquents. If you wish, I am happy to send you the Thai version and its psychometric properties upon the study completion.

I am wondering whether you would kindly allow me to use the questionnaire. If you have any question or advice, Please feel free to contact me at emmauslife@gmail.com or my dissertation project advisor (Associate Professor Arunya Tuicomepee, Ph.D.) at atuicomepee@gmail.com

Thank you very much in advance for your time and consideration on this message. I am looking forward to hearing from you at your earliest convenience.

Sincerely yours,

Phummaret Phupha
Doctoral student
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: emmauslife@gmail.com
Phone: 668 44125260

Assoc. Prof. Arunya Tuicomepee, Ph.D.
Advisor Approval
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: atuicomepee@gmail.com

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University,
Pathumwan, Bangkok
Thailand 10330

19 November 2019

Re: A request to use the *State Self-Forgiveness Scale*

Dear Professor Michael J. A. Wohl:

My name is Phummaret Phupha. I am a doctoral student in the Counseling Psychology program, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand. I have worked on my dissertation project titled "*Self-Forgiveness and Subjective Well-Being of Juvenile Delinquents and their Families*". Recently, I have read your paper titled *Looking Within: Measuring State Self-Forgiveness and Its Relationship to Psychological Well-Being* that published in Canadian Journal of Behavioural Science 2008, 40(1), 1-10 and found the paper is very useful. I am really interested in using the *State Self-Forgiveness Scale* for measuring self-forgiveness on juvenile delinquents. After getting permission, I plan to translate and validate the scale in Thai juvenile delinquents and their families. If you wish, I am happy to send you the Thai scale and its psychometric properties upon the study completion.

I am wondering whether you would kindly allow me to use the questionnaire. If you have any question or advice, Please feel free to contact me at emmauslife@gmail.com or my dissertation project advisor (Associate Professor Arunya Tuicomepee, Ph.D.) at atuicomepee@gmail.com

Thank you very much in advance for your time and consideration on this message. I am looking forward to hearing from you at your earliest convenience.

Sincerely yours,

Phummaret Phupha
Doctoral student
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: emmauslife@gmail.com
Phone: 668 44125260

Assoc. Prof. Arunya Tuicomepee, Ph.D.
Advisor Approval
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: atuicomepee@gmail.com

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University,
Pathumwan, Bangkok
Thailand 10330

19 November 2019

Re: A request to use the *Interpersonal Reactivity Index*

Dear Professor Mark Davis:

My name is Phummaret Phupha. I am a doctoral student in Counseling Psychology program at Faculty of Psychology, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand. I have worked on my doctoral dissertation titled "*Self-Forgiveness and Subjective Well-Being of Juvenile Delinquents and their Families*". Recently, I have read your paper titled *A multidimensional approach to individual differences in empathy* that published in the *JSAS Catalog of Selected Documents in Psychology, 2008, 10, page 85* and found the paper is very useful. I am really interested in using the *Interpersonal Reactivity Index* for measuring empathy of Thai Juvenile Delinquents. After getting permission, I plan to translate and validate the scale in Thai juvenile delinquents. If you wish, I am happy to send you the Thai version and its psychometric properties upon the study completion.

I am wondering whether you would kindly allow me to use the questionnaire. If you have any question or advice, Please feel free to contact me at emmauslife@gmail.com or my dissertation project advisor (Associate Professor Arunya Tuicomepee, Ph.D.) at atuicomepee@gmail.com

Thank you very much in advance for your time and consideration on this message. I am looking forward to hearing from you at your earliest convenience.

Sincerely yours,

Phummaret Phupha
Doctoral student
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: emmauslife@gmail.com
Phone: 668 44125260

Assoc. Prof. Arunya Tuicomepee, Ph.D.
Advisor Approval
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
E-mail: atuicomepee@gmail.com

คำร้องขอใช้เครื่องมือวิจัย

เรื่อง ขออนุญาตใช้เครื่องมือวิจัย
เรียน อาจารย์ ดร. หยกฟ้า อิศรานนท์

ด้วย นายนายภุมเรศ ภูผา เลขประจำตัวนิต 587-76222-3 นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการศึกษา ทำวิทยานิพนธ์หัวข้อ การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว (SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES) โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. อริญญา ตูย์คำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความประสงค์ขอใช้เครื่องมือวิจัย

ชื่อแบบวัดหรือมาตรวัด มาตราวัดความพึงพอใจชีวิต (Satisfaction with Life Scale) และมาตราวัดความรู้สึกด้านบวกและด้านลบ (The Positive and Negative Affect Schedule)

ชื่อเจ้าของ/ผู้พัฒนาแบบวัดหรือมาตรวัด ดร. หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551)

ในการนี้คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงใคร่ขออนุญาตให้นิสิต ใช้แบบวัดหรือมาตรวัดดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

สำหรับนิต	
 (.....) นิสิต	ขอรับรองความถูกต้อง (.....) อาจารย์ที่ปรึกษา
เห็นชอบให้นิสิตขอใช้เครื่องมือวิจัย (.....) ประธานแขนงวิชา.....	
สำหรับฝ่ายวิชาการคณะจิตวิทยา	
ดำเนินการได้ (นางสาวเวณิกา บวรสิน) ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ	

รับเรื่องเมื่อ 23 ธันวาคม 2561

Re: A request to use the State Self-forgiveness Scale

หมมเรต ภูผา

Dear Professor Michael J.A. Wohl

Michael Wohl <MichaelWohl@cunet.carleton.ca>

ส่ง ฉัน ▾

🇺🇸 อังกฤษ ▾ > 🇹🇭 ไทย ▾ [แปลงข้อความ](#)

You are more than welcome to use the scale and translate it. It is an open access scale.
Michael

--

Michael J. A. Wohl, Ph.D.
Professor and Graduate Chair
Department of Psychology
Carleton University
B550 Loeb Bldg.
Ottawa, ON, CANADA, K1S 5B6

OFFICE: 314G SSRB

PHONE: 613.520.2600 x 2908 FAX: 613.520.3667

<http://carleton.ca/bettermentlabs/>

CHULALONGKORN UNIVERSITY

Re: A request to use the State Shame and Guilt Scale (SSGC) > ปิดรับ x

ภุมเรศ ภูผา
Dear Professor June Price Tangney

ศ. 22 พ.ย. 2019 09:14 ☆

June Tangney <herlmeasures@gmail.com>
ถึง ฉัน ▾

๑. 1 ธ.ค. 2019 03:56 ☆ ↩ ⋮

🌐 อังกฤษ ▾ > ไทย ▾ [แปลข้อความ](#)

[ปิดสำหรับ: อังกฤษ](#) x

Greetings,

You are more than welcome to use our measures. I am attaching the SSGS (our most recent measure of state shame and guilt for adults) along with scoring instructions. You can also find some information on the reliability and validity of the SSGS in:

Tangney, JP & Dearing, RL (2002). Shame and Guilt. NY: Guilford Press.

The book is available through www.guilford.com, www.amazon.com, and in some university libraries.

I should mention that I am not at all confident that the SSGS assesses shame and guilt as distinct constructs. These are very difficult emotions to assess and differentiate at the state level. If your research question and design pertains to shame-proneness and guilt-proneness as cross-situational dispositions, I'd suggest our TOSCA-3 measure.

If you are going to translate the measure, I would recommend that one person translate the items from English to Thai, and another person back translate the items to English. Then compare the back translated version to the original version. The wording of shame and guilt items can be very subtle. If you would like, we'd be happy to consult on the comparison and resolution of differences between the original and back translated versions.

Please do keep in touch and let us know how your research develops. I would be grateful for a summary of the results whenever they become available.

Best Wishes,

June T.

June Tangney, Ph.D.
University Professor
and Professor of Psychology

George Mason University
Department of Psychology
MSN 3F5
Fairfax VA 22030
703 993 1365 (Office)
703 993 1335 (Fax)
jtangney@gmu.edu

ภาคผนวก ง

เอกสารรับรองคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

FILE

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 โทร.0-2218-3049
 ที่ จว 038 /2563 วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2563
 เรื่อง แจ้งผลผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เรียน คณบดีคณะจิตวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารแจ้งผ่านการรับรองผลการพิจารณา

ตามที่นิสิต/บุคลากรในสังกัดของท่านได้เสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้น ในการนี้ กรรมการผู้ทบทวนหลักได้เห็นสมควรให้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยได้ ดังนี้

โครงการวิจัยที่ 260.2/62 เรื่อง การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิด และครอบครัว (SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES) ของ นายภูมเรศ ภูผา นิสิตระดับดุขฎิบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นาม) โยชนะวงศาโรจน์

(รองศาสตราจารย์ ดร.นันทรี ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
 กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AF 02-12

The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research
Participants, Group I, Chulalongkorn University
Jamjuree 1 Building, 2nd Floor, Phayathai Rd., Patumwan district, Bangkok 10330, Thailand,
Tel: 0-2218-3202, 0-2218-3049 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 044/2020

Certificate of Approval

Study Title No. 260.2/62 : SELF-FORGIVENESS AND SUBJECTIVE WELL-BEING OF JUVENILE
DELINQUENTS AND THEIR FAMILIES

Principal Investigator : MR. PHUMMARET PHUPHA

Place of Proposed Study/Institution : Faculty of Psychology,
Chulalongkorn University

The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Participants, Health Sciences Group, Chulalongkorn University, Thailand, has approved constituted in accordance with Belmont Report 1979, Declaration of Helsinki 2013, Council for International Organizations of Medical Sciences (CIOM) 2016, Standards of Research Ethics Committee (SREC) 2013, and National Policy and guidelines for Human Research 2015.

Signature:
(Associate Prof. Prida Tasanapradit, M.D.)
Chairman

Signature:
(Associate Prof. Nuntaree Chaichanawongsaroj, Ph.D.)
Secretary

Date of Approval : 3 February 2020

Approval Expire date : 2 February 2021

The approval documents including;

- 1) Research proposal
- 2) Participant Information Sheet and Consent Form
- 3) Researcher
- 4) Questionnaires

The approved investigator must comply with the following conditions:

1. The research/project activities must end on the approval expired date of the Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Participants, Health Sciences Group, Chulalongkorn University (RECCU). In case the research/project is unable to complete within that date, the project extension can be applied one month prior to the RECCU approval expired date.
2. Strictly conduct the research/project activities as written in the proposal.
3. Using only the documents that bearing the RECCU's seal of approval with the subjects/volunteers (including subject information sheet, consent form, invitation letter for project/research participation (if available)).
4. Report to the RECCU for any serious adverse events within 5 working days
5. Report to the RECCU for any change of the research/project activities prior to conduct the activities.
6. Final report (AF 02-14) and abstract is required for a one year (or less) research/project and report within 30 days after the completion of the research/project. For thesis, abstract is required and report within 30 days after the completion of the research/project.
7. Annual progress report is needed for a two-year (or more) research/project and submit the progress report before the expire date of certificate. After the completion of the research/project processes as No. 6.

AF 04-07

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย การศึกษาที่ 1
(การศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุในเยาวชน ที่มีอายุ 15-18 ปี จำนวน 360 คน)

ชื่อโครงการวิจัย การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว
ชื่อผู้วิจัย นายภุมเรศ ภูผา
นิสิตระดับดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ติดต่อผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารบรมราชชนนีศรีศุภพรช ชั้น 7 ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 0-2218-1197 หรือ 0-2218-1184
โทรศัพท์มือถือ 084-4125260 E-mail: Emmauslife@gmail.com

1. ผู้วิจัยขอเชิญเยาวชนเข้าร่วมในการวิจัย โดยก่อนที่เยาวชนจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่เยาวชนควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม้ชัดเจนได้ตลอดเวลา

2. โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อ (1) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละเอียด ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

3. เยาวชนได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัย ในโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากเยาวชนมีลักษณะตรงกับบุคคลที่จะศึกษาโดยเจ้าหน้าที่เป็นผู้คัดกรองให้ จำนวน 360 คน ที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือก กล่าวคือ

เกณฑ์คัดเข้าได้แก่

- (1) เป็นเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี
- (2) มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย
- (3) มีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี

เกณฑ์ในการคัดออกได้แก่ เป็นเยาวชนผู้ที่มีประวัติความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือโรคจิตเวชอื่นๆ และอยู่ในช่วงการรักษา

เลขที่โครงการวิจัย 260.2 / 62
วันที่รับรอง - 3 ก.พ. 2563
วันหมดอายุ - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

4. กระบวนการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 หลังจากที่ยาวชนผ่านการคัดกรองเบื้องต้นแล้ว และแสดงความจำนงที่จะเข้าร่วมโครงการ ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัย ให้ยาวชนอ่านเอกสารคำชี้แจงข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่าง ๆ จนเกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี หากยาวชนมีความประสงค์และยินดีที่จะร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลลงนามแจ้งหรือประทับลายนิ้วมือลงในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

4.2 ในการเข้าร่วมการวิจัย ยาวชนจะตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 110 ข้อ ในเวลาประมาณ 45-60 นาที ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติ การกระทำ ความผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของยาวชนรั่วไหล โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บข้อมูล ด้วยตัวเองทั้งหมด รวมทั้งในแบบสอบถามจะไม่มีการเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของยาวชน การตอบแบบสอบถามจะกระทำขึ้น ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของยาวชนและครอบครัวจะได้รับการปกปิด เป็นความลับ และจะไม่ มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

5. ในระหว่างที่ตอบแบบสอบถาม หากยาวชนไม่สะดวกใจ หรือไม่สบายใจที่จะตอบในข้อใด ก็สามารถเว้นข้อนั้นไม่ตอบได้ และหากระหว่างการตอบแบบสอบถาม หากผู้วิจัยพบว่ายาวชนมีท่าทีที่แสดงถึงความสะเทือนใจ (เช่น ตาแดง ร้องไห้) ผู้วิจัยจะให้ยาวชนหยุดตอบแบบสอบถามทันที อนึ่งผู้วิจัยซึ่ง เป็นนักจิตวิทยาการปรึกษาอยู่แล้วจะได้ประเมินสภาพจิตใจเบื้องต้น และรายงานกรณีดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าว เพื่อ การดูแลที่เหมาะสมต่อไป

6. การเข้าร่วมในการวิจัยของยาวชนครั้งนี้ ไม่มีค่าตอบแทนใดๆ ยาวชนจะได้รับของที่ระลึกจาก คณะผู้วิจัย เป็นผ้าขนหนู ราคาไม่เกิน 50 บาท ทั้งนี้ การเข้าร่วมในการวิจัยของยาวชนเป็นไปโดยความสมัคร ใจ และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลและไม่สูญเสีย ประโยชน์ที่พึงได้รับ

7. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของยาวชน คือ ยาวชนจะได้แบ่งปันประสบการณ์ตรงของยาวชน เกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักจิตวิทยา บุคลากร เจ้าหน้าที่ ของรัฐบาล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกับยาวชนผู้กระทำผิด ได้ทราบแนวทางในการลดหรือ เพิ่มปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองของยาวชนผู้กระทำผิด

เลขที่โครงการวิจัย... 260.2/62
วันที่รับรอง... - 3 ก.พ. 2563
วันหมดอายุ... - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย การศึกษาที่ 2
(การศึกษานำร่องโมเดลผู้ใช้ในเยาวชนและครอบครัว จำนวน 30 คู่)

ชื่อโครงการวิจัย การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว
ชื่อผู้วิจัย นายภุมเรศ ภูผา
นิสิตระดับดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะ
จิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ติดต่อผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารบรมราชชนนีศรีศตวรรษ ชั้น 7
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 0-2218-1197
หรือ 0-2218-1184
โทรศัพท์มือถือ 084-4125260 E-mail: Emmauslife@gmail.com

1. ผู้วิจัยขอเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย โดยก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ขัดแย้งได้ตลอดเวลา
2. โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อ (1) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว
3. ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัย ในโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากท่านเยาวชน หรือ ครอบครัวของเยาวชน (ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้ปกครอง หรือ สมาชิกคนอื่นในครอบครัว) ที่มีลักษณะตรงกับบุคคลที่จะศึกษาโดยเจ้าหน้าที่เป็นผู้คัดกรองให้ จำนวน 30 คู่ ที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือก กล่าวคือเกณฑ์คัดเลือกได้แก่
  - (1) เป็นเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี และ สมาชิกครอบครัวของเยาวชน
  - (2) ทั้งคู่ (เยาวชนและ สมาชิกครอบครัวของเยาวชน) ต้องมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย
  - (3) ทั้งคู่ต้องมีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี
 เกณฑ์ในการคัดออกได้แก่ เป็นเยาวชน หรือสมาชิกในครอบครัว ที่มีประวัติว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือ โรคจิตเวชอื่น ๆ และอยู่ในช่วงการรักษา
4. กระบวนการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้
  - 4.1 หลังจากที่ท่านผ่านการคัดกรองเบื้องต้นแล้ว และแสดงความจำนงที่จะเข้าร่วมโครงการ ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัย ให้ท่านอ่านเอกสารคำชี้แจงข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

เลขที่โครงการวิจัย 260.2/62
วันที่รับรอง - 3 ก.พ. 2563
วันหมดอายุ - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

AF 04-07

ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่างๆ จนเกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี หากท่านแจ้งความจำนงว่าสมัครใจและยินดีที่จะร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลลงนามแฟ้มหรือประทับลายนิ้วมือลงในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

4.2 ในการเข้าร่วมการวิจัย เยาวชนและครอบครัวจะตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 42 ข้อ ในเวลาประมาณ 20-30 นาที (หากท่านเป็นเยาวชนที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาที่ 1 แล้ว เยาวชนไม่ต้องทำแบบสอบถามนี้อีก) ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของเยาวชนรั่วไหล โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตัวเองทั้งหมด รวมทั้งในแบบสอบถามจะไม่มีกรเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชน การตอบแบบสอบถามจะกระทำขึ้น ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนและครอบครัวจะได้รับการปกปิด เป็นความลับ และจะไม่มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

5. ในระหว่างที่ตอบแบบสอบถาม หากท่านไม่สะดวกใจ หรือ ไม่สบายใจที่จะตอบในข้อใด ก็สามารถเว้นข้อนั้นไม่ตอบได้ และหากระหว่างการตอบแบบสอบถาม หากผู้วิจัยพบว่าท่านมีท่าทีที่แสดงถึงความสะเทือนใจ (เช่น ตาแดง ร้องไห้) ผู้วิจัยจะให้ท่านหยุดตอบแบบสอบถามทันที อนึ่งผู้วิจัยซึ่งคือนักจิตวิทยาการปรึกษาอยู่แล้วจะได้ประเมินสภาพจิตใจเบื้องต้น และรายงานกรณีดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าว เพื่อการดูแลที่เหมาะสมต่อไป

6. การเข้าร่วมในการวิจัยของท่านครั้งนี้ ไม่มีค่าตอบแทนใดๆ ท่านจะได้รับของที่ระลึกจากคณะผู้วิจัยเป็นจำนวน 50 บาท ทั้งนี้ การเข้าร่วมในการวิจัยของท่านเป็นไปโดยความสมัครใจ และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ

7. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของท่าน คือ ท่านจะได้แบ่งปันประสบการณ์ตรงของท่านเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองที่ส่งผลต่อความสุข ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักจิตวิทยา บุคลากรเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกับเยาวชนผู้กระทำผิดและสมาชิกครอบครัว ได้ทราบแนวทางในการลดหรือเพิ่มปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองและความสุขของเยาวชนและครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด

8. หากท่านมีข้อสงสัยให้สอบถามเพิ่มเติมได้โดยสามารถติดต่อผู้วิจัยได้ตามสถานที่และหมายเลขโทรศัพท์ที่ระบุไว้ข้างต้น (สำหรับสมาชิกครอบครัว)

9. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าว ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่สำนักงานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลขที่ 254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2218-3202, 0-2218-3049 E-mail: eccu@chula.ac.th (สำหรับสมาชิกครอบครัว)

เลขที่โครงการวิจัย... 260.2/62
วันที่รับรอง... - 3 ก.พ. 2563
วันทศอายุ... - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

AF 04-07

ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัย และเข้าใจข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทุกประการแล้ว
จึงลงนามยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และได้รับเอกสารไว้ 1 ชุดแล้ว

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
(.....) (.....)

นิสิตผู้วิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัย

วันที่...../...../.....

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

วันที่...../...../.....

เลขที่โครงการวิจัย 266.2/62

วันที่รับรอง - 3 ก.พ. 2563

วันหมดอายุ - 2 ก.พ. 2564

AF 04-07

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย การศึกษาที่ 2
(การศึกษาโมเดลคูไชร์ในเยาวชนและครอบครัว จำนวน 120 คู่)

ชื่อโครงการวิจัย การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว
ชื่อผู้วิจัย นายภุมเรศ ภูผา
นิตยระดับคุณวุฒิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะ
จิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ติดต่อผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารบรมราชชนนีศรีศรศพรช ชั้น 7
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 0-2218-1197
หรือ 0-2218-1184
โทรศัพท์มือถือ 084-4125260 E-mail: Emmauslife@gmail.com

1. ผู้วิจัยขอเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย โดยก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ขัดแย้งได้ตลอดเวลา

2. โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อ (1) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ในกระบวนการการให้อภัยตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

3. ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัย ในโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากท่านเป็น เยาวชน หรือครอบครัวของเยาวชน (ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ผู้ปกครอง หรือ สมาชิกคนอื่นในครอบครัว) ที่มีลักษณะตรงกับบุคคลที่จะศึกษาโดยเจ้าหน้าที่เป็นผู้คัดกรองให้ จำนวน 120 คู่ ที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือก กล่าวคือ เกณฑ์คัดเลือกได้แก่

(1) เป็นเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี และ สมาชิกครอบครัวของเยาวชน

(2) ทั้งคู่ (เยาวชนและ สมาชิกครอบครัวของเยาวชน) ต้องมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

(3) ทั้งคู่ต้องมีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี

เกณฑ์ในการคัดออกได้แก่ เป็นเยาวชน หรือสมาชิกในครอบครัวที่มีประวัติว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือ โรคจิตเวชอื่น ๆ และอยู่ในช่วงการรักษา

เลขที่โครงการวิจัย 260.2/62
วันที่รับรอง - 3 ก.พ. 2563
วันหมดอายุ - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

4. กระบวนการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 หลังจากที่ท่านผ่านการคัดกรองเบื้องต้นแล้ว และแสดงความจำนงที่จะเข้าร่วมโครงการ ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัย ให้ท่านอ่านเอกสารคำชี้แจงข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่างๆ จนเกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี หากท่านแจ้งความจำนงว่าสนใจและยินดีที่จะร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลลงนามแฟ้มหรือประทับลายนิ้วมือลงในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

4.2 ในการเข้าร่วมการวิจัย เยาวชนและครอบครัวจะตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 42 ข้อ ในเวลาประมาณ 20-30 นาที (หากท่านเป็นเยาวชนที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาที่ 1 แล้ว เยาวชนไม่ต้องทำแบบสอบถามนี้อีก) ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของเยาวชนรั่วไหล โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตัวเองทั้งหมด รวมทั้งในแบบสอบถามจะไม่มีการเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชน การตอบแบบสอบถามจะกระทำขึ้น ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนและครอบครัวจะได้รับการปกปิด เป็นความลับ และจะไม่มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

5. ในระหว่างที่ตอบแบบสอบถาม หากท่านไม่สะดวกใจ หรือไม่สบายใจที่จะตอบในข้อใด ก็สามารถเว้นข้อนั้นไม่ตอบได้ และหากระหว่างการตอบแบบสอบถาม หากผู้วิจัยพบว่าท่านมีท่าทีที่แสดงถึงความสะเทือนใจ (เช่น ตาแดง ร้องไห้) ผู้วิจัยจะให้ท่านหยุดตอบแบบสอบถามทันที อนึ่งผู้วิจัยซึ่งคือนักจิตวิทยาการปรึกษาอยู่แล้วจะได้ประเมินสภาพจิตใจเบื้องต้น และรายงานกรณีดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าว เพื่อการดูแลที่เหมาะสมต่อไป

6. การเข้าร่วมในการวิจัยของท่านครั้งนี้ ไม่มีค่าตอบแทนใดๆ ท่านจะได้รับของที่ระลึกจากคณะผู้วิจัยเป็นจำนวน 50 บาท ทั้งนี้ การเข้าร่วมในการวิจัยของท่านเป็นไปโดยความสมัครใจ และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ

7. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของท่าน คือ ท่านจะได้แบ่งปันประสบการณ์ตรงของท่านเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองที่ส่งผลต่อความสุข ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักจิตวิทยา บุคลากรเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกับเยาวชนผู้กระทำผิดและสมาชิกครอบครัว ได้ทราบแนวทางในการลดหรือเพิ่มปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองและความสุขของเยาวชนและครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิด

8. หากท่านมีข้อสงสัยให้สอบถามเพิ่มเติมได้โดยสามารถติดต่อผู้วิจัยได้ตามสถานที่และหมายเลขโทรศัพท์ที่ระบุไว้ข้างต้น (สำหรับสมาชิกครอบครัว)

9. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าว ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่สำนักงานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลขที่

เลขที่โครงการวิจัย..... 260.2 / 62
วันที่รับรอง..... 3 ก.พ. 2563
วันหมดอายุ..... 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

AF 04-07

254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2218-3202, 0-2218-3049 E-mail: eccu@chula.ac.th (สำหรับสมาชิกครอบครัว)

ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัย และเข้าใจข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทุกประการแล้ว
จึงลงนามยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และได้รับเอกสารไว้ 1 ชุดแล้ว

ลงชื่อ.....
(.....)

นิตผู้วิจัย

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....
(.....)

ผู้เข้าร่วมการวิจัย

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....
(.....)

พยาน

วันที่...../...../.....

เลขที่โครงการวิจัย 260.2/62

วันที่รับรอง - 3 ก.พ. 2563

วันหมดอายุ - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

AF 04-07

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย การศึกษาที่ 1
(การศึกษานำร่องในเยาวชน ที่มีอายุ 15-18 ปี จำนวน 100 คน)

ชื่อโครงการวิจัย การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว
ชื่อผู้วิจัย นายภุมเรศ ภูผา
นิตยระดับคฤขภูมิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา แขนงวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะ
จิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ติดต่อผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารบรมราชชนนีศรีศรพรช ชั้น 7
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 0-2218-1197
หรือ 0-2218-1184
โทรศัพท์มือถือ 084-4125260 E-mail: Emmauslife@gmail.com

1. ผู้วิจัยขอเชิญเยาวชนเข้าร่วมในการวิจัย โดยก่อนที่เยาวชนจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความ
จำเป็นที่เยาวชนควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยชิ้นนี้จัดทำขึ้นเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้
เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่ชัดเจนได้
ตลอดเวลา

2. โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อ (1) พัฒนาและตรวจสอบโมเดลเชิงสาเหตุของการให้อภัย
ตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิด โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ในกระบวนการการให้อภัย
ตนเอง ได้แก่ การตำหนิตนเองและผู้อื่น ความรุนแรงของการกระทำผิด ความรู้สึกผิด ความละอาย ความ
เข้าใจอย่างร่วมรู้สึก พฤติกรรมเชิงประนีประนอม และการได้รับการอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ
(2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

3. เยาวชนได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัย ในโครงการวิจัยนี้ เนื่องจากเยาวชนมีลักษณะตรงกับบุคคล
ที่จะศึกษาโดยเจ้าหน้าที่เป็นผู้คัดกรองให้ จำนวน 100 คน ที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือก กล่าวคือ เกณฑ์คัดเข้าได้แก่

4. กระบวนการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) เป็นเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือศูนย์ฝึกและอบรม
เด็กและเยาวชน ทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี

(2) มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

(3) มีความเข้าใจและสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี

เกณฑ์ในการคัดออกได้แก่ เป็นเยาวชนที่มีประวัติว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น ซึมเศร้า หรือ
โรคจิตเวชอื่นๆ และอยู่ในช่วงการรักษา

4.1 หลังจากที่เยาวชนผ่านการคัดกรองเบื้องต้นแล้ว และแสดงความจำนงที่จะเข้าร่วมโครงการ
ผู้วิจัยจะได้อธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัย ให้เยาวชนอ่านเอกสารคำชี้แจงข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมใน

เลขที่โครงการวิจัย 260-2/62

วันที่รับรอง - 3.0.พ. 2563

วันหมดอายุ - 2.ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

AF 04-07

การวิจัย ตลอดจนตอบข้อสงสัยต่าง ๆ จนเกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี หากเยาวชนมีความประสงค์และยินดีที่จะร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลลงนามแฝงหรือประทับลายนิ้วมือลงในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

4.2 ในการเข้าร่วมการวิจัย เยาวชนจะตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 110 ข้อ ในเวลาประมาณ 45-60 นาที ทั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันมิให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลอื่นของเยาวชนรั่วไหล โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตัวเองทั้งหมด รวมทั้งในแบบสอบถามจะไม่มีกรเก็บข้อมูลชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชน การตอบแบบสอบถามจะกระทำขึ้น ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเยาวชนและครอบครัวจะได้รับการปกปิด เป็นความลับ และจะไม่มีข้อมูลใดที่สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้

5. ในระหว่างที่ตอบแบบสอบถาม หากเยาวชนไม่สะดวกใจ หรือไม่สบายใจที่จะตอบในข้อใด ก็สามารถเว้นข้อนั้นไม่ตอบได้ และหากระหว่างการตอบแบบสอบถาม หากผู้วิจัยพบว่าเยาวชนมีท่าทีที่แสดงถึงความสะเทือนใจ (เช่น ตาแดง ร้องไห้) ผู้วิจัยจะให้เยาวชนหยุดตอบแบบสอบถามทันที อนึ่งผู้วิจัยซึ่งคือนักจิตวิทยาการปรึกษาอยู่แล้วจะได้ประเมินสภาพจิตใจเบื้องต้น และรายงานกรณีดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าว เพื่อการดูแลที่เหมาะสมต่อไป

6. การเข้าร่วมในการวิจัยของเยาวชนครั้งนี้ ไม่มีค่าตอบแทนใดๆ เยาวชนจะได้รับของที่ระลึกจากคณะผู้วิจัย เป็นผ้าขนหนู ราคาไม่เกิน 50 บาท ทั้งนี้ การเข้าร่วมในการวิจัยของเยาวชนเป็นไปโดยความสมัครใจ และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ

7. ประโยชน์ในการเข้าร่วมวิจัยของเยาวชน คือ เยาวชนจะได้แบ่งปันประสบการณ์ตรงของเยาวชนเกี่ยวกับการให้อภัยตนเอง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักจิตวิทยา บุคลากร เจ้าหน้าที่ของรัฐบาล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานร่วมกับเยาวชนผู้กระทำความผิด ได้ทราบแนวทางในการลดหรือเพิ่มปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำความผิด

เลขที่โครงการวิจัย. 260.2/62
วันที่รับรอง... - 3.0.พ. 2563
วันหมดอายุ... - 2 ก.พ. 2564

ปรับปรุงเมื่อ 23 พฤษภาคม 2554

ที่ ยธ ๐๖๓๐๘/๕๗๕

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา
อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น ๕
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

๑๖ มีนาคม ๒๕๖๓

เรื่อง การอนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ้างถึง หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ อว ๖๔.๗/๑๓๘ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

ตามหนังสือที่อ้างถึง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยคณะจิตวิทยา ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการงานวิจัย โดยมีนายภุมเรศ ภูผา นิสิตระดับปริญญาเอก ซึ่งเป็นผู้ศึกษาวิจัย เรื่อง การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว โดยขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยและนำเครื่องมือการวิจัย ซึ่งเป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กและเยาวชน เพื่อใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กและเยาวชน ณ ๑) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านมูทิตา ๒) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ๓) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร ๔) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๑ ระยอง ๕) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดระยอง ๖) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๕ อุบลราชธานี ๗) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี ๘) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๗ เชียงใหม่ ๙) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ ๑๐) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๔ สงขลา และ ๑๑) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ความละเอียดทราบแล้ว นั้น

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณาแล้วอนุญาตให้ นายภุมเรศ ภูผา ดำเนินการเก็บข้อมูลกับเด็กและเยาวชน ในหน่วยงานสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้ โดยในการเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน จะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของเจ้าหน้าที่และการฝึกอบรมของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ ให้ติดต่อไปยังหน่วยงานเพื่อประสาน วัน เวลา ที่จะเข้าเก็บข้อมูลต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวศิริประกาย วรปรีชา)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สถาบันวิจัยและพัฒนา

โทร. ๐ ๒๓๔๓ ๖๕๓๙ โทรสาร ๐ ๒๓๔๓ ๘๔๘๒

1. มาตรการกำหนดตนเองและผู้อื่น

ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002) เพื่อวัดแนวโน้มการตำหนิผู้อื่น และการกำหนดตนเองของผู้กระทำผิด มาตรวัดนี้มี 2 องค์ประกอบ คือ (1) แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame Others) มี 8 ข้อคำถาม และ (2) แนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Self) มี 8 ข้อคำถาม รวมทั้งหมด 16 ข้อคำถาม โดยมาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่มีแนวโน้มเลย และ ค่า 5 หมายถึง มีแนวโน้มมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค ด้านแนวโน้มการตำหนิผู้อื่น = .73 และด้านแนวโน้มการกำหนดตนเอง = .85

การกำหนดตนเองและผู้อื่น (Blame self and other) หมายถึง แนวโน้มในการกล่าวโทษต่อบุคคลอื่นแบบแสดงออก (Propensity to Blame Others) หรือแนวโน้มในการกล่าวโทษต่อตนเอง (Propensity to Blame Self) ของเยาวชน ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ความผิดพลาด และการกระทำผิดที่เกิดขึ้น เป็นลักษณะนิสัยที่แสดงถึงความล้มเหลวของการปรับตัวภายหลังกระทำผิด ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Griffin et al., 2015) ในการวิจัยนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรการกำหนดตนเองและผู้อื่นฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด The Multidimensional Forgiveness Inventory ของ Tangney, Boone, Dearing, และ Reinsmith, (2002)

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจงในการตอบ: ขอให้ท่านพิจารณาและโปรดระบุระดับความตรงในการอธิบายความรู้สึกของท่านว่ามีระดับมากน้อยเพียงใดต่อเหตุการณ์ตัวอย่าง ขอให้ท่านใช้ระดับในการประเมินดังต่อไปนี้

1	ไม่มีแนวโน้มเลย	2	ไม่มีแนวโน้ม
3	ไม่แน่ใจ	4	มีแนวโน้ม
5	มีแนวโน้มมากที่สุด		

ข้อคำถามและองค์ประกอบของมาตรการกำหนดตนเองและผู้อื่น

แนวโน้มการกำหนดตนเอง (Propensity to Blame Self) หมายถึง แนวโน้มการรับรู้ถึงความรับผิดชอบของตนที่เป็นผู้กระทำผิดต่อเหตุการณ์ อันเนื่องมาจากตนเองเป็นสาเหตุ

ต่อเหตุการณ์นั้น และต่อผลลัพธ์ด้านลบที่ตามมา และแนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame Others) หมายถึง แนวโน้มการรับรู้ต่อบุคคลอื่น ว่าเป็นผู้กระทำผิดต่อเหตุการณ์และนำมาซึ่งผลลัพธ์ทางด้านลบ ประกอบด้วย 16 ข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็นแนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame Others) 8 ข้อ และแนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Self) 8 ข้อ

องค์ประกอบที่ 1 แนวโน้มการตำหนิผู้อื่น (Propensity to Blame Others) หมายถึง แนวโน้มการรับรู้ต่อบุคคลอื่นว่าเป็นผู้กระทำผิดต่อเหตุการณ์และนำมาซึ่งผลลัพธ์ทางด้านลบ ซึ่งผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง จะเป็นผู้ที่มีระดับแนวโน้มการตำหนิผู้อื่นที่สูง และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้ต่ำจะเป็นผู้ที่มีระดับแนวโน้มการตำหนิผู้อื่นที่ต่ำ

คำชี้แจง-ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในสถานการณ์ต่อไปนี้ เยาวชนมีแนวโน้มที่จะคิดมากตำหนิ “ผู้อื่นหรือสิ่งอื่น” ที่ไม่ใช่ “ตนเอง” ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ดังกล่าว มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เยาวชนได้หักหลังเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมานาน	Imagine that your long-term boyfriend/girlfriend/spouse finds that you cheated on him/her.	1.000	เยาวชนได้หักหลังเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมานาน
2	คนใกล้ชิดของเยาวชนได้บอกความลับของเขาและย้ำว่าห้ามบอกใคร แต่เยาวชนเผลอบอกคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ	Imagine that your brother or sister tells you a secret, and specifically asks you not to tell anyone. The very next day, you let the secret slip out.	1.000	คนใกล้ชิดของเยาวชนได้บอกความลับของเขาและย้ำว่าห้ามบอกใคร แต่เยาวชนเผลอบอกคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ
3	เยาวชนนำรถจักรยานยนต์คันใหม่ของพ่อไปใช้	Imagine that you bring your new dog to your friend's house. While running around the house, the dog	0.800	เสนอแนะให้ เปลี่ยนรถคันอื่นมาชนจนไฟท้ายแตก เป็น รถคันอื่นมาชนไฟท้ายแตก ปรับเป็น

ข้อ	ข้อความ	Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002)	ค่า IOC	ปรับปรุง
	แล้วมีรถคันอื่นมาชนจนไฟท้ายแตก	breaks an antique lamp that belonged to your friend's grandmother.		เขาวชนนำรถจักรยานยนต์คันใหม่ของพ่อไปใช้ แล้วมีรถคันอื่นมาชนไฟท้ายแตก
4	เขาวชนเปลอใจไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแฟนของเพื่อนสนิท	Imagine that you have sex with you best friend's boyfriend/girlfriend/spouse.	0.600	1. เปลี่ยนเปลอใจ เป็น เปลอ 2. เปลี่ยนความสัมพันธ์ทางเพศ เป็น เพศสัมพันธ์ <u>ปรับเป็น</u> เขาวชนเปลอมีเพศสัมพันธ์กับแฟนของเพื่อนสนิท
5	เมื่อเพื่อนของเขาวชนถูกจับได้และถูกลงโทษในความผิดที่เขาวชนเป็นคนกระทำ โดยที่เขาวชนไม่ได้แสดงความรับผิดชอบใด ๆ เลย	Imagine that your friend is fired from her job for something she did not do. Even though you actually committed the act, you do not speak up to take the blame.	1.000	เมื่อเพื่อนของเขาวชนถูกจับได้และถูกลงโทษในความผิดที่เขาวชนเป็นคนกระทำ โดยที่เขาวชนไม่ได้แสดงความรับผิดชอบใด ๆ เลย
6	เขาวชนและพ่อแม่ทะเลาะโต้เถียงกันจนทำให้เขาวชนโกรธและกระทำบางสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เสียใจมาก	Imagine that during an argument, you do something in anger that hurts your parent deeply.	1.000	เขาวชนและพ่อแม่ทะเลาะโต้เถียงกัน จนทำให้เขาวชนโกรธและกระทำบางสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เสียใจมาก
7	เขาวชนถูกจับได้ว่านำของมีค่าจากบ้านเพื่อนมาเป็นของตนเอง	Imagine that your friend finds out that you copied their work and turned it in as your own.	1.000	เขาวชนถูกจับได้ว่า นำของมีค่าจากบ้านเพื่อนมาเป็นของตนเอง

ข้อ	ข้อความ	Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002)	ค่า IOC	ปรับปรุง
8	เยาวชนนัดหมายกับแฟน แล้วลืม โดยปล่อยให้แฟนต้องรอเก้าอี้	Imagine that you return from a one-month trip and make plans to meet your boyfriend/girlfriend/spouse for dinner. It turns out that you forgot about the dinner plans and stand him or her up.	1.000	เยาวชนนัดหมายกับแฟนแล้วลืม โดยปล่อยให้แฟนต้องรอเก้าอี้

องค์ประกอบที่ 2 แนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Others)

แนวโน้มการตำหนิตนเอง (Propensity to Blame Self) หมายถึง แนวโน้มการรับรู้ถึงความรับผิดชอบของตนที่เป็นผู้กระทำผิดต่อเหตุการณ์อันเนื่องมาจากตนเองเป็นสาเหตุต่อเหตุการณ์นั้น และต่อผลลัพธ์ทางด้านลบที่ตามมา ซึ่งผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง จะเป็นผู้ที่มีระดับแนวโน้มการตำหนิตนเองที่สูง และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้ต่ำจะเป็นผู้ที่มีระดับแนวโน้มการตำหนิตนเองที่ต่ำ

คำชี้แจง-ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในสถานการณ์ต่อไปนี้ เยาวชนมีแนวโน้มที่จะ คิดมากและตำหนิตนเอง” ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ดังกล่าว **มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับท่านมากที่สุด**

ข้อ	ข้อความ	Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เยาวชนได้หักหลังเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมานาน	Imagine that your long-term boyfriend/girlfriend/spouse finds that you cheated on him/her.	1.000	เยาวชนได้หักหลังเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมานาน

ข้อ	ข้อความ	Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002)	ค่า IOC	ปรับปรุง
2	คนใกล้ชิดของเยาวชนได้บอกความลับของเขาและย้ำว่าห้ามบอกใคร แต่เยาวชนเผลอบอกคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ	Imagine that your brother or sister tells you a secret, and specifically asks you not to tell anyone. The very next day, you let the secret slip out.	1.000	คนใกล้ชิดของเยาวชนได้บอกความลับของเขาและย้ำว่าห้ามบอกใคร แต่เยาวชนเผลอบอกคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ
3	เยาวชนนำรถจักรยานยนต์คันใหม่ของพ่อไปใช้ แล้วมีรถคันอื่นมาชนจนไฟท้ายแตก	Imagine that you bring your new dog to your friend's house. While running around the house, the dog breaks an antique lamp that belonged to your friend's grandmother.	0.800	1. เปลี่ยนรถคันอื่นมาชนจนไฟท้ายแตก เป็น รถคันอื่นมาชนจนไฟท้ายแตก <u>เปลี่ยนเป็น</u> เยาวชนนำรถจักรยานยนต์คันใหม่ของพ่อไปใช้ แล้วมีรถคันอื่นมาชนไฟท้ายแตก
4	เยาวชนเผลอใจไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแฟนของเพื่อนสนิท	Imagine that you have sex with you best friend's boyfriend/girlfriend/spouse.	0.600	1. เปลี่ยนเผลอใจ เป็น เผลอ 2. เปลี่ยนความสัมพันธ์ทางเพศ เป็น เพศสัมพันธ์ <u>เปลี่ยนเป็น</u> เยาวชนมีเพศสัมพันธ์กับแฟนของเพื่อนสนิท
5	เมื่อเพื่อนของเยาวชนถูกจับได้และถูกลงโทษในความผิดที่เยาวชนเป็นคนกระทำ โดยที่เยาวชนไม่ได้แสดงความรับผิดชอบใด ๆ เลย	Imagine that your friend is fired from her job for something she did not do. Even though you actually committed the act, you do not speak up to take the blame.	1.000	เมื่อเพื่อนของเยาวชนถูกจับได้และถูกลงโทษในความผิดที่เยาวชนเป็นคนกระทำ โดยที่เยาวชนไม่ได้แสดงความรับผิดชอบใด ๆ เลย

ข้อ	ข้อความ	Tangney, Boone, Dearing, & Reinsmith, (2002)	ค่า IOC	ปรับปรุง
6	เยาวชนและพ่อแม่ทะเลาะโต้เถียงกัน จนทำให้เยาวชนโกรธและกระทำบางสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เสียใจมาก	Imagine that during an argument, you do something in anger that hurts your parent deeply.	1.000	เยาวชนและพ่อแม่ทะเลาะโต้เถียงกัน จนทำให้เยาวชนโกรธและกระทำบางสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เสียใจมาก
7	เยาวชนถูกจับได้ว่า นำของมีค่าจากบ้านเพื่อนมาเป็นของตนเอง	Imagine that your friend finds out that you copied their work and turned it in as your own.	1.000	เยาวชนถูกจับได้ว่า นำของมีค่าจากบ้านเพื่อนมาเป็นของตนเอง
8	เยาวชนนัดหมายกับแฟนแล้วลืม โดยปล่อยให้แฟนต้องรอแก้	Imagine that you return from a one-month trip and make plans to meet your boyfriend/girlfriend/spouse for dinner. It turns out that you forgot about the dinner plans and stand him or her up.	1.000	เยาวชนนัดหมายกับแฟนแล้วลืม โดยปล่อยให้แฟนต้องรอแก้

CHULALONGKORN UNIVERSITY

2. มาตรการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด

ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ Transgression Semantic Differentiation (TSD) ของ McConnell, Dixon, Finch, (2012) ซึ่งมีข้อคำถามจำนวนรวม 24 ข้อ ประกอบด้วย 2 ด้านย่อย คือ (1) ผู้กระทำผิดรับรู้การกระทำผิดที่เกิดขึ้น (Transgressor Perception: TSD-TP) จำนวน 12 ข้อ (2) ผู้กระทำผิดรับรู้ถึงมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (Victim Perception: TSD-VP) จำนวน 12 ข้อ มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 7 ระดับ เช่น ค่า 1 หมายถึง ไม่รุนแรง และ ค่า 7 หมายถึง รุนแรง หรือ ค่า 1 หมายถึง ไม่รุนแรงหรือไม่อันตราย และ ค่า 7 หมายถึง รุนแรง

มากที่สุด หรือ อันตรายมากที่สุด ค่าคะแนนที่มาก หมายถึง การรับรู้ระดับความรุนแรงที่สูง และค่าคะแนนที่น้อย หมายถึง การรับรู้ระดับความรุนแรงที่ต่ำ

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจงในการตอบ: ขอให้ท่านพิจารณาและโปรดวงกลมระดับความตรงในการอธิบายทัศนคติของท่านต่อเหตุการณ์การกระทำผิดที่เกิดขึ้น โดยหมายเลข 4 หมายถึงกึ่งกลางของคำอธิบายทัศนคติทั้งสองด้าน และหมายเลขที่ยิ่งใกล้เคียงกับคำอธิบายทั้งสองด้าน แสดงถึงระดับความตรงกับคำอธิบายนั้น ๆ ที่ยิ่งมากขึ้น

ข้อความและองค์ประกอบของมาตรวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด

การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด (severity of transgressions) หมายถึง การรับรู้ถึงระดับความรุนแรงของความผิดพลาดหรือการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิด อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือความเชื่อที่มีอยู่เดิม ร่วมกับการรับรู้สถานการณ์ของการกระทำผิดนั้น ส่งผลต่อการรับรู้ระดับความรุนแรง ทั้งในรับรู้และท่อนระดับความรุนแรงในมุมมองของเยาวชนที่ได้กระทำผิดพลาดหรือกระทำผิด และการรับรู้และสะท้อนระดับความรุนแรงในมุมมองของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดที่เกิดขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดการรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรวัด Transgression Semantic Differentiation (TSD) McConnell, Dixon, Finch, (2012)

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนรับรู้ว่าการกระทำผิดของตนเองอยู่ในระดับใด โดยทำเครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	McConnell, Dixon, Finch, (2012)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	ไม่รุนแรง รุนแรง	Mild Harsh 1---2---3---4---5---6---7	1.00	ไม่รุนแรง รุนแรง 1---2---3---4---5---6---7
2	ไม่อันตราย อันตรายที่สุด	Harmless Harmful 1---2---3---4---5---6---7	1.00	ไม่อันตราย อันตรายที่สุด 1---2---3---4---5---6---7

ข้อ	ข้อความ	McConnell, Dixon, Finch, (2012)	ค่า IOC	ปรับปรุง
3	ไม่น่ารังเกียจ น่ารังเกียจ 1---2---3---4---5---6---7	Inoffensive Offensive 1---2---3---4---5---6---7	0.80	ไม่น่ารังเกียจ ล้วงละเมิด 1---2---3---4---5---6---7
4	โหดร้าย เมตตา 1---2---3---4---5---6---7	Cruel Kind 1---2---3---4---5---6---7	0.80	โหดร้าย ดี 1---2---3---4---5---6---7
5	เป็นที่พอใจ ไม่เป็นที่พอใจ 1---2---3---4---5---6---7	Pleasant Unpleasant 1---2---3---4---5---6---7	1.00	เป็นที่พอใจ ไม่เป็นที่พอใจ 1---2---3---4---5---6---7
6	เบา ๆ หนักหนา 1---2---3---4---5---6---7	Soft Hard 1---2---3---4---5---6---7	1.00	เบา ๆ หนักหนา 1---2---3---4---5---6---7
7	ดี เลว 1---2---3---4---5---6---7	Good Bad 1---2---3---4---5---6---7	1.00	ดี เลว 1---2---3---4---5---6---7
8	น่ากลัว ไม่น่ากลัว 1---2---3---4---5---6---7	Horrible Not that bad 1---2---3---4---5---6---7	0.80	เลวร้าย ไม่แย่มาก 1---2---3---4---5---6---7
9	สามัคคี แตกแยก 1---2---3---4---5---6---7	Not Disruptive Disruptive 1---2---3---4---5---6---7	0.80	ไม่ยุ่งยาก ก่อปัญหา 1---2---3---4---5---6---7
10	สร้างสรรค์ ทำลาย 1---2---3---4---5---6---7	Constructive Damaging 1---2---3---4---5---6---7	0.80	สร้างสรรค์ ก่อให้เกิดความเสียหาย 1---2---3---4---5---6---7
11	มีศีลธรรม ไร้ศีลธรรม 1---2---3---4---5---6---7	Moral Immoral 1---2---3---4---5---6---7	1.00	มีศีลธรรม ไร้ศีลธรรม 1---2---3---4---5---6---7
12	ผิดหลักความถูกต้อง ถูกหลักความถูกต้อง 1---2---3---4---5---6---7	Unethical Ethical 1---2---3---4---5---6---7	1.00	ผิดหลักความถูกต้อง ถูกหลักความถูกต้อง 1---2---3---4---5---6---7

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนรู้ว่าผู้เสียหาย/ ผู้ได้รับผลกระทบมองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระดับใด โดยทำเครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	McConnell, Dixon, Finch, (2012)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	ไม่รุนแรง รุนแรง 1---2---3---4---5---6---7	Mild Harsh 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	ไม่รุนแรง รุนแรง 1---2---3---4---5---6---7 7
2	ไม่อันตราย อันตรายที่สุด 1---2---3---4---5---6---7	Harmless Harmful 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	ไม่อันตราย อันตรายที่สุด 1---2---3---4---5---6---7 7
3	ไม่น่ารังเกียจ น่ารังเกียจ 1---2---3---4---5---6---7	Inoffensive Offensive 1---2---3---4---5---6---7	0.8 0	ไม่น่ารังเกียจ ล้วงละเมิด 1---2---3---4---5---6---7 7
4	โหดร้าย เมตตา 1---2---3---4---5---6---7	Cruel Kind 1---2---3---4---5---6---7	0.8 0	โหดร้าย ดี 1---2---3---4---5---6---7 7
5	เป็นที่พอใจ ไม่เป็นที่พอใจ 1---2---3---4---5---6---7	Pleasant Unpleasant 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	เป็นที่พอใจ ไม่เป็นที่พอใจ 1---2---3---4---5---6---7 7
6	เบา ๆ หนักหนา 1---2---3---4---5---6---7	Soft Hard 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	เบา ๆ หนักหนา 1---2---3---4---5---6---7 7
7	ดี เลว 1---2---3---4---5---6---7	Good Bad 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	ดี เลว 1---2---3---4---5---6---7 7
8	น่ากลัว ไม่น่ากลัว 1---2---3---4---5---6---7	Horrible Not that bad 1---2---3---4---5---6---7	0.8 0	เลวร้าย ไม่แย่มาก 1---2---3---4---5---6---7 7
9	สามัคคี แตกแยก 1---2---3---4---5---6---7	Not Disruptive Disruptive 1---2---3---4---5---6---7	0.8 0	ไม่ยุ่งยาก ก่อปัญหา 1---2---3---4---5---6---7 7
10	สร้างสรรค์ ทำลาย 1---2---3---4---5---6---7	Constructive Damaging 1---2---3---4---5---6---7	0.8 0	สร้างสรรค์ ก่อให้เกิดความเสียหาย 1---2---3---4---5---6---7 7
11	มีศีลธรรม ไร้ศีลธรรม 1---2---3---4---5---6---7	Moral Immoral 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	มีศีลธรรม ไร้ศีลธรรม 1---2---3---4---5---6---7 7
12	ผิดหลักความถูกต้อง ถูกหลักความถูกต้อง 1---2---3---4---5---6---7	Unethical Ethical 1---2---3---4---5---6---7	1.0 0	ผิดหลักความถูกต้อง ถูกหลักความถูกต้อง 1---2---3---4---5---6---7 7

3.มาตรวัดความรู้สึกลด

ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall, Sanftner, & Tangney, (1994) ซึ่งมีข้อคำถาม 5 ข้อ เพื่อประเมินความรู้สึกลดอันเนื่องมาจากการกระทำผิดของตน มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .82

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจงในการตอบ: ข้อความต่อไปนี้ อาจสามารถอธิบายถึงความรู้สึกของท่านในตอนนี้ ได้ตรงหรือไม่ตรง ขอให้ท่านพิจารณาและโปรดระบุระดับความตรงในการอธิบายความรู้สึกของท่าน ในตอนนี้ว่ามีระดับมากน้อยเพียงใด ขอให้ท่านใช้ระดับในการประเมินดังต่อไปนี้

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ข้อคำถามมาตรวัดความรู้สึกลด

ความรู้สึกลด (guilt) หมายถึง สภาวะความเครียดทางจิตใจ ความสำนึกผิด ความเสียใจ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ เกิดความเป็นห่วง กังวล เข้าอกเข้าใจ อันเป็นแรงกระตุ้นภายในให้แสดงการขอโทษ การสารภาพผิด การชดเชย การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Tangney, 1995) ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความรู้สึกลดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จากมาตรวัด State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall, Sanftner, และ Tangney, (1994) ผู้ที่มีคะแนนสูง จะมีระดับของความรู้สึกลดที่สูง และผู้ที่มีคะแนนต่ำ จะมีลักษณะของความรู้สึกลดที่ต่ำ โดยมาตรนี้มี ข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อดังนี้

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด โดยทำ

เครื่องหมาย × ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ข้อ	ข้อความ	Marschall, Sanftner, & Tangney, (1994)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เยาวชนรู้สึกแย่ต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป	I feel bad about something I have done.	1.000	เยาวชนรู้สึกแย่ต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป
2	เยาวชนอยากขอโทษ	I feel like apologizing, confessing.	0.800	เยาวชนอยากขอโทษและสารภาพผิด
3	เยาวชนมักคิดถึงสิ่งไม่ดีที่ได้กระทำ	I cannot stop thinking about something bad I have done.	0.800	เยาวชนไม่สามารถหยุดคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ทำลงไป
4	เยาวชนรู้สึกเครียดจากสิ่งที่ได้กระทำ	I feel tension about something I have done.	1.000	เยาวชนรู้สึกเครียดจากสิ่งที่ได้กระทำ
5	เยาวชนรู้สึกเสียใจและสำนึกผิด	I feel remorse, regret.	0.800	เยาวชนรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่กระทำไป

4.มาตรวัดความละอาย

ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall, Sanftner, & Tangney, (1994) มีข้อคำถาม 5 ข้อ เพื่อประเมินความละอายใจที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของตน (shame) มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .89

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจงในการตอบ: ข้อความต่อไปนี้ อาจสามารถอธิบายถึงความรู้สึกของท่านในตอนนี้ ได้ตรงหรือไม่ตรง ขอให้ท่านพิจารณาและโปรดระบุระดับความตรงในการอธิบายความรู้สึกของท่าน ในตอนนี้ว่ามีระดับมากน้อยเพียงใด ขอให้ท่านใช้ระดับในการประเมินดังต่อไปนี้

1	ไม่ตรงกับตัวฉันที่สุด	2	ไม่ตรงกับตัวฉัน
3	ตรงและไม่ตรงกับตัวฉันพอๆ กัน	4	ตรงกับตัวฉัน
5	ตรงกับตัวฉันที่สุด		

ข้อคำถามมาตรวัดความละอายใจ

ความละอาย (shame) หมายถึง สภาวะของอัตมโนทัศน์ที่ถูกทำลาย อันเป็นผลจากการประเมินต่ออัตมโนทัศน์ของเยาวชนโดยตรงหลังจากกระทำผิดพลาดหรือกระทำผิด เยาวชนเกิดความล้มเหลวในการให้อภัยต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เกิดความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมเชิงลบต่อตนเอง เช่นการวิจารณ์ตนเอง การหลีกเลี่ยง การปฏิเสธตนเอง สะท้อนการรับรู้คุณค่าในตน (self-worth) ในระดับต่ำ รู้สึกว่าตนเองไม่สำคัญ รู้สึกไร้ค่าและหมดพลัง (Tangney, 1995) ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดความรู้สึกละอายฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จากมาตรวัด State Shame and Guilt Scale (SSGS) ของ Marschall, Sanftner, และ Tangney, (1994) ผู้ที่มีคะแนนสูง จะมีระดับความละอายใจที่สูง และผู้มีคะแนนต่ำ จะมีระดับความละอายใจที่ต่ำ โดยมาตรนี้มี ข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อดังนี้

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด โดยทำ

เครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ข้อ	ข้อความ	Marschall, Sanftner, & Tangney, (1994)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เยาวยอนอยากจะทำลอบไปให้ไกล ไม่พบใครอีก	I want to sink into the floor and disappear.	1.000	เยาวยอนอยากจะทำลอบไปให้ไกล ไม่พบใครอีก
2	เยาวยอนรู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี	I feel like I am a bad person.	1.000	เยาวยอนรู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี
3	เยาวยอนรู้สึกไร้ค่าและหมดพลัง	I feel worthless, powerless.	1.000	เยาวยอนรู้สึกไร้ค่าและหมดพลัง
4	เยาวยอนรู้สึกถูกลดเกียรติและทำให้ขายหน้า	I feel humiliated, disgraced.	1.000	เยาวยอนรู้สึกอับอายและขายหน้า
5	เยาวยอนรู้สึกว่าตนเองไม่สำคัญ	I feel small.	1.000	เยาวยอนรู้สึกว่าตนเองไม่สำคัญ

5.มาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม

ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัด Conciliatory Behaviors Scale (CBS) ของ McCullough et al., (1997) และ McConnell, Dixon, Finch, (2012) มาตรวัดมี 5 ข้อคำถามที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .74

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจง ขอให้เยาวยอนอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วประเมินว่าเยาวยอนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนตัวเลขที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1	ไม่ตรงกับตัวเยาวยอนที่สุด	2	ไม่ตรงกับตัวเยาวยอน
3	ไม่แน่ใจ	4	ตรงกับตัวเยาวยอน
5	ตรงกับตัวเยาวยอนมากที่สุด		

ข้อคำถามและองค์ประกอบของมาตรวัดพฤติกรรมเชิงประนีประนอม

พฤติกรรมเชิงประนีประนอม (conciliatory behavior) หมายถึง แนวโน้มการแสดงออกในพฤติกรรมเชิงบวกของเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น การขอโทษ การสารภาพผิด การแสดงความห่วงใย การชดใช้ การชดเชย และการแสวงหาการให้อภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบสำหรับความผิดพลาดและการกระทำผิดที่เกิดขึ้น อันเป็นผลจากความรับผิดชอบ ความรู้สึกผิด และความละอายภายใน และตั้งใจที่จะไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก McCullough และคณะ, (1997)

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด โดยทำ

เครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ข้อ	ข้อความ	McCullough et al., (1997)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เยาวชนพยายามแก้ไขสิ่งต่างๆให้ดีขึ้นและพยายามชดเชยและชดใช้	I tried to make amends or compensations.	1.000	เยาวชนพยายามแก้ไขสิ่งต่างๆให้ดีขึ้นและพยายามชดเชยและชดใช้
2	เยาวชนพยายามคืนดีโดยเขียนจดหมาย โทรศัพท์ หรือแสดงความรักและความห่วงใยต่อผู้เสียหายหรือผู้ได้รับผลกระทบ	I took steps toward reconciliation: Wrote them, called them, expressed love, showed concern, etc.	0.800	เยาวชนพยายามขอโทษโดยเขียนจดหมาย โทรศัพท์ หรือแสดงความรักและความห่วงใยต่อผู้เสียหายหรือผู้ได้รับผลกระทบ
3	เยาวชนพยายามพูดว่า “ฉันเสียใจ”	I attempted to say I was sorry.	0.800	เยาวชนพยายามขอโทษต่อสิ่งที่ได้ทำ
4	เยาวชนแสดงความรับผิดชอบเป็นการ	I have expressed personal responsibility	1.000	เยาวชนแสดงความรับผิดชอบเป็นการ

ข้อ	ข้อความ	McCullough et al., (1997)	ค่า IOC	ปรับปรุง
	ส่วนตัว และรู้สึกผิด รู้สึก ละอายต่อการกระทำผิด	and guilt/shame for the offense		ส่วนตัว และรู้สึกผิด รู้สึก ละอายต่อการกระทำผิด
5	เยาวชนได้แสดงความ ตั้งใจที่จะไม่กลับไป กระทำผิดซ้ำ	I have expressed my intentions to not repeat the offense.	1.000	เยาวชนได้แสดงความ ตั้งใจที่จะไม่กลับไป กระทำผิดซ้ำ

6.มาตรวัดการรับรู้การภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The Heartland Forgiveness Scale ของ Thompson และคณะ, (2005) และ McConnell, Dixon, และ Finch, (2012) เพื่อประเมินการรับรู้การให้อภัยจากผู้เสียหาย (ได้แก่ ผู้ที่ได้รับผลเสียโดยตรงจากการกระทำของผู้กระทำผิด ผู้ถูกละเมิดสิทธิ์) และผู้ได้รับผลกระทบ (ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลแวดล้อม) ซึ่งมีข้อความจำนวน 6 ข้อ

มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย และ ค่า 5 หมายถึง ตรงมากที่สุด โดยมาตรวัดต้นฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคอยู่ระหว่าง .72-.87

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจง ขอให้เยาวชนอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วประเมินว่าเยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนตัวเลขที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1	ไม่ถูกต้องที่สุด	2	ไม่ถูกต้อง
3	ไม่แน่ใจ	4	ถูกต้อง
5	ถูกต้องที่สุด		

ข้อคำถามและองค์ประกอบของมาตรวัดการรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ

การรับรู้การอภัยจากผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบ (Perceived forgiveness from Victim) หมายถึง การรับรู้ของเยาวชนผู้กระทำผิดถึงการให้อภัย ความเข้าอกเข้าใจในความผิดพลาด และการกระทำผิดที่ผ่านมาจากผู้เสียหาย (ได้แก่ ผู้ที่ได้รับผลเสียโดยตรงจากการกระทำของผู้กระทำผิด ผู้ถูกละเมิดสิทธิ) และผู้ได้รับผลกระทบ (ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลแวดล้อม) รับรู้ถึงพฤติกรรม ท่าทีของผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่ให้อภัยต่อเยาวชน และเยาวชนรู้ว่าตนสามารถเป็นเยาวชนที่เปลี่ยนแปลงตนเองเป็นเยาวชนที่ดีได้

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด โดยทำ

เครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ข้อ	ข้อความ	Thompson et al., (2005)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	1) ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบยังคงเอาโทษเยาวชนอย่างต่อเนื่อง	1) The victim will continue to punish me. (Reverse Score)	0.800	1) เยาวชนมองว่าผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบยังคงอยากให้อเยาวชนได้รับโทษ
2	2) เวลาที่ผ่านไป ทำให้ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบเข้าใจเยาวชนในความผิดพลาดที่ได้กระทำลงไป	2) With time the victim has been understanding of me for the mistake I made.	0.800	2) เวลาที่ผ่านไป ทำให้ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบเข้าอกเข้าใจเยาวชนสำหรับความผิดพลาดที่ได้กระทำลงไป
3	3) ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบยังคงไม่ให้อภัยต่อเยาวชน	3) The victim will continue to be hard	0.800	3) ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบยังคงมีพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อฉัน

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจง ขอให้เยาวชนอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วประเมินว่าเยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนตัวเลขที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1	ไม่ตรงกับเยาวชนมากที่สุด	2	ไม่ตรงกับเยาวชน
3	ไม่แน่ใจ	4	ตรงกับเยาวชน
5	ตรงกับเยาวชนมากที่สุด		

ข้อคำถามและองค์ประกอบของมาตรวัดความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก

ความเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก (Empathy) หมายถึง การรับรู้ทางด้านความคิด ความรู้สึกของเยาวชนผู้กระทำผิดต่อภาวะที่แท้จริงของผู้อื่น เป็นต้นการรับรู้ต่อผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบที่กำลังมีปัญหา พบความเดือนร้อน เกิดความรู้สึกอยากปกป้องบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ถูกเอาเปรียบหรือถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า *เยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด* โดยทำเครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ข้อ	ข้อความ	Davis, (1980)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เยาวชนมักจะมีความรู้สึกปรารถนาดีและใส่ใจต่อคนที่โชคร้ายกว่าเยาวชน	I often have tender, concerned feelings for people less fortunate than me.	1.000	เยาวชนมักจะมีความรู้สึกปรารถนาดีและใส่ใจต่อคนที่โชคร้ายกว่าเยาวชน
2	บางครั้งเยาวชนไม่ได้รู้สึกเสียใจไปกับคนอื่นๆที่กำลังมีปัญหา	Sometimes I don't feel very sorry for other people when they are having problems. (Reverse Score)	1.000	บางครั้งเยาวชนไม่ได้รู้สึกเสียใจไปกับคนอื่นๆที่กำลังมีปัญหา

ข้อ	ข้อความ	Davis, (1980)	ค่า IOC	ปรับปรุง
3	เมื่อเยาวชนพบเห็นคนถูกเอาเปรียบ เยาวชนมีความรู้สึกอยากจะปกป้องพวกเขา	When I see someone being taken advantage of, I feel kind of protective towards them.	1.000	เมื่อเยาวชนพบเห็นคนถูกเอาเปรียบ เยาวชนมีความรู้สึกอยากจะปกป้องพวกเขา
4	ความโชคไม่ดีของคนอื่นๆ ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชน	Other people's misfortunes do not usually disturb me a great deal. (Reverse Score)	0.800	ความเดือดร้อนของคนอื่นๆ ไม่ได้ทำให้เยาวชนรู้สึกแย่
5	เมื่อเยาวชนเห็นคนถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม บางครั้งเยาวชนก็ไม่ได้รู้สึกสงสารอะไรพวกเขานัก	When I see someone being treated unfairly, I sometimes don't feel very much pity for them (Reverse Score)	1.000	เมื่อเยาวชนเห็นคนถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม บางครั้งเยาวชนก็ไม่ได้รู้สึกสงสารอะไรพวกเขานัก
6	เยาวชนมักจะมีความรู้สึกต่อสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น	I am often quite touched by things that I see happen.	1.000	เยาวชนมักจะมีความรู้สึกต่อสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น
7	เยาวชนมองว่าตนเองเป็นคนค่อนข้างซีใจอ่อน/ซีสงสาร	I would describe myself as a pretty soft-hearted person.	1.000	เยาวชนมองว่าตนเองเป็นคนค่อนข้างซีใจอ่อน/ซีสงสาร

8. มาตรการให้อภัยตนเอง แบ่งออกเป็น 2 ชุด ดังนี้

8.1 มาตรการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชน

มาตรการให้อภัยตนเอง ผู้วิจัยพัฒนามาจากมาตรวัดต้นฉบับ The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008) มาตรวัดต้นฉบับมี 17 ข้อ กระทั่ง เพื่อประเมินการตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบด้วยการเเมิน 2 ด้านย่อยคือ

การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) ประกอบด้วย 8 ข้อกระทง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .86 และด้านการประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB) ประกอบด้วย 9 ข้อกระทง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .91 คำถาม

มาตรวัดนี้เป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ ค่า 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ ค่า 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การให้อภัยตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิด (Self-forgiveness) หมายถึง การให้อภัยต่อตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดหรือการกระทำผิดต่อบุคคลอื่น ทั้งในระดับของความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออก โดยเยาวชนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) คือ (1) เยาวชนที่กระทำผิดลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด (2) เยาวชนที่กระทำผิดลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของเยาวชนเอง (3) เยาวชนที่กระทำผิดเพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตนและมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรวัดการให้อภัยตนเองสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจาก มาตรวัด The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)

รูปแบบการตอบมาตรวัด

คำชี้แจงในการตอบ: ข้อความต่อไปนี้ อาจสามารถอธิบายถึงความรู้สึกของท่านในตอนนี้ได้ตรงหรือไม่ตรง ขอให้ท่านพิจารณาและโปรดระบุระดับความตรงในการอธิบายความรู้สึกของท่าน **ในตอนนี้**ว่ามีระดับมากน้อยเพียงใด ขอให้ท่านใช้ระดับในการประเมินดังต่อไปนี้

1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน	4	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		

ข้อคำถามและองค์ประกอบของมาตรวัดการให้อภัยตนเอง

ด้านที่ 1: การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความรู้สึกและด้านการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) หมายถึง ปัจจัยด้านความรู้สึกและการกระทำที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง โดยบุคคลที่มีระดับการให้อภัยตนเองที่สูงจะมีการรับรู้ทางด้านความรู้สึกและด้านการกระทำทางด้านบวก เชิงก่อ และสร้างสรรค์ที่มากต่อตนเองภายหลังการกระทำผิดด้วยเช่นเดียวกัน เช่น เกิดความรู้สึกดีต่อตนเองมากขึ้น ลดการทำให้ตนเองตกต่ำน้อยลง รู้สึกถึงคุณค่าและได้รับความรักจากผู้อื่น เป็นต้น ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง จะเป็นผู้ที่มีระดับความรู้สึกและการกระทำทางด้านบวกต่ออัตมโนทัศน์ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่สูง อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่สูงด้วยเช่นเดียวกัน และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้ต่ำ จะเป็นผู้ที่มีระดับความรู้สึกและการกระทำต่ออัตมโนทัศน์ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่ค่อนข้างลบ อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่ต่ำด้วยเช่นเดียวกันผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง

คำชี้แจง ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย x ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน	4	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งผิด เยาวชนรู้สึกเห็นใจต่อตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel compassionate toward myself.	0.600	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งผิด เยาวชนรู้สึกเห็นใจตัวเอง
2	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งผิด เยาวชนรู้สึกปฏิเสธต่อตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel rejecting of myself.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งผิด เยาวชนรู้สึกยอมรับตนเองไม่ได้

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
3	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกยอมรับต่อตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel accepting of myself.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกยอมรับตนเองได้
4	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกไม่ชอบตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel dislike of myself.	1.000	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนรู้สึกไม่ชอบตัวเอง
5	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนแสดงการยอมรับต่อตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I show myself acceptance.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนแสดงการยอมรับต่อตนเอง
6	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนแสดงความเห็นใจต่อตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I show myself compassion.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนแสดงความเห็นใจตนเอง
7	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนลงโทษตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I punish myself.	1.000	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนลงโทษตนเอง
8	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนไม่ให้ภัยตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I put myself down.	1.000	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนไม่ให้ภัยตนเอง

ด้านที่ 2: การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)

หมายถึง ปัจจัยด้านความเชื่อที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง โดยบุคคลที่มีระดับการให้อภัยตนเองที่สูงจะมีการรับรู้ทางด้านความเชื่อทางด้านบวก เชิงก่อ และสร้างสรรค์ที่มากต่อตนเองภายหลังการกระทำผิดด้วยที่มากด้วยเช่นเดียวกัน เช่น เชื่อถึงคุณค่าของตนและเชื่อว่าตนได้รับความรักจากผู้อื่น เป็นต้น ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อทางด้านบวกต่ออัตมโนทัศน์ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่สูง อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่สูงด้วยเช่นเดียวกัน และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้ต่ำ จะเป็นผู้ที่มีระดับความเชื่อต่ออัตมโนทัศน์

ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่ค่อนข้างลบ อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่ต่ำด้วย เช่นเดียวกัน

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าตัวเองยอมรับได้	As I consider what I did that was wrong, I believe I am acceptable.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่ายอมรับตัวเองได้
2	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าตนเองจะโอเค	As I consider what I did that was wrong, I believe I am okay.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าจะอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นได้
3	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนไม่น่าพอใจ	As I consider what I did that was wrong, I believe I am awful.	0.600	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าตนเองเป็นคนที่ไม่น่าพอใจ
4	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนไม่ดี	As I consider what I did that was wrong, I believe I am terrible.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนไม่ดี
5	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเหมาะสม เรียบร้อย	As I consider what I did that was wrong, I believe I am decent.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนยังมีสิ่งที่ดีในตนเอง
6	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนเลว	As I consider what I did that was wrong, I believe I am rotten.	1.000	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนแย่
7	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนควรค่าที่จะรัก	As I consider what I did that was wrong, I believe I am worthy of love.	0.600	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าตนยังมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
8	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นบุคคลไม่ดี	As I consider what I did that was wrong, I believe I am a bad person.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นคนไม่ดี
9	เมื่อเยาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นบุคคลที่น่ากลัว	As I consider what I did that was wrong, I believe I am horrible.	0.800	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เยาวชนเชื่อว่าเยาวชนเป็นบุคคลที่น่ากลัว

8.2 มาตรการให้ภัยตนเองสำหรับครอบครัว

การให้ภัยตนเองของครอบครัว (Self-forgiveness) หมายถึง การให้ภัยต่อตนเองของครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดที่เกิดจากความผิดพลาดหรือการละเลยต่อการอบรม เลี้ยงดู สักสอนเยาวชน ทั้งในระดับของความเชื่อ ความรู้สึก และการแสดงออก โดยครอบครัวเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านแรงจูงใจ (motivation) คือ (1) ครอบครัวลดแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สามารถกระตุ้นอันเกี่ยวเนื่องกับความผิดพลาดหรือการละเลยต่อการอบรม เลี้ยงดู สักสอนเยาวชน (2) ครอบครัวลดแรงจูงใจในการตอบโต้เชิงต่อต้านต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง เช่น การลงโทษตนเอง การปฏิเสธตัวตนเอง ยอมรับตนเองไม่ได้ ไม่ชอบตนเอง มองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี ไม่น่าคบหา ซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ทำลายสุขภาพของสมาชิกครอบครัวเอง (3) ครอบครัวเพิ่มแรงจูงใจในการกระทำที่เป็นมิตรต่ออัตมโนทัศน์ของตน เช่น การเห็นใจต่อตนเอง การยอมรับต่อตนเอง การกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ มีความเชื่อว่าตนเองยังมีสิ่งดีภายในตนและมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ค่าคะแนนจากมาตรการให้ภัยตนเองสำหรับครอบครัวฉบับภาษาไทยที่ ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจาก มาตรการ The State Self-Forgiveness Scale ของ Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)

ด้านที่ 1: การประเมินการให้ภัยตนเองด้านความรู้สึกและด้านการกระทำ (Self-Forgiving Feeling and Actions: SSFA) หมายถึง ปัจจัยด้านความรู้สึกและการกระทำที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง โดยบุคคลที่มีระดับการให้ภัยตนเองที่สูงจะมีการรับรู้

ทางด้านความรู้สึกและด้านการกระทำทางด้านบวก เชิงก่อ และสร้างสรรค์ที่มากต่อตนเองภายหลังการกระทำผิดด้วยเช่นเดียวกัน เช่น เกิดความรู้สึกผิดต่อตนเองมากขึ้น ลดการทำให้ตนเองตกต่า น้อยลง รู้สึกถึงคุณค่าและได้รับความรักจากผู้อื่น เป็นต้น ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง จะเป็นผู้ที่มีระดับความรู้สึกและการกระทำทางด้านบวกต่ออัตมโนทัศน์ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่สูง อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่สูงด้วยเช่นเดียวกัน และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้ต่ำ จะเป็นผู้ที่มีระดับความรู้สึกและการกระทำต่ออัตมโนทัศน์ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่ค่อนข้างลบ อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่ต่ำด้วยเช่นเดียวกันผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง

คำชี้แจง ขอให้ท่านประเมินว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย × ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน	4	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกเห็นใจต่อตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel compassionate toward myself.	0.600	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกเห็นใจตัวเอง
2	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกปฏิเสธต่อตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel rejecting of myself.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกยอมรับตัวเองไม่ได้
3	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกยอมรับต่อตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel accepting of myself.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกยอมรับตนเองได้

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
4	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกไม่ชอบตัวเอง	As I consider what I did that was wrong, I feel dislike of myself.	1.000	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกไม่ชอบตัวเอง
5	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านแสดงการยอมรับต่อตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I show myself acceptance.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านแสดงการยอมรับต่อตนเอง
6	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านแสดงความเห็นใจต่อตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I show myself compassion.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านแสดงความเห็นใจตนเอง
7	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านลงโทษตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I punish myself.	1.000	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านลงโทษตนเอง
8	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านไม่ให้อภัยตนเอง	As I consider what I did that was wrong, I put myself down.	1.000	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านไม่ให้อภัยตนเอง

ด้านที่ 2: การประเมินการให้อภัยตนเองด้านความเชื่อ (Self-Forgiving Beliefs: SFB)

หมายถึง ปัจจัยด้านความเชื่อที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง โดยบุคคลที่มีระดับการให้อภัยตนเองที่สูงจะมีการรับรู้ทางด้านความเชื่อทางด้านบวก เชิงก่อ และสร้างสรรค์ที่มากต่อตนเองภายหลังการกระทำผิดด้วยที่มากด้วยเช่นเดียวกัน เช่น เชื่อถึงคุณค่าของตนและเชื่อว่าตนได้รับความรักจากผู้อื่น เป็นต้น ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้สูง จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อทางด้านบวกต่ออัตมโนทัศน์ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่สูง อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่สูงด้วยเช่นเดียวกัน และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีคะแนนทางด้านนี้ต่ำ จะเป็นผู้ที่มีระดับความเชื่อต่ออัตมโนทัศน์

ของตนเองภายหลังการกระทำผิดที่ค่อนข้างลบ อันแสดงถึงระดับการให้อภัยต่อตนเองที่ต่ำด้วย เช่นเดียวกัน

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
1	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตัวเองยอมรับได้	As I consider what I did that was wrong, I believe I am acceptable.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าท่านยอมรับตัวเองได้
2	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองจะโอเค	As I consider what I did that was wrong, I believe I am okay.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าจะอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นได้
3	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองไม่น่าพอใจ	As I consider what I did that was wrong, I believe I am awful.	0.600	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองเป็นคนที่ไม่น่าพอใจ
4	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองเป็นคนไม่ดี	As I consider what I did that was wrong, I believe I am terrible.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าท่านเป็นคนไม่ดี
5	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองเหมาะสมเรียบร้อย	As I consider what I did that was wrong, I believe I am decent.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าท่านยังมีสิ่งที่ดีในตนเอง
6	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยาวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองเป็นคนเลว	As I consider what I did that was wrong, I believe I am rotten.	1.000	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าท่านเป็นคนแย่

ข้อ	ข้อความ	Wohl, DeShea, และ Wahkinney, (2008)	ค่า IOC	ปรับปรุง
7	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองควรค่าที่จะรัก	As I consider what I did that was wrong, I believe I am worthy of love.	0.600	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนยังมีคุณค่าพอที่จะให้คนอื่นรัก
8	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองเป็นบุคคลไม่ดี	As I consider what I did that was wrong, I believe I am a bad person.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าท่านเป็นคนไม่ดี
9	เมื่อท่านนึกถึงสิ่งที่เยวชนทำเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าตนเองเป็นบุคคลที่น่ากลัว	As I consider what I did that was wrong, I believe I am horrible.	0.800	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่าท่านเป็นบุคคลที่น่ากลัว

ภาคผนวก ข
ข้อคำถามที่ใช้ในงานวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถาม สำหรับเยาวชน

แบบสอบถามนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัยเรื่อง การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว โดย นายภุมเรศ ภูผา นิสิตดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร. อรัญญา ต้อยคำภีร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการวิจัย

แบบสอบถาม ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของเยาวชน ข้อคำถามเกี่ยวกับการให้อภัยตนเองและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และ ข้อคำถามเกี่ยวกับความสุขเชิงอัตวิสัย จำนวนทั้งสิ้น 110 ข้อ ซึ่งจะใช้เวลาทั้งหมดประมาณ 45-50 นาที การตอบแบบสอบถามนี้เป็นความสมัครใจของเยาวชน ทั้งนี้ หากมีคำถามบางข้อที่เยาวชนอ่านแล้วไม่สบายใจ เยาวชนสามารถเว้นว่างไม่ตอบคำถามเหล่านั้นได้ คำตอบทั้งหมดของเยาวชนจะถือเป็นความลับ และจะไม่มีกระบวนการระบุตัวตนของผู้ตอบ การวิเคราะห์และการนำเสนอผลการสำรวจจะเป็นการสรุปภาพรวมเท่านั้น

หากเยาวชนมีข้อสงสัยใด ๆ เกี่ยวกับแบบสอบถามนี้ สามารถติดต่อผู้วิจัยโดยตรงตามที่อยู่ข้างล่างนี้

ผู้วิจัย นายภุมเรศ ภูผา
ชื่อโครงการวิจัย : การให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนที่กระทำผิดและครอบครัว
สถานที่ติดต่อ : คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พญาไท กรุงเทพมหานคร 10330
E-mail : Emmauslife@gmail.com

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อ	รายละเอียด	คำตอบ
1	เพศ	☐ ชาย ☐ หญิง
2	อายุ	อายุ ..... ปี
3	ขณะนี้เยาวชนอยู่ในความดูแลของ	☐ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ☐ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
4	การกระทำผิดของเยาวชน	ระบุ .....
5	ระยะเวลาตั้งแต่ถูกควบคุมตัวหรือตั้งแต่รับการฝึกและอบรม	☐ 1 - 7 วัน ☐ 3 - 6 เดือน ☐ 8 - 14 วัน ☐ 7 - 12 เดือน ☐ 15 - 30 วัน ☐ 13 - 24 เดือน ☐ 1 - 2 เดือน ☐ มากกว่า 24 เดือน
6	จำนวนครั้งในการกระทำผิดและเข้ากระบวนการทางกฎหมาย	การกระทำผิดครั้งนี้ เป็นครั้งที่ .....
7	เยาวชนอาศัยอยู่กับใคร	☐ อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ☐ อาศัยอยู่กับพ่อหรือแม่ ☐ อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา) ☐ อาศัยอยู่กับเพื่อน ☐ อาศัยอยู่กับบุคคลอื่น ระบุ .....

ตอนที่ 2 แบบสำรวจตนเอง 1

คำชี้แจง ขอให้เยาวชนนึกถึง **เหตุการณ์การกระทำผิดที่เกิดขึ้น** ซึ่งนำเยาวชนมาสู่การถูกจับกุม ดำเนินคดีและถูกควบคุมตัวในสถานพินิจฯ หรืออยู่ในช่วง **การเข้ารับการฝึกและอบรมศูนย์ฝึกอบรมฯ** แล้วเขียนข้อความเหล่านั้นลงในพื้นที่ว่างต่อไปนี้

สถานการณ์/เหตุการณ์ที่เป็นการกระทำผิด (เช่น ลักทรัพย์/ ทะเลาะวิวาท/ ค้ายาเสพติด/ ร่วมกันฆ่า ฯลฯ เป็นต้น) คือ

.....

.....

.....

.....

ในสถานการณ์ดังกล่าว มีผู้เสียหาย (เช่น ผู้ถูกหลอกหลวง/ เจ้าของทรัพย์/ ผู้ถูกละเมิด) หรือ ผู้ได้รับผลกระทบของเยาวชน (เช่น สมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ปกครอง เพื่อน) บ้างหรือไม่ โปรดระบุผู้ได้รับความเสียหาย ได้แก่

.....

.....

ผู้ที่ได้รับผลกระทบ (เช่น สมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ปกครอง เพื่อน) คือ

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตัวเยาวชน

- พ่อแม่หรือผู้ปกครอง
- สมาชิกในครอบครัว (เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา พี่ น้อง ฯลฯ)
- เพื่อนบ้าน
- เพื่อน (เช่น เพื่อนในกลุ่มเดียวกัน)
- อื่น ๆ โปรดระบุ .....

- 2.1 ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนรับรู้ว่าการกระทำผิดของตนเองอยู่ในระดับใด โดยทำเครื่องหมาย × ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

ข้อที่	ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนมอง “การกระทำผิดของตน” ว่าตรงกับตัวเลขใด								
1	ไม่รุนแรงเลย	1	2	3	4	5	6	7	รุนแรง
2	ไม่อันตรายเลย	1	2	3	4	5	6	7	อันตรายที่สุด
3	...	1	2	3	4	5	6	7	...
4	...	1	2	3	4	5	6	7	...
5	...	1	2	3	4	5	6	7	...
6	...	1	2	3	4	5	6	7	...
7	...	1	2	3	4	5	6	7	...
8	...	1	2	3	4	5	6	7	...
9	...	1	2	3	4	5	6	7	...
10	สร้างสรรค์	1	2	3	4	5	6	7	ก่อให้เกิดความเสียหาย
11	...	1	2	3	4	5	6	7	...
12	ผิดหลักความถูกต้อง	1	2	3	4	5	6	7	ถูกหลักความถูกต้อง

- 2.2 ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนรับรู้ว่าผู้เสียหาย/ ผู้ได้รับผลกระทบมองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระดับใด โดยทำเครื่องหมาย × ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

ข้อที่	ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนรับรู้ว่า ผู้เสียหาย/ ผู้ได้รับผลกระทบ มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ว่าตรงกับตัวเลขใด								
1	ไม่รุนแรงเลย	1	2	3	4	5	6	7	รุนแรง
2	ไม่อันตรายเลย	1	2	3	4	5	6	7	อันตรายที่สุด
3	...	1	2	3	4	5	6	7	...
4	...	1	2	3	4	5	6	7	...

ข้อที่	ในการกระทำผิดตามข้อความข้างต้น เยาวชนรับรู้ว่า ผู้เสียหาย/ ผู้ได้รับผลกระทบ มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ว่าตรงกับตัวเลขใด								
5	...	1	2	3	4	5	6	7	...
6	...	1	2	3	4	5	6	7	...
7	...	1	2	3	4	5	6	7	...
8	...	1	2	3	4	5	6	7	...
9	...	1	2	3	4	5	6	7	...
10	สร้างสรรค์	1	2	3	4	5	6	7	ก่อให้เกิดความเสียหาย
11	...	1	2	3	4	5	6	7	...
12	ผิดหลักความ ถูกต้อง	1	2	3	4	5	6	7	ถูกหลักความ ถูกต้อง

ตอนที่ 3 แบบสำรวจตนเอง 2

3.1 ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในสถานการณ์ต่อไปนี้ เยาวชนมีแนวโน้มที่จะ คิดมาก และตำหนิ “ตนเอง” ว่าเป็นต้นเหตุของสถานการณ์ดังกล่าว มากน้อย

เพียงใด โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลขที่ตรงกับท่านมากที่สุด

1	ไม่มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนั้นเลย	2	ไม่ค่อยจะมีแนวโน้ม
3	มีแนวโน้มกับไม่มีพอๆ กัน	4	มีแนวโน้มอยู่บ้าง
5	มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนั้นมากที่สุด		

	เยาวชนมองว่า “ตนเอง” เป็น ต้นเหตุของสถานการณ์นี้ มากน้อยเพียงใด	ไม่มี แนวโน้ม ที่จะคิด แบบนั้น เลย	ไม่ค่อยจะ มี แนวโน้ม	มี แนวโน้ม กับ ไม่มี พอๆ กัน	มี แนวโน้ม อยู่บ้าง	มีแนวโน้ม ที่จะคิด แบบนั้น มากที่สุด	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
1	เยาวชนได้หักหลังเพื่อนสนิทที่ รู้จักกันมานาน	1	2	3	4	5	SB1
2	คนใกล้ชิดของเยาวชนได้บอก ความลับของเขาและย้ำว่าห้าม	1	2	3	4	5	SB2

เยาวชนมองว่า “ตนเอง” เป็น ต้นเหตุของสถานการณ์นี้ อย่างน้อยเพียงใด		ไม่มี แนวโน้ม ที่จะคิด แบบนี้ เลย	ไม่ค่อยจะ มี แนวโน้ม	มี แนวโน้ม กับ ไม่มี พอๆ กัน	มี แนวโน้ม อยู่บ้าง	มีแนวโน้ม ที่จะคิด แบบนี้ มากที่สุด	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
	บอกใคร แต่เยาวชนเผลอบอก คนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ						
3	...	1	2	3	4	5	SB3
4	...	1	2	3	4	5	SB4
5	...	1	2	3	4	5	SB5
6	เยาวชนและพ่อแม่ทะเลาะ โต้เถียงกัน จนทำให้เยาวชนโกรธ และกระทำบางสิ่งที่ทำให้พ่อแม่ เสียใจมาก	1	2	3	4	5	SB6
7	...	1	2	3	4	5	SB7
8	เยาวชนนัดหมายกับแฟน แล้วลืม โดยปล่อยให้แฟนต้องรอเก้อ	1	2	3	4	5	SB8

3.2 ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ในสถานการณ์ต่อไปนี้ เยาวชนมีแนวโน้มที่จะคิดมาก
ตำหนิ “ผู้อื่นหรือสิ่งอื่น” ที่ไม่ใช่ “ตนเอง” ว่าเป็นต้นเหตุของ
 สถานการณ์ดังกล่าวอย่างน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลขที่ตรงกับ
 ท่านมากที่สุด

1	ไม่มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนี้เลย	2	ไม่ค่อยจะมีแนวโน้ม
3	มีแนวโน้มกับไม่มีพอๆ กัน	4	มีแนวโน้มอยู่บ้าง
5	มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนี้มากที่สุด		

เยาวชนมองว่า “ผู้อื่น หรือสิ่งอื่น” เป็นต้นเหตุของสถานการณ์นี้ มากน้อยเพียงใด		ไม่มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนี้เลย	ไม่ค่อยจะมีแนวโน้ม	มีแนวโน้มกับไม่มีพอๆ กัน	มีแนวโน้มอยู่บ้าง	มีแนวโน้มที่จะคิดแบบนี้มากที่สุด	สำหรับนักวิจัยเท่านั้น
1	เยาวชนได้หักหลังเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมานาน	1	2	3	4	5	OTB1
2	คนใกล้ชิดของเยาวชนได้บอกความลับของเขาและย้ำว่าห้ามบอกใคร แต่เยาวชนเผลอบอกคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ	1	2	3	4	5	OTB2
3	...	1	2	3	4	5	OTB3
4	...	1	2	3	4	5	OTB4
5	...	1	2	3	4	5	OTB5
6	เยาวชนและพ่อแม่ทะเลาะโต้เถียงกัน จนทำให้เยาวชนโกรธและกระทำบางสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เสียใจมาก	1	2	3	4	5	OTB6
7	...	1	2	3	4	5	OTB7
8	เยาวชนนัดหมายกับแฟนแล้ว ลืม โดยปล่อยให้แฟนต้องรอเกือบ	1	2	3	4	5	OTB8

ตอนที่ 4 แบบสำรวจตนเอง 3

ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนมีความรู้สึกตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากน้อย

เพียงใด	โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด		
1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

	ข้อความ	ไม่ตรง เลย	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรงกับ ไม่ตรง พอๆ กัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรง มาก ที่สุด	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
1	เยาวชนอยากจะหลบไปให้ไกล ไม่พบใครอีก	1	2	3	4	5	SHAME1
2	...	1	2	3	4	5	SHAME2
3	...	1	2	3	4	5	SHAME3
4	...	1	2	3	4	5	SHAME4
5	เยาวชนรู้สึกว่าคุณเองไม่สำคัญ	1	2	3	4	5	SHAME5
6	เยาวชนรู้สึกแค้นต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป	1	2	3	4	5	GUILT1
7	...	1	2	3	4	5	GUILT2
8	...	1	2	3	4	5	GUILT3
9	...	1	2	3	4	5	GUILT4
10	เยาวชนรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่กระทำไป	1	2	3	4	5	GUILT5
11	เยาวชนพยายามแก้ไขสิ่งต่างๆให้ดีขึ้นและพยายามชดเชยและชดใช้	1	2	3	4	5	COMBE1
12	...	1	2	3	4	5	COMBE2
13	...	1	2	3	4	5	COMBE3
14	...	1	2	3	4	5	COMBE4
15	เยาวชนได้แสดงความตั้งใจที่จะไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำ	1	2	3	4	5	COMBE5
16	เยาวชนมองว่าผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบยังคงอยากให้เยาวชนได้รับโทษ	1	2	3	4	5	VIC-F1
17	เวลาที่ผ่านไป ทำให้ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบเข้อกเข้าใจ	1	2	3	4	5	VIC-F2

	ข้อความ	ไม่ตรง เลย	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรงกับ ไม่ตรง พอๆ กัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรง มาก ที่สุด	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
	เยาวชนในความผิดพลาดที่ได้ กระทำลงไป						
18	...	1	2	3	4	5	VIC-F3
19	...	1	2	3	4	5	VIC-F4
20	...	1	2	3	4	5	VIC-F5
21	แม้ว่าเยาวชนได้ทำให้ ผู้เสียหาย/ผู้ได้รับผลกระทบ ผิดหวัง พวกเขาก็สามารถ ปล่อยความรู้สึกนั้นให้ผ่านไป ในที่สุด	1	2	3	4	5	VIC-F6
22	เยาวชนมักจะมีความรู้สึกล ปรารถนาดีและใส่ใจต่อคนที่ โชคร้ายกว่าเยาวชน	1	2	3	4	5	EM1
23	บางครั้งเยาวชนไม่ได้รู้สึก เสียใจไปกับคนอื่น ๆ ที่กำลังมี ปัญหา	1	2	3	4	5	EM2
24	...	1	2	3	4	5	EM3
25	...	1	2	3	4	5	EM4
26	...	1	2	3	4	5	EM5
27	...	1	2	3	4	5	EM6
28	เยาวชนมองว่าตนเองเป็นคน ค่อนข้างขี้ใจอ่อน/ขี้สงสาร	1	2	3	4	5	EM7

ตอนที่ 5 แบบสำรวจตนเอง 4

5.1 ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า เยาวชนเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้มากน้อย

เพียงใด โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน	4	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง		

	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	สำหรับนักวิจัยเท่านั้น
1	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ดี เยาวชนรู้สึกเห็นใจตัวเอง	1	2	3	4	5	FA-SF1
2	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ดี เยาวชนรู้สึกยอมรับตัวเองไม่ได้	1	2	3	4	5	FA-SF2
3	...	1	2	3	4	5	FA-SF3
4	...	1	2	3	4	5	FA-SF4
5	...	1	2	3	4	5	FA-SF5
6	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เยาวชนทำเป็นสิ่งที่ดี เยาวชนแสดงความเห็นใจตนเอง	1	2	3	4	5	FA-SF6
7	...	1	2	3	4	5	FA-SF7

	ข้อความ	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ค่อนข้าง ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย และไม่ เห็นด้วย พอๆ กัน	ค่อนข้าง เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
8	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เขาวชนทำ เป็นสิ่งที่ผิด เขาวชนไม่ให้อภัย ตนเอง	1	2	3	4	5	FA- SF8
9	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เขาวชนทำ เป็นสิ่งที่ผิด เขาวชนเชื่อว่า ยอมรับตัวเองได้	1	2	3	4	5	B-SF1
10	...	1	2	3	4	5	B-SF2
11	...	1	2	3	4	5	B-SF3
12	...	1	2	3	4	5	B-SF4
13	...	1	2	3	4	5	B-SF5
14	...	1	2	3	4	5	B-SF6
15	เมื่อเขาวชนนึกถึงว่าสิ่งที่ เขาวชนทำเป็นสิ่งที่ผิด เขาวชนเชื่อว่าตนยังมีคุณค่า พอที่จะให้คนอื่นรัก	1	2	3	4	5	B-SF7
16	...	1	2	3	4	5	B-SF8
17	เมื่อนึกถึงว่าสิ่งที่เขาวชนทำ เป็นสิ่งที่ผิด เขาวชนเชื่อว่า เขาวชนเป็นบุคคลที่ไม่น่าคบ หา	1	2	3	4	5	B-SF9
18	เขาวชนเบื่อชีวิตของตน	1	2	3	4	5	LS1
19	เขาวชนพึงพอใจในชีวิตของ ตน	1	2	3	4	5	LS2
20	...	1	2	3	4	5	LS3
21	...	1	2	3	4	5	LS4

ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	สำหรับนักวิจัยเท่านั้น
22 มีแต่สิ่งดีๆเข้ามาในชีวิตของเยาวชน	1	2	3	4	5	LS5

5.2 ขอให้เยาวชน ประเมินตนเองว่า ปัจจุบันเยาวชนมี อารมณ์ ความรู้สึกต่อไปนี้ มากน้อย

เพียงใด โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวเยาวชนมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆกัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ปัจจุบันเยาวชนมี อารมณ์ ความรู้สึกต่อไปนี้ มากน้อย เพียงใด	ไม่ตรงเลย	ค่อนข้างไม่ตรง	ตรงกับไม่ตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรงมากที่สุด	สำหรับนักวิจัยเท่านั้น
1 สดใส	1	2	3	4	5	PA1
2 กระวนกระวาย	1	2	3	4	5	NA1
3 ...	1	2	3	4	5	PA2
4 ...	1	2	3	4	5	NA2
5 ...	1	2	3	4	5	NA3
6 ...	1	2	3	4	5	PA3
7 ...	1	2	3	4	5	PA4
8 ...	1	2	3	4	5	NA4
9 ...	1	2	3	4	5	NA5
10 กลัว	1	2	3	4	5	NA6
11 ...	1	2	3	4	5	PA5
12 ...	1	2	3	4	5	PA6

ปัจจุบันเยาวชนมี อารมณ์ ความรู้สึกต่อไปนี้ มากน้อย เพียงใด		ไม่ตรง เลย	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรง กับไม่ ตรง พอๆ กัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรง มาก ที่สุด	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
13	...	1	2	3	4	5	PA7
14	...	1	2	3	4	5	PA8
15	...	1	2	3	4	5	NA7
16	...	1	2	3	4	5	NA8
17	...	1	2	3	4	5	PA9
18	...	1	2	3	4	5	NA9
19	...	1	2	3	4	5	NA10
20	เปี่ยมไปด้วยพลัง	1	2	3	4	5	PA10

ขอขอบคุณที่เยาวชนได้ตอบแบบสอบถามจนครบถ้วน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อ	รายละเอียด	คำตอบ															
1	เพศ	☐ ชาย ☐ หญิง															
2	อายุ	อายุ ..... ปี															
3	สถานภาพสมรสของท่านในปัจจุบัน	☐ โสด ☐ หม้ายเนื่องจากคู่สมรสเสียชีวิต ☐ สมรส ☐ แยกกันอยู่ ☐ หย่า															
4	อาชีพ	อาชีพ															
5	ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน	☐ ไม่ได้เรียนหนังสือ ☐ ประถมศึกษา (ป1 -ป 6) ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.6) ☐ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช/ ปวส) ☐ ระดับปริญญาตรี ☐ ระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า															
6	ท่านและเยาวชน อาศัยอยู่บ้านเดียวกันหรือไม่	☐ ไม่ได้อาศัยอยู่บ้านเดียวกัน ☐ อาศัยอยู่บ้านเดียวกัน โดยมีการพบหน้า รวมถึงได้ใช้ชีวิตประจำวันร่วมกัน ☐ เกือบทุกวัน ☐ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ☐ เดือนละ 1-2 ครั้ง ☐ ปีละ 1-2 ครั้ง ☐ แทบจะไม่ได้อยู่ด้วยกัน															
7	ความสัมพันธ์ของท่านและเยาวชน																
<table border="0" style="width:100%; text-align:center;"> <tr> <td style="width:33%;">ไม่ผูกพัน ใกล้ชิดกันเลย</td> <td style="width:33%;">ผูกพันใกล้ชิดปานกลาง</td> <td style="width:33%;">ผูกพัน ใกล้ชิดกันมากที่สุด</td> </tr> <tr> <td>1</td> <td>2</td> <td>3</td> </tr> <tr> <td>4</td> <td>5</td> <td>6</td> </tr> <tr> <td>7</td> <td>8</td> <td>9</td> </tr> <tr> <td>10</td> <td></td> <td></td> </tr> </table>			ไม่ผูกพัน ใกล้ชิดกันเลย	ผูกพันใกล้ชิดปานกลาง	ผูกพัน ใกล้ชิดกันมากที่สุด	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
ไม่ผูกพัน ใกล้ชิดกันเลย	ผูกพันใกล้ชิดปานกลาง	ผูกพัน ใกล้ชิดกันมากที่สุด															
1	2	3															
4	5	6															
7	8	9															
10																	

ส่วนที่ 2 แบบสำรวจตนเอง 1

2.1 ขอให้ท่านนึกถึง **เหตุการณ์การกระทำผิดของเยาวชนที่เกิดขึ้น** ซึ่งนำเยาวชนมาสู่การถูกจับกุม ดำเนินคดีและถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรืออยู่ในช่วง **การเข้ารับการฝึกและอบรม ศูนย์ฝึกอบรมฯ** แล้วเขียนข้อความเหล่านั้นลงในพื้นที่ว่างต่อไปนี้

สถานการณ์/เหตุการณ์ที่เป็นการกระทำผิด (เช่น ลักทรัพย์/ ทะเลาะวิวาท/ ค้ายาเสพติด/ ร่วมกันฆ่า ฯลฯ เป็นต้น) คือ

.....

.....

.....

.....

ในสถานการณ์ดังกล่าว มีผู้เสียหาย (เช่น ผู้ถูกหลอกหลวง/ เจ้าของทรัพย์/ ผู้ถูกละเมิด) หรือ ผู้ได้รับผลกระทบ (เช่น สมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ปกครอง เพื่อน) บ้างหรือไม่ โปรดระบุ ผู้ได้รับความเสียหาย ได้แก่

.....

.....

ผู้ที่ได้รับผลกระทบของเยาวชน (เช่น สมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ปกครอง เพื่อน) คือ

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับตัวเยาวชน

1. พ่อแม่หรือผู้ปกครอง
2. สมาชิกในครอบครัว (เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา พี่ น้อง ฯลฯ)
3. เพื่อนบ้าน
4. เพื่อน (เช่น เพื่อนในกลุ่มเดียวกัน)
5. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	สำหรับนักวิจัยเท่านั้น
1	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกเห็นใจตัวเอง	1	2	3	4	5	FA-SF1
2	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านรู้สึกยอมรับตัวเองไม่ได้	1	2	3	4	5	FA-SF2
3	...	1	2	3	4	5	FA-SF3
4	...	1	2	3	4	5	FA-SF4
5	...	1	2	3	4	5	FA-SF5
6	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านแสดงความเห็นใจตนเอง	1	2	3	4	5	FA-SF6
7	...	1	2	3	4	5	FA-SF7
8	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านไม่ให้อภัยตนเอง	1	2	3	4	5	FA-SF8
9	...	1	2	3	4	5	B-SF1
10	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่เยาวชนทำผิดเป็นความผิดของท่านด้วย ท่านเชื่อว่า จะอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นได้	1	2	3	4	5	B-SF2
11	...	1	2	3	4	5	B-SF3
12	...	1	2	3	4	5	B-SF4

ข้อความ		ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย	เห็นด้วย และไม่ เห็นด้วย พอๆ กัน	ค่อนข้าง เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
13	...	1	2	3	4	5	B-SF5
14	...	1	2	3	4	5	B-SF6
15	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่ เยาวชนทำผิดเป็นความผิด ของท่านด้วย ท่านเชื่อว่า ตนยังมีคุณค่าพอที่จะให้คน อื่นรัก	1	2	3	4	5	B-SF7
16	...	1	2	3	4	5	B-SF8
17	เมื่อท่านนึกถึงว่า การที่ เยาวชนทำผิดเป็นความผิด ของท่านด้วย ท่านเชื่อว่า ท่านเป็นบุคคลที่ไม่น่าคบ หา	1	2	3	4	5	B-SF9
18	ท่านเบื่อชีวิตของท่าน	1	2	3	4	5	LS1
19	...	1	2	3	4	5	LS2
20	...	1	2	3	4	5	LS3
21	...	1	2	3	4	5	LS4
22	มีแต่สิ่งดี ๆ เข้ามาในชีวิต ของท่าน	1	2	3	4	5	LS5

2.3 ขอให้ท่านประเมินว่า ปัจจุบันท่านมี อารมณ์ ความรู้สึกต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด

โดยทำเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลขที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

1	ไม่ตรงเลย	2	ค่อนข้างไม่ตรง
3	ตรงกับไม่ตรงพอๆ กัน	4	ค่อนข้างตรง
5	ตรงมากที่สุด		

ปัจจุบันท่านมี อารมณ์ ความรู้สึก ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด		ไม่ตรง เลย	ค่อนข้าง ไม่ตรง	ตรง กับไม่ ตรง พอๆ กัน	ค่อนข้าง ตรง	ตรง มาก ที่สุด	สำหรับ นักวิจัย เท่านั้น
1	สดใส	1	2	3	4	5	PA1
2	...	1	2	3	4	5	NA1
3	...	1	2	3	4	5	PA2
4	...	1	2	3	4	5	NA2
5	...	1	2	3	4	5	NA3
6	...	1	2	3	4	5	PA3
7	...	1	2	3	4	5	PA4
8	...	1	2	3	4	5	NA4
9	...	1	2	3	4	5	NA5
10	กลัว	1	2	3	4	5	NA6
11	...	1	2	3	4	5	PA5
12	...	1	2	3	4	5	PA6
13	...	1	2	3	4	5	PA7
14	...	1	2	3	4	5	PA8
15	...	1	2	3	4	5	NA7
16	...	1	2	3	4	5	NA8
17	...	1	2	3	4	5	PA9
18	...	1	2	3	4	5	NA9
19	...	1	2	3	4	5	NA10
20	เปี่ยมไปด้วยพลัง	1	2	3	4	5	PA10

ขอขอบคุณที่ท่านได้ตอบแบบสอบถามจนครบถ้วน

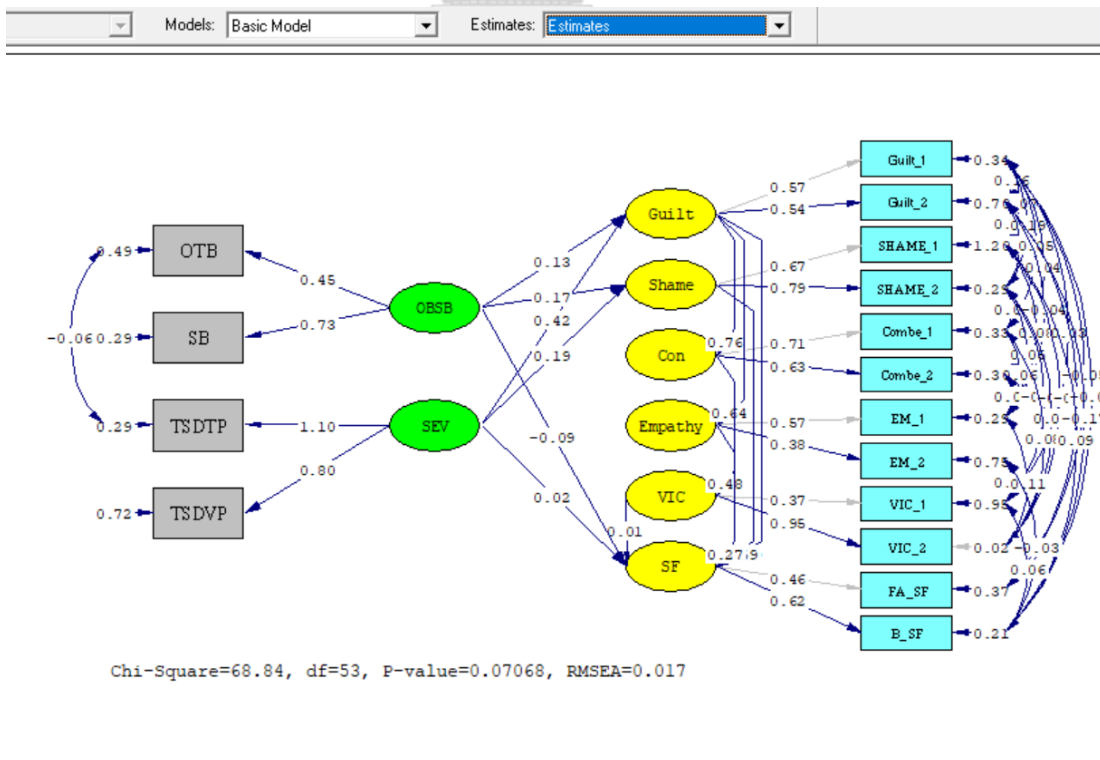
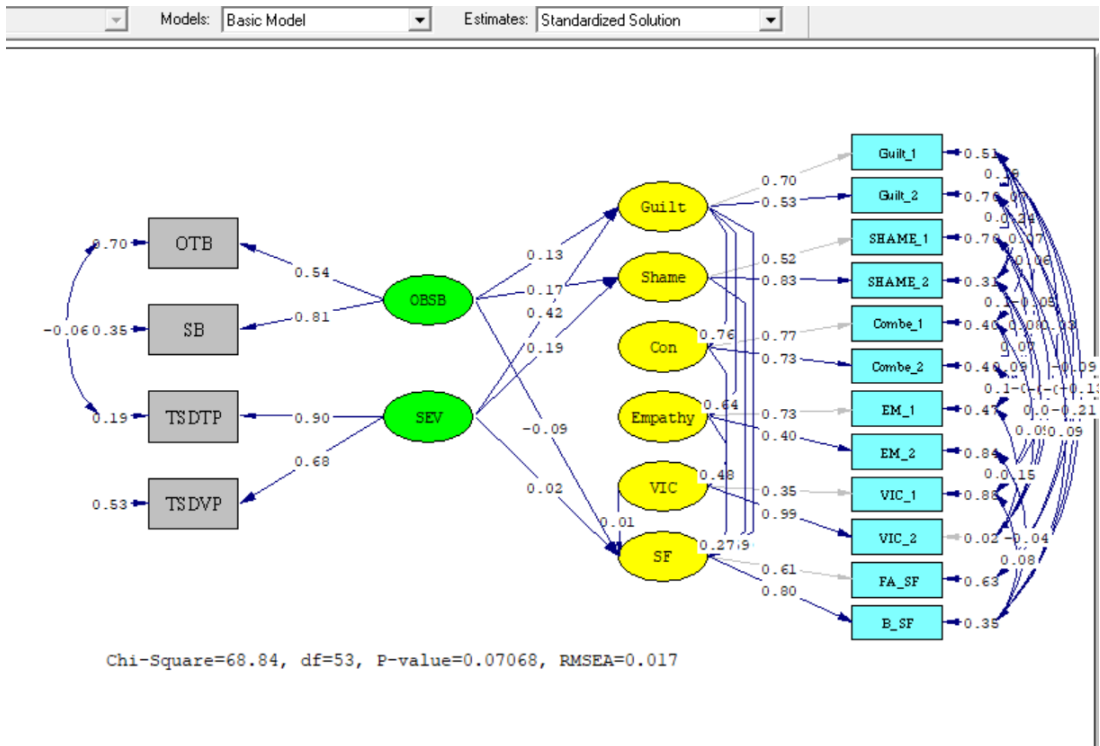

ภาคผนวก ซ

ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรง

ของโมเดลเชิงสาเหตุการให้อภัยตนเองและความสุขเชิงอัตวิสัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

DATE: 11/30/2020

TIME: 21:52

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
 Scientific Software International, Inc.
 7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
 Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140
 Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-

2005

Use of this program is subject to the terms specified in
 the

Universal Copyright Convention.
 Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\phummaret
 phupha\Desktop\Model SF\Model_SF.LPJ:

TI
 DA NI=33 NO=0 MA=CM
 RA FI='C:\Users\phummaret phupha\Desktop\Model SF\Model_SF.psf'
 SE
 21 20 18 19 22 23 26 27 24 25 29 30 17 16 14 15 /
 MO NX=4 NY=12 NK=2 NE=6 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
 LE
 Guilt Shame Con Empathy VIC SF
 LK
 OBSB SEV
 FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,2) LY(4,2) LY(5,3) LY(6,3) LY(7,4) LY(8,4)
 LY(9,5)
 FR LY(10,5) LY(11,6) LY(12,6) LX(1,1) LX(2,1) LX(3,2) LX(4,2)
 BE(3,1) BE(4,1)
 FR BE(5,3) BE(6,1) BE(6,2) BE(6,4) BE(6,5) GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1)
 GA(2,2) GA(6,1)
 FR GA(6,2)

 FI TE(10,10)
 VA 0.02 TE(10,10)

 FR TE(4,1) TE(10,7) TE(4,2) TE(5,4) TE(7,6) TE(2,1) TE(3,2) TH(2,2)
 TE(12,2) TE(6,1) TE(11,2) TE(12,3) TD(3,1) TH(1,3) TE(12,1)
 FR TH(1,8) TE(7,3) TE(10,5) TE(10,3) TE(7,5) TH(1,2) TE(11,1)
 TE(3,1) TH(3,4) TH(1,4) TH(1,11) TE(7,4) TE(9,1) TE(5,1) TE(7,2)
 FR TE(9,4) TE(12,8) TE(10,4) TE(9,8) TH(2,12) TH(1,10) TE(12,9)
 TH(3,3)

 PD
 OU SC MI TV ND=3 EF

TI

Number of Input Variables 33
 Number of Y - Variables 12
 Number of X - Variables 4
 Number of ETA - Variables 6
 Number of KSI - Variables 2
 Number of Observations 1031

Univariate Summary Statistics for Continuous Variables

Variable	Mean	St. Dev.	T-Value	Skewness	Kurtosis	Minimum
Freq. Maximum Freq.						
2						
TSDTP	4.474	1.230	116.766	-0.267	-0.339	1.000
2 7.222 1						
TSDVP	5.041	1.167	138.604	-0.597	-0.078	1.111
1 7.000 23						
SB	2.301	0.911	81.075	1.057	0.660	1.000
27 5.000 17						
OTB	2.228	0.833	85.804	0.681	-0.065	1.000
51 5.250 1						
SHAME_2	2.739	0.969	90.671	0.046	-0.781	1.000
47 5.000 8						
Guilt_1	4.174	0.817	164.061	-1.193	1.118	1.000
2 5.000 261						
Combe_1	3.883	0.914	136.423	-0.788	0.252	1.000
9 7.000 1						
EM_1	3.919	0.785	160.281	-0.759	0.671	1.000
4 5.000 132						
FA_SF	3.521	0.759	148.903	-0.334	-0.065	1.000
1 5.000 14						
B_SF	3.406	0.775	141.069	-0.053	-0.279	1.000
1 5.000 24						

Test of Univariate Normality for Continuous Variables

Variable	Skewness		Kurtosis		Skewness and Kurtosis	
	Z-Score	P-Value	Z-Score	P-Value	Chi-Square	P-Value
SHAME	1.972	0.049	-4.637	0.000	25.389	0.000
GUILT	-9.005	0.000	2.244	0.025	86.133	0.000
TSDTP	-3.458	0.001	-2.225	0.026	16.910	0.000
TSDVP	-7.303	0.000	-0.513	0.608	53.600	0.000
SB	11.604	0.000	4.336	0.000	153.445	0.000
OTB	8.180	0.000	-0.430	0.667	67.104	0.000
SHAME_2	0.609	0.542	-5.129	0.000	26.677	0.000
Guilt_1	-12.664	0.000	7.345	0.000	214.311	0.000
Combe_1	-9.232	0.000	1.655	0.098	87.974	0.000
EM_1	-8.954	0.000	4.409	0.000	99.606	0.000
SF	-0.122	0.903	-2.850	0.004	8.135	0.017

FA_SF	-4.287	0.000	-0.427	0.670	18.563	0.000
B_SF	-0.694	0.488	-1.835	0.067	3.848	0.146

TI

Covariance Matrix

	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	--

Guilt_1	0.668					
Guilt_2	0.474	1.063				
SHAME_1	0.122	0.287	1.650			
SHAME_2	0.265	0.367	0.547	0.939		
Combe_1	0.365	0.307	0.087	0.183	0.836	
Combe_2	0.320	0.261	0.051	0.068	0.447	
0.732						
EM_1	0.215	0.161	0.115	0.099	0.266	
0.252						
EM_2	0.145	0.108	-0.025	0.035	0.130	
0.102						
VIC_1	0.055	-0.033	-0.098	-0.122	0.083	
0.092						
VIC_2	0.196	0.162	0.020	0.081	0.397	
0.290						
FA_SF	-0.050	-0.131	-0.184	-0.228	-0.010	
0.008						
B_SF	-0.090	-0.179	-0.162	-0.306	-0.032	
0.007						
OTB	0.063	0.119	0.239	0.172	0.085	
0.041						
SB	0.089	0.207	0.129	0.128	0.086	
0.055						
TSDTP	0.275	0.293	0.072	0.128	0.268	
0.225						
TSDVP	0.197	0.222	0.087	0.144	0.185	
0.180						

Covariance Matrix

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	--

EM_1	0.615					
EM_2	0.221	0.892				
VIC_1	0.075	0.089	1.089			
VIC_2	0.252	0.111	0.352	0.925		
FA_SF	0.034	0.048	0.091	-0.008	0.576	
B_SF	0.052	0.015	0.126	0.007	0.290	
0.600						
OTB	0.037	-0.026	-0.059	0.070	-0.088	
-0.057						
SB	0.055	0.062	-0.037	0.088	-0.065	
-0.064						

TSDTP	0.178	0.106	-0.013	0.184	-0.026
-0.089					
TSDVP	0.145	0.079	-0.022	0.122	0.002
-0.060					

Covariance Matrix

	OTB	SB	TSDTP	TSDVP
	-----	-----	-----	-----
OTB	0.694			
SB	0.334	0.829		
TSDTP	0.051	0.196	1.511	
TSDVP	0.067	0.142	0.886	1.362

TI

Parameter Specifications

LAMBDA-Y		Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
SF		-----	-----	-----	-----	-----

0	Guilt_1	0	0	0	0	0
0	Guilt_2	1	0	0	0	0
0	SHAME_1	0	0	0	0	0
0	SHAME_2	0	2	0	0	0
0	Combe_1	0	0	0	0	0
0	Combe_2	0	0	3	0	0
0	EM_1	0	0	0	0	0
0	EM_2	0	0	0	4	0
0	VIC_1	0	0	0	0	0
0	VIC_2	0	0	0	0	5
0	FA_SF	0	0	0	0	0
6	B_SF	0	0	0	0	0

LAMBDA-X

	OBSB	SEV
	-----	-----
OTB	7	0
SB	8	0
TSDTP	0	9
TSDVP	0	10

BETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
0	0	0	0	0	0	
0	0	0	0	0	0	
0	11	0	0	0	0	
0	12	0	0	0	0	
0	0	0	13	0	0	
0	14	15	0	16	17	

GAMMA

	OBSB	SEV
Guilt	18	19
Shame	20	21
Con	0	0
Empathy	0	0
VIC	0	0
SF	22	23

PHI

	OBSB	SEV
OBSB	0	0
SEV	24	0

PSI

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
30	25	26	27	28	29	

THETA-EPS

Combe_2	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
	31					
	32	33				
	34	35	36			
	37	38	0	39		
	40	0	0	41	42	

Combe_2	43	0	0	0	0
44					
EM_1	0	45	46	47	48
49					
EM_2	0	0	0	0	0
0					
VIC_1	52	0	0	53	0
0					
VIC_2	0	0	56	57	58
0					
FA_SF	60	61	0	0	0
0					
B_SF	63	64	65	0	0
0					

THETA-EPS

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	---

EM_1	50					
EM_2	0	51				
VIC_1	0	54	55			
VIC_2	59	0	0	0		
FA_SF	0	0	0	0	62	
B_SF	0	66	67	0	0	
68						

THETA-DELTA-EPS

	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	---

OTB	0	69	70	71	0	
0						
SB	0	76	0	0	0	
0						
TSDTP	0	0	79	80	0	
0						
TSDVP	0	0	0	0	0	
0						

THETA-DELTA-EPS

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	---

OTB	0	72	0	73	74	
0						
SB	0	0	0	0	0	
77						
TSDTP	0	0	0	0	0	
0						
TSDVP	0	0	0	0	0	
0						

THETA-DELTA

	OTB	SB	TSDTP	TSDVP
OTB	75			
SB	0	78		
TSDTP	81	0	82	
TSDVP	0	0	0	83

TI

Number of Iterations = 45

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
Guilt_1	0.571	- -	- -	- -	- -
Guilt_2	0.544	- -	- -	- -	- -
	(0.045) 12.140				
SHAME_1	- -	0.671	- -	- -	- -
SHAME_2	- -	0.794	- -	- -	- -
		(0.106) 7.481			
Combe_1	- -	- -	0.706	- -	- -
Combe_2	- -	- -	0.626	- -	- -
			(0.047) 13.446		
EM_1	- -	- -	- -	0.569	- -
EM_2	- -	- -	- -	0.382	- -
				(0.055) 6.879	

VIC_1	--	--	--	--	0.365
VIC_2	--	--	--	--	0.949
					(0.079)
					12.019
FA_SF	--	--	--	--	--
0.459					
B_SF	--	--	--	--	--
0.620					
					(0.054)
					11.406

LAMBDA-X

	OBSB	SEV	
OTB	0.452	--	
	(0.053)		
	8.533		
SB	0.733	--	
	(0.082)		
	8.948		
TSDTP	--	1.104	
		(0.057)	
		19.431	
TSDVP	--	0.799	
		(0.047)	
		16.907	

BETA

	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
SF	-----	-----	-----	-----	-----	---
Guilt	--	--	--	--	--	
Shame	--	--	--	--	--	
Con	0.760	--	--	--	--	
	(0.073)					
	10.471					

Empathy	0.640	--	--	--	--
--	(0.076)				
	8.409				
VIC	--	--	0.475	--	--
--			(0.054)		
			8.740		
SF	-0.094	-0.591	--	0.269	0.008
--	(0.113)	(0.068)		(0.100)	(0.042)
	-0.824	-8.750		2.700	0.196

GAMMA

	OBSB	SEV
Guilt	0.131 (0.048) 2.743	0.420 (0.048) 8.730
Shame	0.171 (0.053) 3.249	0.188 (0.055) 3.447
Con	--	--
Empathy	--	--
VIC	--	--
SF	-0.089 (0.056) -1.602	0.024 (0.057) 0.422

Covariance Matrix of ETA and KSI

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	--
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
Guilt	1.000					
Shame	0.124	1.000				
Con	0.760	0.094	1.000			
Empathy	0.640	0.079	0.486	1.000		
VIC	0.361	0.045	0.475	0.231	1.000	
SF	-0.001	-0.595	0.001	0.158	0.007	
1.000						
OBSB	0.229	0.215	0.174	0.147	0.083	
-0.192						

SEV   0.451   0.228   0.343   0.289   0.163
 -0.095

Covariance Matrix of ETA and KSI

	OBSB	SEV
OBSB	1.000	
SEV	0.234	1.000

PHI

	OBSB	SEV
OBSB	1.000	
SEV	0.234 (0.045) 5.246	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	0.780 (0.106) 7.340	0.920 (0.151) 6.076	0.423 (0.079) 5.356	0.591 (0.134) 4.420	0.774 (0.134) 5.795

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	0.220	0.080	0.577	0.409	0.226

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	0.220	0.080	0.127	0.090	0.029

Reduced Form

OBSB	SEV
------	-----

Guilt	0.131 (0.048) 2.743	0.420 (0.048) 8.730			
Shame	0.171 (0.053) 3.249	0.188 (0.055) 3.447			
Con	0.099 (0.037) 2.723	0.320 (0.039) 8.128			
Empathy	0.084 (0.031) 2.691	0.269 (0.037) 7.304			
VIC	0.047 (0.018) 2.610	0.152 (0.025) 6.131			
SF	-0.180 (0.054) -3.315	-0.053 (0.043) -1.242			
THETA-EPS					
Combe_2	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1
	0.337 (0.036) 9.348				
	Guilt_2	0.158 (0.031) 5.063	0.761 (0.049) 15.632		
	SHAME_1	0.068 (0.027) 2.571	0.230 (0.038) 6.030	1.199 (0.078) 15.420	
	SHAME_2	0.191 (0.021) 8.954	0.291 (0.029) 9.860	-- 0.289 (0.081) 3.580	
	Combe_1	0.048 (0.021) 2.323	--	--	0.089 (0.019) 4.817
	Combe_2	0.045 (0.021) 0.340 (0.030)	--	--	-- 0.332 (0.037) 8.982

11.217	2.088				
EM_1	- -	-0.037	0.081	0.049	0.064
0.074		(0.020)	(0.027)	(0.020)	(0.022)
(0.021)		-1.900	3.034	2.524	2.873
3.533					
EM_2	- -	- -	- -	- -	- -
VIC_1	0.025	- -	- -	-0.059	- -
	(0.018)			(0.026)	
	1.362			-2.311	
VIC_2	- -	- -	-0.005	0.043	0.077
			(0.031)	(0.024)	(0.026)
			-0.148	1.774	2.947
FA_SF	-0.054	-0.130	- -	- -	- -
	(0.018)	(0.024)			
	-3.025	-5.335			
B_SF	-0.082	-0.166	0.092	- -	- -
	(0.020)	(0.026)	(0.032)		
	-4.135	-6.345	2.873		

THETA-EPS

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----
EM_1	0.288				
	(0.046)				
	6.188				
EM_2	- -	0.746			
		(0.039)			
		19.242			
VIC_1	- -	0.044	0.954		
		(0.027)	(0.042)		
		1.611	22.719		
VIC_2	0.110	- -	- -	0.020	
	(0.021)				
	5.256				

FA_SF	--	--	--	--	0.365 (0.023) 15.748
B_SF	--	-0.027 (0.019)	0.064 (0.020)	--	--
0.209		-1.416	3.159		
6.473					

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
0.535	0.492	0.280	0.273	0.686	0.600	

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
0.648	0.530	0.163	0.123	0.978	0.366	

THETA-DELTA-EPS

Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
OTB	--	0.055 (0.022) 2.478	0.164 (0.031) 5.264	0.086 (0.022) 3.862	--	--
SB	--	0.113 (0.024) 4.625	--	--	--	--
TSDTP	--	--	-0.083 (0.041) -2.000	-0.087 (0.032) -2.718	--	--
TSDVP	--	--	--	--	--	--

THETA-DELTA-EPS

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	--
OTB	- -	-0.055	- -	0.025	-0.047	
		(0.020)		(0.018)	(0.016)	
		-2.676		1.364	-2.942	
SB	- -	- -	- -	- -	- -	
0.031						
(0.022)						
1.428						
TSDTP	- -	- -	- -	- -	- -	
TSDVP	- -	- -	- -	- -	- -	
THETA-DELTA						
	OTB	SB	TSDTP	TSDVP		
OTB	0.487					
	(0.048)					
	10.113					
SB	- -	0.291				
		(0.115)				
		2.522				
TSDTP	-0.061	- -	0.291			
	(0.024)		(0.108)			
	-2.497		2.701			
TSDVP	- -	- -	- -	0.723		
				(0.064)		
				11.237		

Squared Multiple Correlations for X - Variables

OTB	SB	TSDTP	TSDVP
-----	-----	-----	-----
0.295	0.648	0.807	0.469

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 53
 Minimum Fit Function Chi-Square = 69.416 (P = 0.0645)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 68.840 (P = 0.0707)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 15.840
90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 41.380)

Minimum Fit Function Value = 0.0674
Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0154
90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0402)
Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0170
90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.0275)
P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 1.00

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.228
90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.213 ; 0.253)
ECVI for Saturated Model = 0.264
ECVI for Independence Model = 5.461

Chi-Square for Independence Model with 120 Degrees of Freedom = 5593.237

Independence AIC = 5625.237
Model AIC = 234.840
Saturated AIC = 272.000
Independence CAIC = 5720.250
Model CAIC = 727.717
Saturated CAIC = 1079.607

Normed Fit Index (NFI) = 0.988
Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.993
Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.436
Comparative Fit Index (CFI) = 0.997
Incremental Fit Index (IFI) = 0.997
Relative Fit Index (RFI) = 0.972

Critical N (CN) = 1185.727

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0257
Standardized RMR = 0.0263
Goodness of Fit Index (GFI) = 0.992
Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.979
Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.386

TI

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
	-----	-----	-----	-----	-----	---

Guilt_1	- -	0.506	0.067	0.630	0.067	
0.365						
Guilt_2	- -	1.943	0.227	1.537	2.546	
3.030						

SHAME_1	0.010	- -	0.035	0.411	0.352
0.285					
SHAME_2	1.698	- -	1.376	2.021	1.372
0.840					
Combe_1	0.177	3.104	- -	0.357	1.185
3.738					
Combe_2	1.185	0.164	- -	0.067	0.177
1.650					
EM_1	0.681	0.018	3.256	- -	3.123
0.108					
EM_2	0.681	0.002	0.376	- -	0.839
0.074					
VIC_1	4.345	16.293	3.219	0.025	- -
17.897					
VIC_2	1.982	10.712	3.219	1.918	- -
10.970					
FA_SF	0.701	0.063	0.378	0.168	0.371
- -					
B_SF	0.701	0.063	0.378	0.168	0.371
- -					

Expected Change for LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
-----	-----	-----	-----	-----	-----
Guilt_1	- -	-0.100	0.031	0.058	0.007
0.074					
Guilt_2	- -	0.269	-0.060	-0.138	-0.049
-0.411					
SHAME_1	-0.006	- -	0.008	-0.042	-0.044
-0.085					
SHAME_2	0.066	- -	0.045	0.078	0.094
0.154					
Combe_1	0.055	0.061	- -	-0.044	-0.091
-0.057					
Combe_2	-0.236	-0.010	- -	-0.020	0.017
0.033					
EM_1	0.231	0.010	0.421	- -	0.126
-0.020					
EM_2	-0.155	0.002	-0.045	- -	0.029
0.011					
VIC_1	-0.091	-0.199	-0.075	0.007	- -
0.191					
VIC_2	0.097	0.320	0.195	0.098	- -
-0.306					
FA_SF	0.025	0.021	0.015	0.012	-0.013
- -					
B_SF	-0.033	-0.029	-0.021	-0.016	0.018
- -					

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
-----	-----	-----	-----	-----	-----

Guilt_1	- -	-0.100	0.031	0.058	0.007
0.074					
Guilt_2	- -	0.269	-0.060	-0.138	-0.049
-0.411					
SHAME_1	-0.006	- -	0.008	-0.042	-0.044
-0.085					
SHAME_2	0.066	- -	0.045	0.078	0.094
0.154					
Combe_1	0.055	0.061	- -	-0.044	-0.091
-0.057					
Combe_2	-0.236	-0.010	- -	-0.020	0.017
0.033					
EM_1	0.231	0.010	0.421	- -	0.126
-0.020					
EM_2	-0.155	0.002	-0.045	- -	0.029
0.011					
VIC_1	-0.091	-0.199	-0.075	0.007	- -
0.191					
VIC_2	0.097	0.320	0.195	0.098	- -
-0.306					
FA_SF	0.025	0.021	0.015	0.012	-0.013
- -					
B_SF	-0.033	-0.029	-0.021	-0.016	0.018
- -					

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	-----	-----	-----	-----	-----
	-----	-----	-----	-----	-----
Guilt_1	- -	-0.123	0.039	0.071	0.009
0.090					
Guilt_2	- -	0.262	-0.058	-0.134	-0.048
-0.400					
SHAME_1	-0.004	- -	0.006	-0.033	-0.035
-0.066					
SHAME_2	0.069	- -	0.047	0.081	0.098
0.161					
Combe_1	0.061	0.067	- -	-0.048	-0.100
-0.062					
Combe_2	-0.276	-0.012	- -	-0.024	0.020
0.039					
EM_1	0.296	0.013	0.539	- -	0.161
-0.026					
EM_2	-0.164	0.002	-0.047	- -	0.031
0.011					
VIC_1	-0.087	-0.191	-0.072	0.006	- -
0.183					
VIC_2	0.101	0.333	0.203	0.102	- -
-0.319					
FA_SF	0.033	0.028	0.020	0.016	-0.017
- -					
B_SF	-0.043	-0.037	-0.027	-0.021	0.023
- -					

Modification Indices for LAMBDA-X

	OBSB	SEV
	-----	-----
OTB	- -	0.399
SB	- -	0.399
TSDTP	0.062	- -
TSDVP	0.062	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	OBSB	SEV
	-----	-----
OTB	- -	-0.036
SB	- -	0.058
TSDTP	0.014	- -
TSDVP	-0.010	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	OBSB	SEV
	-----	-----
OTB	- -	-0.036
SB	- -	0.058
TSDTP	0.014	- -
TSDVP	-0.010	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	OBSB	SEV
	-----	-----
OTB	- -	-0.043
SB	- -	0.064
TSDTP	0.012	- -
TSDVP	-0.009	- -

Modification Indices for BETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	-----	-----	-----	-----	-----
Guilt	- -	1.930	0.001	0.053	0.412
1.811					
Shame	1.930	- -	1.916	1.199	0.343
0.662					
Con	- -	1.528	- -	0.055	0.029
1.221					
Empathy	- -	0.014	0.055	- -	3.410
0.003					
VIC	0.029	0.038	- -	2.214	- -
0.001					
SF	- -	- -	- -	- -	- -
- -					

Expected Change for BETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
----	-------	-------	-----	---------	-----

	OBSB	SEV
Guilt	- -	- -
Shame	- -	- -
Con	-0.005	0.004
Empathy	-0.009	-0.010
VIC	0.055	0.013
SF	- -	- -

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for PSI

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
Shame	1.930	- -	- -	- -	- -
Con	0.001	1.702	- -	- -	- -
Empathy	0.053	0.063	0.055	- -	- -
VIC	0.454	1.890	0.029	3.607	- -
SF	- -	- -	- -	- -	- -

Expected Change for PSI

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
Shame	0.078	- -	- -	- -	- -
Con	-0.002	0.057	- -	- -	- -
Empathy	0.022	0.020	0.020	- -	- -
VIC	-0.041	-0.218	-0.009	0.114	- -
SF	- -	- -	- -	- -	- -

Standardized Expected Change for PSI

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
Shame	0.078	- -	- -	- -	- -
Con	-0.002	0.057	- -	- -	- -
Empathy	0.022	0.020	0.020	- -	- -
VIC	-0.041	-0.218	-0.009	0.114	- -
SF	- -	- -	- -	- -	- -

Modification Indices for THETA-EPS

Combe_2	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1
---------	---------	---------	---------	---------	---------

FA_SF	- -	- -	0.009	-0.028	0.009
0.001					
B_SF	- -	- -	- -	0.059	-0.029
0.021					

Expected Change for THETA-EPS

B_SF	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
	-----	-----	-----	-----	-----	---
EM_1	- -					
EM_2	- -	- -				
VIC_1	0.039	- -	- -			
VIC_2	- -	0.027	0.114	-0.296		
FA_SF	-0.008	0.018	0.061	-0.030	- -	
B_SF	0.004	- -	- -	0.024	- -	

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

Combe_2	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
	-----	-----	-----	-----	-----	---
Guilt_1	- -					
Guilt_2	- -	- -				
SHAME_1	- -	- -	- -			
SHAME_2	- -	- -	- -	- -		
Combe_1	- -	0.013	0.021	- -	- -	
Combe_2	- -	0.012	-0.001	0.024	0.010	
EM_1	-0.003	- -	- -	- -	- -	
EM_2	0.025	-0.032	-0.036	0.026	-0.004	
-0.022						
VIC_1	- -	-0.037	-0.040	- -	-0.026	
0.003						
VIC_2	0.008	-0.025	- -	- -	- -	
0.011						
FA_SF	- -	- -	0.010	-0.038	0.013	
0.001						
B_SF	- -	- -	- -	0.080	-0.042	
0.031						

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

B_SF	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
	-----	-----	-----	-----	-----	---
EM_1	- -					
EM_2	- -	- -				
VIC_1	0.048	- -	- -			
VIC_2	- -	0.029	0.114	-0.321		
FA_SF	-0.014	0.025	0.078	-0.042	- -	
B_SF	0.006	- -	- -	0.033	- -	

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

Combe_2	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--
OTB	0.026	- -	- -	- -	2.828	
0.678						
SB	0.015	- -	1.031	1.518	0.931	
0.572						
TSDTP	0.051	0.096	- -	- -	0.277	
0.533						
TSDVP	0.393	0.745	0.780	0.003	0.796	
0.857						

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

B_SF	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--
OTB	0.107	- -	2.342	- -	- -	
0.060						
SB	0.396	1.969	0.884	4.785	0.060	
- -						
TSDTP	0.311	0.045	0.787	0.567	0.094	
0.272						
TSDVP	0.717	0.100	0.101	0.115	1.280	
0.280						

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

Combe_2	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--
OTB	0.003	- -	- -	- -	0.027	
-0.013						
SB	0.002	- -	0.035	-0.049	-0.017	
-0.013						
TSDTP	-0.005	0.008	- -	- -	0.011	
-0.015						
TSDVP	-0.011	0.020	-0.038	0.002	-0.017	
0.018						

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

B_SF	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--
OTB	-0.005	- -	-0.036	- -	- -	
0.006						
SB	-0.011	0.035	-0.023	0.048	-0.008	
- -						
TSDTP	-0.012	-0.006	-0.025	0.018	0.006	
-0.012						

TSDVP	0.016	-0.008	-0.009	-0.008	0.021
-0.010					

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	--

OTB	0.004	- -	- -	- -	0.036	
-0.018						
SB	0.003	- -	0.030	-0.057	-0.020	
-0.016						
TSDTP	-0.005	0.007	- -	- -	0.010	
-0.015						
TSDVP	-0.012	0.017	-0.025	0.002	-0.016	
0.018						

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	--

OTB	-0.008	- -	-0.041	- -	- -	
0.010						
SB	-0.015	0.040	-0.024	0.054	-0.011	
- -						
TSDTP	-0.012	-0.005	-0.020	0.015	0.007	
-0.012						
TSDVP	0.018	-0.007	-0.007	-0.007	0.024	
-0.011						

Modification Indices for THETA-DELTA

	OTB	SB	TSDTP	TSDVP
OTB	-----	-----	-----	-----
SB	1.930	- -	- -	- -
TSDTP	- -	0.046	- -	- -
TSDVP	0.558	0.081	1.930	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	OTB	SB	TSDTP	TSDVP
OTB	-----	-----	-----	-----
SB	1.156	- -	- -	- -
TSDTP	- -	0.008	- -	- -
TSDVP	-0.023	0.007	0.873	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	OTB	SB	TSDTP	TSDVP
OTB	-----	-----	-----	-----
SB	1.527	- -	- -	- -
TSDTP	- -	0.007	- -	- -

TSDVP   -0.023   0.007   0.609   - -

Maximum Modification Index is 17.90 for Element (9, 6) of LAMBDA-Y

TI

Standardized Solution

LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
Guilt_1	0.571	- -	- -	- -	- -	
Guilt_2	0.544	- -	- -	- -	- -	
SHAME_1	- -	0.671	- -	- -	- -	
SHAME_2	- -	0.794	- -	- -	- -	
Combe_1	- -	- -	0.706	- -	- -	
Combe_2	- -	- -	0.626	- -	- -	
EM_1	- -	- -	- -	0.569	- -	
EM_2	- -	- -	- -	0.382	- -	
VIC_1	- -	- -	- -	- -	0.365	
VIC_2	- -	- -	- -	- -	0.949	
FA_SF	- -	- -	- -	- -	- -	
0.459						
B_SF	- -	- -	- -	- -	- -	
0.620						

LAMBDA-X

	OBSB	SEV
OTB	0.452	- -
SB	0.733	- -
TSDTP	- -	1.104
TSDVP	- -	0.799

BETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						

Shame	--	--	--	--	--
Con	0.760	--	--	--	--
Empathy	0.640	--	--	--	--
VIC	--	--	0.475	--	--
SF	-0.094	-0.591	--	0.269	0.008

GAMMA

	OBSB	SEV
Guilt	0.131	0.420
Shame	0.171	0.188
Con	--	--
Empathy	--	--
VIC	--	--
SF	-0.089	0.024

Correlation Matrix of ETA and KSI

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
Guilt	1.000				
Shame	0.124	1.000			
Con	0.760	0.094	1.000		
Empathy	0.640	0.079	0.486	1.000	
VIC	0.361	0.045	0.475	0.231	1.000
SF	-0.001	-0.595	0.001	0.158	0.007
OBSB	0.229	0.215	0.174	0.147	0.083
SEV	0.451	0.228	0.343	0.289	0.163

Correlation Matrix of ETA and KSI

	OBSB	SEV
OBSB	1.000	
SEV	0.234	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
Guilt	0.780	0.920	0.423	0.591	0.774

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	OBSB	SEV
	-----	-----
Guilt	0.131	0.420
Shame	0.171	0.188
Con	0.099	0.320
Empathy	0.084	0.269
VIC	0.047	0.152
SF	-0.180	-0.053

TI

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
	-----	-----	-----	-----	-----	---

Guilt_1	0.701	- -	- -	- -	- -	
Guilt_2	0.529	- -	- -	- -	- -	
SHAME_1	- -	0.522	- -	- -	- -	
SHAME_2	- -	0.828	- -	- -	- -	
Combe_1	- -	- -	0.775	- -	- -	
Combe_2	- -	- -	0.732	- -	- -	
EM_1	- -	- -	- -	0.728	- -	
EM_2	- -	- -	- -	0.404	- -	
VIC_1	- -	- -	- -	- -	0.350	
VIC_2	- -	- -	- -	- -	0.989	
FA_SF	- -	- -	- -	- -	- -	
0.605						
B_SF	- -	- -	- -	- -	- -	
0.805						

LAMBDA-X

	OBSB	SEV
	-----	-----
OTB	0.544	- -
SB	0.805	- -
TSDTP	- -	0.898
TSDVP	- -	0.685

BETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
----	-------	-------	-----	---------	-----

-----	-----	-----	-----	-----	-----	---

- -	Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
- -	Shame	- -	- -	- -	- -	- -
- -	Con	0.760	- -	- -	- -	- -
- -	Empathy	0.640	- -	- -	- -	- -
- -	VIC	- -	- -	0.475	- -	- -
- -	SF	-0.094	-0.591	- -	0.269	0.008
- -						

GAMMA

		OBSB	SEV			
		-----	-----			
	Guilt	0.131	0.420			
	Shame	0.171	0.188			
	Con	- -	- -			
	Empathy	- -	- -			
	VIC	- -	- -			
	SF	-0.089	0.024			

Correlation Matrix of ETA and KSI

		Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
		-----	-----	-----	-----	-----	---
	SF						

	Guilt	1.000					
	Shame	0.124	1.000				
	Con	0.760	0.094	1.000			
	Empathy	0.640	0.079	0.486	1.000		
	VIC	0.361	0.045	0.475	0.231	1.000	
	SF	-0.001	-0.595	0.001	0.158	0.007	
	1.000						
	OBSB	0.229	0.215	0.174	0.147	0.083	
	-0.192						
	SEV	0.451	0.228	0.343	0.289	0.163	
	-0.095						

Correlation Matrix of ETA and KSI

		OBSB	SEV
		-----	-----
	OBSB	1.000	
	SEV	0.234	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

		Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
		-----	-----	-----	-----	-----	---
	SF						

0.591   0.780   0.920   0.423   0.591   0.774

THETA-EPS

	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	--

Guilt_1	0.508					
Guilt_2	0.189	0.720				
SHAME_1	0.065	0.175	0.727			
SHAME_2	0.244	0.295	- -	0.314		
Combe_1	0.065	- -	- -	0.102	0.400	
Combe_2	0.064	- -	- -	- -	- -	
0.465						
EM_1	- -	-0.046	0.081	0.066	0.090	
0.110						
EM_2	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						
VIC_1	0.029	- -	- -	-0.059	- -	
- -						
VIC_2	- -	- -	-0.004	0.047	0.088	
- -						
FA_SF	-0.087	-0.167	- -	- -	- -	
- -						
B_SF	-0.131	-0.210	0.093	- -	- -	
- -						

THETA-EPS

	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
B_SF	-----	-----	-----	-----	-----	--

EM_1	0.470					
EM_2	- -	0.837				
VIC_1	- -	0.045	0.877			
VIC_2	0.146	- -	- -	0.022		
FA_SF	- -	- -	- -	- -	0.634	
B_SF	- -	-0.037	0.079	- -	- -	
0.352						

THETA-DELTA-EPS

	Guilt_1	Guilt_2	SHAME_1	SHAME_2	Combe_1	
Combe_2	-----	-----	-----	-----	-----	--

OTB	- -	0.064	0.153	0.108	- -	
- -						
SB	- -	0.121	- -	- -	- -	
- -						
TSDTP	- -	- -	-0.052	-0.074	- -	
- -						
TSDVP	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						

THETA-DELTA-EPS

B_SF	EM_1	EM_2	VIC_1	VIC_2	FA_SF	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
OTB	- -	-0.070	- -	0.031	-0.074	
SB	- -	- -	- -	- -	- -	
0.044						
TSDTP	- -	- -	- -	- -	- -	
TSDVP	- -	- -	- -	- -	- -	

THETA-DELTA

	OTB	SB	TSDTP	TSDVP
OTB	0.705			
SB	- -	0.352		
TSDTP	-0.059	- -	0.193	
TSDVP	- -	- -	- -	0.531

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	OBSB	SEV
Guilt	0.131	0.420
Shame	0.171	0.188
Con	0.099	0.320
Empathy	0.084	0.269
VIC	0.047	0.152
SF	-0.180	-0.053

TI

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	OBSB	SEV
Guilt	0.131 (0.048) 2.743	0.420 (0.048) 8.730
Shame	0.171 (0.053) 3.249	0.188 (0.055) 3.447
Con	0.099 (0.037) 2.723	0.320 (0.039) 8.128
Empathy	0.084 (0.031)	0.269 (0.037)

	2.691	7.304
VIC	0.047 (0.018) 2.610	0.152 (0.025) 6.131
SF	-0.180 (0.054) -3.315	-0.053 (0.043) -1.242

Indirect Effects of KSI on ETA

	OBSB	SEV
	-----	-----
Guilt	- -	- -
Shame	- -	- -
Con	0.099 (0.037) 2.723	0.320 (0.039) 8.128
Empathy	0.084 (0.031) 2.691	0.269 (0.037) 7.304
VIC	0.047 (0.018) 2.610	0.152 (0.025) 6.131
SF	-0.091 (0.033) -2.774	-0.077 (0.045) -1.693

Total Effects of ETA on ETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	-----	-----	-----	-----	-----
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
Shame	- -	- -	- -	- -	- -
Con	0.760 (0.073) 10.471	- -	- -	- -	- -
Empathy	0.640 (0.076)	- -	- -	- -	- -

		8.409				
--	VIC	0.361	--	0.475	--	--
		(0.053)		(0.054)		
		6.871		8.740		
--	SF	0.082	-0.591	0.004	0.269	0.008
		(0.069)	(0.068)	(0.020)	(0.100)	(0.042)
		1.180	-8.750	0.194	2.700	0.194

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 1.002

Indirect Effects of ETA on ETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
-----	-----	-----	-----	-----	-----
-----	Guilt	--	--	--	--
--		--	--	--	--
-----	Shame	--	--	--	--
--		--	--	--	--
-----	Con	--	--	--	--
--		--	--	--	--
-----	Empathy	--	--	--	--
--		--	--	--	--
-----	VIC	0.361	--	--	--
--		(0.053)			
		6.871			
-----	SF	0.175	--	0.004	--
--		(0.071)		(0.020)	
		2.459		0.194	

Total Effects of ETA on Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
-----	-----	-----	-----	-----	-----
-----	Guilt_1	0.571	--	--	--
--					
-----	Guilt_2	0.544	--	--	--
--					
		(0.045)			

	12.140				
SHAME_1	- -	0.671	- -	- -	- -
- -					
SHAME_2	- -	0.794	- -	- -	- -
- -		(0.106)			
		7.481			
Combe_1	0.536	- -	0.706	- -	- -
- -	(0.051)				
	10.471				
Combe_2	0.476	- -	0.626	- -	- -
- -	(0.047)		(0.047)		
	10.071		13.446		
EM_1	0.364	- -	- -	0.569	- -
- -	(0.043)				
	8.409				
EM_2	0.244	- -	- -	0.382	- -
- -	(0.039)			(0.055)	
	6.282			6.879	
VIC_1	0.132	- -	0.174	- -	0.365
- -	(0.019)		(0.020)		
	6.871		8.740		
VIC_2	0.343	- -	0.451	- -	0.949
- -	(0.040)		(0.035)		(0.079)
	8.525		12.999		12.019
FA_SF	0.037	-0.272	0.002	0.124	0.004
0.459	(0.032)	(0.031)	(0.009)	(0.046)	(0.019)
	1.180	-8.750	0.194	2.700	0.194
B_SF	0.051	-0.366	0.002	0.167	0.005
0.620	(0.043)	(0.037)	(0.012)	(0.061)	(0.026)
(0.054)					
	1.183	-9.887	0.194	2.726	0.194
11.406					

Indirect Effects of ETA on Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--

Guilt_1	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						
Guilt_2	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						
SHAME_1	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						
SHAME_2	- -	- -	- -	- -	- -	
- -						
Combe_1	0.536	- -	- -	- -	- -	
- -	(0.051)					
	10.471					
Combe_2	0.476	- -	- -	- -	- -	
- -	(0.047)					
	10.071					
EM_1	0.364	- -	- -	- -	- -	
- -	(0.043)					
	8.409					
EM_2	0.244	- -	- -	- -	- -	
- -	(0.039)					
	6.282					
VIC_1	0.132	- -	0.174	- -	- -	
- -	(0.019)		(0.020)			
	6.871		8.740			
VIC_2	0.343	- -	0.451	- -	- -	
- -	(0.040)		(0.035)			
	8.525		12.999			
FA_SF	0.037	-0.272	0.002	0.124	0.004	
- -	(0.032)	(0.031)	(0.009)	(0.046)	(0.019)	
	1.180	-8.750	0.194	2.700	0.194	
B_SF	0.051	-0.366	0.002	0.167	0.005	
- -	(0.043)	(0.037)	(0.012)	(0.061)	(0.026)	
	1.183	-9.887	0.194	2.726	0.194	

Total Effects of KSI on Y

	OBSB	SEV
	-----	-----
Guilt_1	0.075 (0.027) 2.743	0.240 (0.028) 8.730
Guilt_2	0.071 (0.027) 2.657	0.229 (0.029) 7.801
SHAME_1	0.115 (0.035) 3.249	0.126 (0.037) 3.447
SHAME_2	0.136 (0.039) 3.510	0.149 (0.040) 3.730
Combe_1	0.070 (0.026) 2.723	0.225 (0.028) 8.128
Combe_2	0.062 (0.023) 2.712	0.200 (0.025) 7.867
EM_1	0.048 (0.018) 2.691	0.153 (0.021) 7.304
EM_2	0.032 (0.012) 2.595	0.103 (0.018) 5.630
VIC_1	0.017 (0.007) 2.610	0.055 (0.009) 6.131
VIC_2	0.045 (0.017) 2.676	0.144 (0.020) 7.216
FA_SF	-0.083 (0.025) -3.315	-0.024 (0.020) -1.242
B_SF	-0.112 (0.033) -3.341	-0.033 (0.026) -1.248

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	OBSB	SEV
Guilt	0.131	0.420
Shame	0.171	0.188
Con	0.099	0.320
Empathy	0.084	0.269
VIC	0.047	0.152
SF	-0.180	-0.053

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

	OBSB	SEV
Guilt	- -	- -
Shame	- -	- -
Con	0.099	0.320
Empathy	0.084	0.269
VIC	0.047	0.152
SF	-0.091	-0.077

Standardized Total Effects of ETA on ETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	- -	- -	- -	- -	- -
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
Shame	- -	- -	- -	- -	- -
Con	0.760	- -	- -	- -	- -
Empathy	0.640	- -	- -	- -	- -
VIC	0.361	- -	0.475	- -	- -
SF	0.082	-0.591	0.004	0.269	0.008

Standardized Indirect Effects of ETA on ETA

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
	- -	- -	- -	- -	- -
Guilt	- -	- -	- -	- -	- -
Shame	- -	- -	- -	- -	- -
Con	- -	- -	- -	- -	- -
Empathy	- -	- -	- -	- -	- -

VIC	0.361	--	--	--	--
SF	0.175	--	0.004	--	--

Standardized Total Effects of ETA on Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
-----	-----	-----	-----	-----	-----
Guilt_1	0.571	--	--	--	--
Guilt_2	0.544	--	--	--	--
SHAME_1	--	0.671	--	--	--
SHAME_2	--	0.794	--	--	--
Combe_1	0.536	--	0.706	--	--
Combe_2	0.476	--	0.626	--	--
EM_1	0.364	--	--	0.569	--
EM_2	0.244	--	--	0.382	--
VIC_1	0.132	--	0.174	--	0.365
VIC_2	0.343	--	0.451	--	0.949
FA_SF	0.037	-0.272	0.002	0.124	0.004
B_SF	0.051	-0.366	0.002	0.167	0.005

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC
-----	-----	-----	-----	-----	-----
Guilt_1	0.701	--	--	--	--
Guilt_2	0.529	--	--	--	--
SHAME_1	--	0.522	--	--	--
SHAME_2	--	0.828	--	--	--
Combe_1	0.589	--	0.775	--	--
Combe_2	0.556	--	0.732	--	--
EM_1	0.466	--	--	0.728	--
EM_2	0.259	--	--	0.404	--

- -	VIC_1	0.126	- -	0.166	- -	0.350
- -	VIC_2	0.357	- -	0.470	- -	0.989
- -	FA_SF	0.049	-0.358	0.002	0.163	0.005
0.605	B_SF	0.066	-0.476	0.003	0.217	0.007
0.805						

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
	-----	-----	-----	-----	-----	---

- -	Guilt_1	- -	- -	- -	- -	
- -	Guilt_2	- -	- -	- -	- -	
- -	SHAME_1	- -	- -	- -	- -	
- -	SHAME_2	- -	- -	- -	- -	
- -	Combe_1	0.536	- -	- -	- -	
- -	Combe_2	0.476	- -	- -	- -	
- -	EM_1	0.364	- -	- -	- -	
- -	EM_2	0.244	- -	- -	- -	
- -	VIC_1	0.132	- -	0.174	- -	
- -	VIC_2	0.343	- -	0.451	- -	
- -	FA_SF	0.037	-0.272	0.002	0.124	0.004
- -	B_SF	0.051	-0.366	0.002	0.167	0.005
- -						

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

SF	Guilt	Shame	Con	Empathy	VIC	
	-----	-----	-----	-----	-----	---

- -	Guilt_1	- -	- -	- -	- -	
- -	Guilt_2	- -	- -	- -	- -	
- -	SHAME_1	- -	- -	- -	- -	
- -	SHAME_2	- -	- -	- -	- -	
- -	Combe_1	0.589	- -	- -	- -	
- -	Combe_2	0.556	- -	- -	- -	
- -						

- -	EM_1	0.466	- -	- -	- -	- -
- -	EM_2	0.259	- -	- -	- -	- -
- -	VIC_1	0.126	- -	0.166	- -	- -
- -	VIC_2	0.357	- -	0.470	- -	- -
- -	FA_SF	0.049	-0.358	0.002	0.163	0.005
- -	B_SF	0.066	-0.476	0.003	0.217	0.007

Standardized Total Effects of KSI on Y

	OBSB	SEV
	-----	-----
Guilt_1	0.075	0.240
Guilt_2	0.071	0.229
SHAME_1	0.115	0.126
SHAME_2	0.136	0.149
Combe_1	0.070	0.225
Combe_2	0.062	0.200
EM_1	0.048	0.153
EM_2	0.032	0.103
VIC_1	0.017	0.055
VIC_2	0.045	0.144
FA_SF	-0.083	-0.024
B_SF	-0.112	-0.033

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	OBSB	SEV
	-----	-----
Guilt_1	0.092	0.295
Guilt_2	0.069	0.222
SHAME_1	0.090	0.098
SHAME_2	0.142	0.156
Combe_1	0.077	0.248
Combe_2	0.073	0.234
EM_1	0.061	0.196
EM_2	0.034	0.109
VIC_1	0.017	0.053
VIC_2	0.047	0.150
FA_SF	-0.109	-0.032
B_SF	-0.145	-0.043

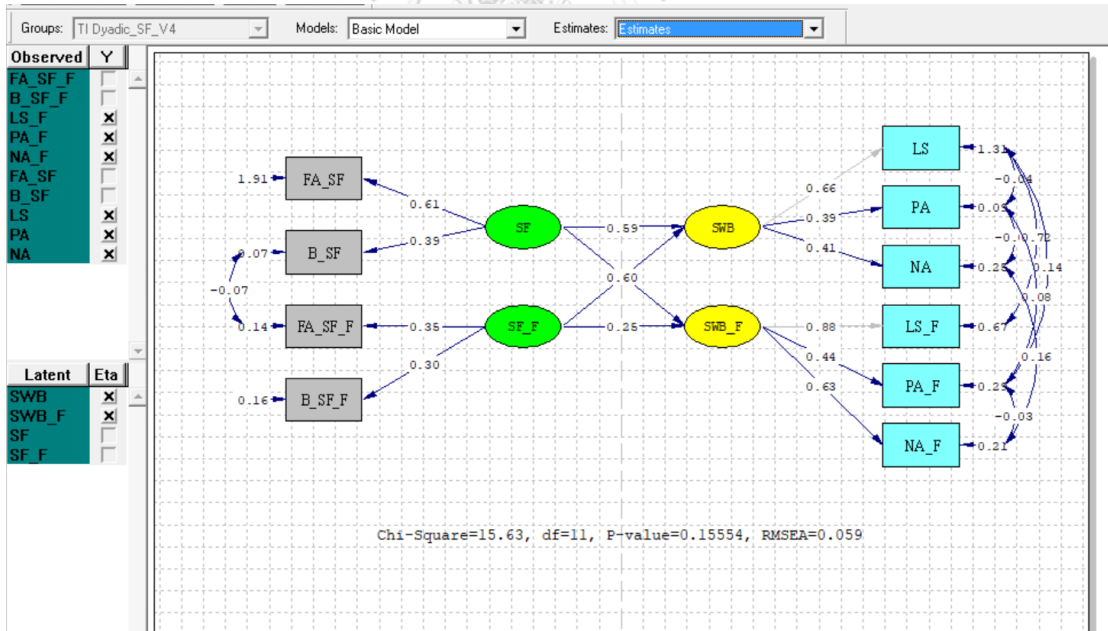
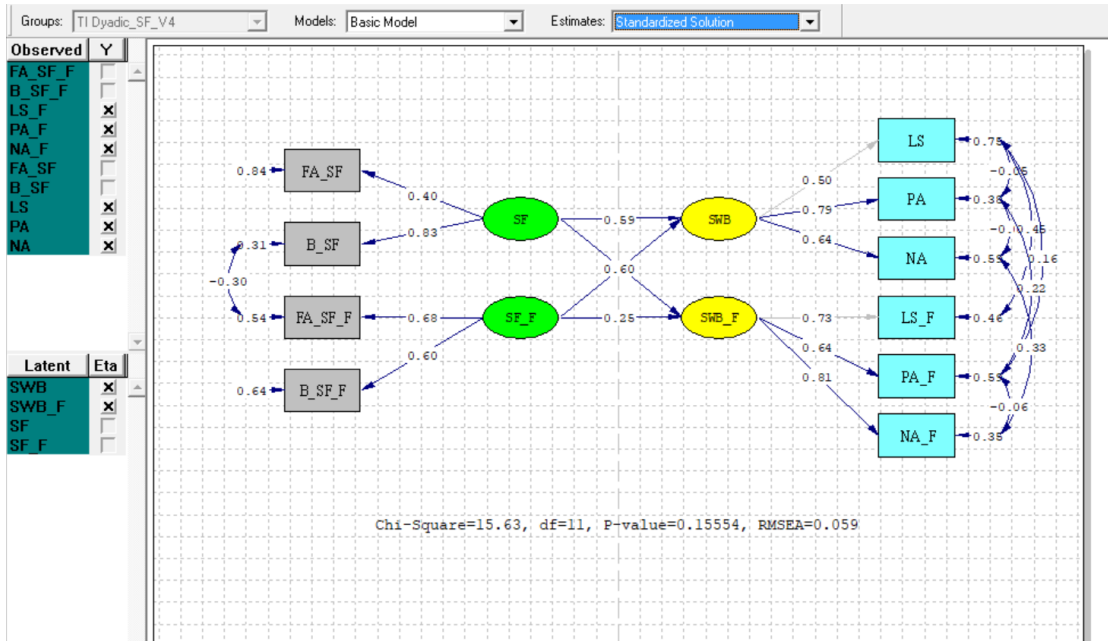
Time used: 0.094 Seconds

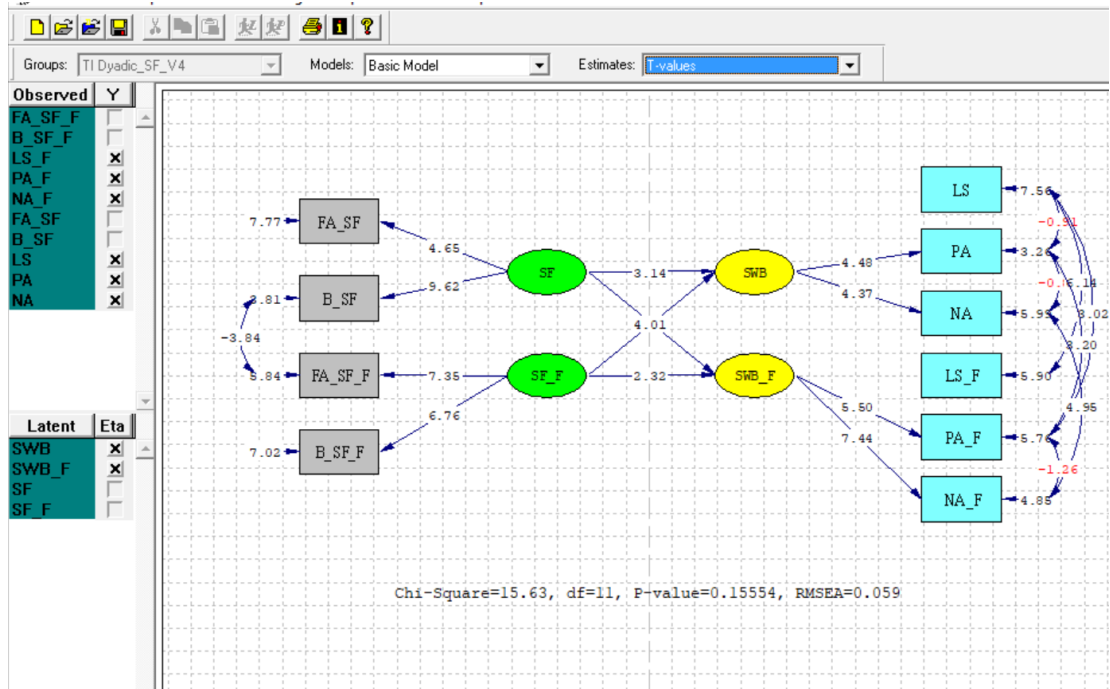

ภาคผนวก ฅ

ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของอิทธิพลหลักและอิทธิพลร่วม
ของการให้อภัยตนเองต่อความสุขเชิงอัตวิสัยในเยาวชนผู้กระทำผิดและครอบครัว

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

DATE: 5/ 8/2021

TIME: 14:27

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
 Scientific Software International, Inc.
 7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
 Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140
 Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-

2005

Use of this program is subject to the terms specified in
 the

Universal Copyright Convention.
 Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\phummaret
 phupha\Desktop\DY_V3\Dyadic_V4_120.LPJ:

```

TI Dyadic_SF_V4
!DA NI=10 NO=0 MA=CM
SY='C:\Users\phummaret phupha\Desktop\DY_V3\Dyadic_V4_120.dsf' NG=1
SE
8 9 10 3 4 5 6 7 1 2 /
MO NX=4 NY=6 NK=2 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY
LE
SWB SWB_F
LK
SF SF_F
FR LY(1,1) LY(2,1) LY(3,1) LY(4,2) LY(5,2) LY(6,2) LX(1,1) LX(2,1)
LX(3,2)
FR LX(4,2) GA(1,1) GA(1,2) GA(2,1) GA(2,2)

FR TE(4,1) TH(2,4) TE(6,3) TH(3,2) TH(1,1) TE(2,1) TH(3,5) TE(5,1)
TH(4,5) TH(1,5) TH(1,2) TH(2,1) TD(3,2) TE(6,5) TE(5,2) TH(3,4)
TE(3,2) TH(1,3) TH(3,1)
PD
OU RS EF FS SC MI ND=3 AD=OFF

```

TI Dyadic_SF_V4

```

Number of Input Variables 10
Number of Y - Variables 6
Number of X - Variables 4
Number of ETA - Variables 2
Number of KSI - Variables 2
Number of Observations 120

```

TI Dyadic_SF_V4

Covariance Matrix

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----	---

LS	1.695					
PA	0.238	0.248				
NA	0.302	0.128	0.418			
LS_F	1.194	0.310	0.348	1.469		
PA_F	0.400	0.230	0.157	0.409	0.485	
NA_F	0.373	0.187	0.390	0.593	0.228	
0.609						
FA_SF	0.581	0.328	0.106	0.416	0.100	
0.247						
B_SF	0.281	0.152	0.167	0.456	0.178	
0.244						
FA_SF_F	0.160	0.169	0.126	0.201	0.120	
0.201						
B_SF_F	0.205	0.126	0.165	0.281	0.054	
0.238						

Covariance Matrix

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	-----	-----	-----	-----
B_SF	2.280	0.216		
FA_SF_F	0.194	0.119	0.253	
B_SF_F	0.350	0.159	0.109	0.250
	0.180			

TI Dyadic_SF_V4

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
LS	0	0
PA	1	0
NA	2	0
LS_F	0	0
PA_F	0	3
NA_F	0	4

LAMBDA-X

	SF	SF_F
FA_SF	5	0
B_SF	6	0
FA_SF_F	0	7
B_SF_F	0	8

GAMMA

		SF		SF_F			
		-----		-----			
	SWB	9		10			
	SWB_F	11		12			
	PHI						
		SF		SF_F			
		-----		-----			
	SF	0					
	SF_F	13		0			
	PSI						
		SWB		SWB_F			
		-----		-----			
		14		15			
	THETA-EPS						
	NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
		-----	-----	-----	-----	-----	-----

	LS	16					
	PA	17	18				
	NA	0	19	20			
	LS_F	21	0	0	22		
	PA_F	23	24	0	0	25	
	NA_F	0	0	26	0	27	
28							
	THETA-DELTA-EPS						
	NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
		-----	-----	-----	-----	-----	-----

	FA_SF	29	30	31	0	32	
0							
	B_SF	34	0	0	35	0	
0							
	FA_SF_F	37	38	0	39	40	
0							
	B_SF_F	0	0	0	0	43	
0							
	THETA-DELTA						
		FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F		
		-----	-----	-----	-----		
	FA_SF	33					
	B_SF	0	36				
	FA_SF_F	0	41	42			
	B_SF_F	0	0	0	44		

TI Dyadic_SF_V4

Number of Iterations =165

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
	-----	-----
LS	0.656	- -
PA	0.391 (0.087) 4.485	- -
NA	0.414 (0.095) 4.365	- -
LS_F	- -	0.883
PA_F	- -	0.442 (0.080) 5.498
NA_F	- -	0.628 (0.084) 7.436

LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	0.608 (0.131) 4.652	- -
B_SF	0.386 (0.040) 9.623	- -
FA_SF_F	- -	0.348 (0.047) 7.345
B_SF_F	- -	0.302 (0.045) 6.763

GAMMA

	SF	SF_F
	-----	-----

SWB	0.585 (0.187)	0.277 (0.131)
	3.138	2.115
SWB_F	0.595 (0.148)	0.253 (0.109)
	4.011	2.323

Covariance Matrix of ETA and KSI

	SWB	SWB_F	SF	SF_F
SWB	1.000			
SWB_F	0.757	1.000		
SF	0.974	0.949	1.000	
SF_F	1.097	1.087	0.401	1.000

PHI

	SF	SF_F
SF	1.000	
SF_F	0.401 (0.144)	1.000
	9.741	

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SWB	SWB_F
	0.126 (0.127)	0.160 (0.048)
	0.993	3.298

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

	SWB	SWB_F
	0.874	0.840

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

	SWB	SWB_F
	0.874	0.840

THETA-EPS

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----

LS	1.307 (0.173) 7.559				
PA	-0.036 (0.040) -0.907	0.093 (0.029) 3.257			
NA	- -	-0.021 (0.024) -0.843	0.247 (0.041) 5.991		
LS_F	0.721 (0.117) 6.139	- -	- -	0.671 (0.114) 5.904	
PA_F	0.144 (0.048) 3.015	0.077 (0.024) 3.199	- -	- -	0.286 (0.050) 5.762
NA_F	- -	- -	0.165 (0.033) 4.953	- -	-0.034 (0.027) -1.265

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----
0.649	0.247	0.621	0.409	0.537	0.405

THETA-DELTA-EPS

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
FA_SF	-----	-----	-----	-----	-----
- -	0.235 (0.108) 2.179	0.094 (0.044) 2.150	-0.060 (0.053) -1.150	- -	-0.153 (0.076) -2.005
B_SF	-----	- -	- -	0.127 (0.030) 4.255	- -
FA_SF_F	- -	0.023 (0.020)	- -	-0.144 (0.039)	-0.037 (0.029)

	-2.430	1.169		-3.731	-1.302
B_SF_F	- -	- -	- -	- -	-0.103
					(0.020)
					-5.180

THETA-DELTA

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	1.913 (0.246) 7.772			
B_SF	- -	0.066 (0.017) 3.808		
FA_SF_F	- -	-0.072 (0.019) -3.838	0.144 (0.025) 5.842	
B_SF_F	- -	- -	- -	0.162 (0.023) 7.021

Squared Multiple Correlations for X - Variables

FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
0.162	0.693	0.457	0.361

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 11
 Minimum Fit Function Chi-Square = 15.579 (P = 0.157)
 Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 15.627 (P = 0.156)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 4.627
 90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 19.266)

Minimum Fit Function Value = 0.131
 Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0389
 90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.162)
 Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0595
 90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.121)
 P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.361

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.871
 90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.832 ; 0.994)
 ECVI for Saturated Model = 0.924
 ECVI for Independence Model = 10.535

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom =
1233.692

Independence AIC = 1253.692
Model AIC = 103.627
Saturated AIC = 110.000
Independence CAIC = 1291.567
Model CAIC = 270.277
Saturated CAIC = 318.312

Normed Fit Index (NFI) = 0.987
Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.984
Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.241
Comparative Fit Index (CFI) = 0.996
Incremental Fit Index (IFI) = 0.996
Relative Fit Index (RFI) = 0.948

Critical N (CN) = 189.867

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.0317
Standardized RMR = 0.0419
Goodness of Fit Index (GFI) = 0.974
Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.872
Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.195

TI Dyadic_SF_V4

Fitted Covariance Matrix

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F					
LS	1.737				
PA	0.220	0.246			
NA	0.271	0.141	0.418		
LS_F	1.217	0.296	0.313	1.451	
PA_F	0.392	0.225	0.157	0.390	0.482
NA_F	0.353	0.210	0.387	0.554	0.244
FA_SF	0.623	0.326	0.185	0.510	0.102
B_SF	0.285	0.147	0.156	0.451	0.162
FA_SF_F	0.135	0.172	0.158	0.190	0.130
B_SF_F	0.217	0.130	0.137	0.290	0.042

Fitted Covariance Matrix

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	2.283			
B_SF	0.235	0.215		
FA_SF_F	0.296	0.116	0.265	

B_SF_F   0.257   0.163   0.105   0.253

Fitted Residuals

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----

LS	-0.042				
PA	0.017	0.002			
NA	0.030	-0.013	0.000		
LS_F	-0.024	0.014	0.035	0.018	
PA_F	0.007	0.005	0.000	0.019	0.003
NA_F	0.020	-0.023	0.002	0.039	-0.016
0.002					
FA_SF	-0.043	0.003	-0.079	-0.094	-0.002
-0.116					
B_SF	-0.004	0.005	0.011	0.005	0.015
0.014					
FA_SF_F	0.025	-0.004	-0.032	0.011	-0.010
-0.036					
B_SF_F	-0.012	-0.003	0.027	-0.009	0.012
0.032					

Fitted Residuals

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	-----	-----	-----	-----
B_SF	-0.040	0.001		
FA_SF_F	0.053	0.003	-0.012	
B_SF_F	-0.077	-0.004	0.004	-0.003

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.116
 Median Fitted Residual = 0.002
 Largest Fitted Residual = 0.053

Stemleaf Plot

```

-10|6
- 8|4
- 6|97
- 4|320
- 2|6243
- 0|632209444333200
  0|122233345557112445789
  2|0570259
  4|3
    
```

Standardized Residuals

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----

LS	-0.718				

PA	0.724	0.733			
NA	0.757	-1.890	0.041		
LS_F	-0.877	0.674	0.952	0.786	
PA_F	0.178	0.563	-0.003	0.619	0.255
NA_F	0.481	-2.023	0.265	1.498	-0.837
0.279					
FA_SF	-0.399	0.280	-1.858	-0.851	-0.044
-1.808					
B_SF	-0.752	1.372	1.332	0.682	1.825
1.890					
FA_SF_F	1.298	-0.880	-2.563	0.768	-1.080
-3.379					
B_SF_F	-0.395	-0.458	1.701	-0.402	1.269
2.343					

Standardized Residuals

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	-0.337			
B_SF	-1.597	0.491		
FA_SF_F	1.723	1.047	-2.359	
B_SF_F	-2.057	-0.912	0.861	-0.607

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -3.379
 Median Standardized Residual = 0.255
 Largest Standardized Residual = 2.343

Stemleaf Plot

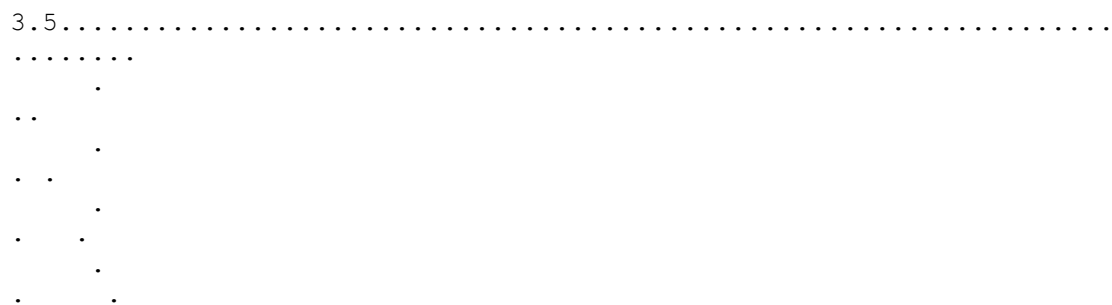
```

- 3|4
- 2|6410
- 1|99861
- 0|9999887654443000
  0|2333355667778889
  1|00333457789
  2|3
    
```

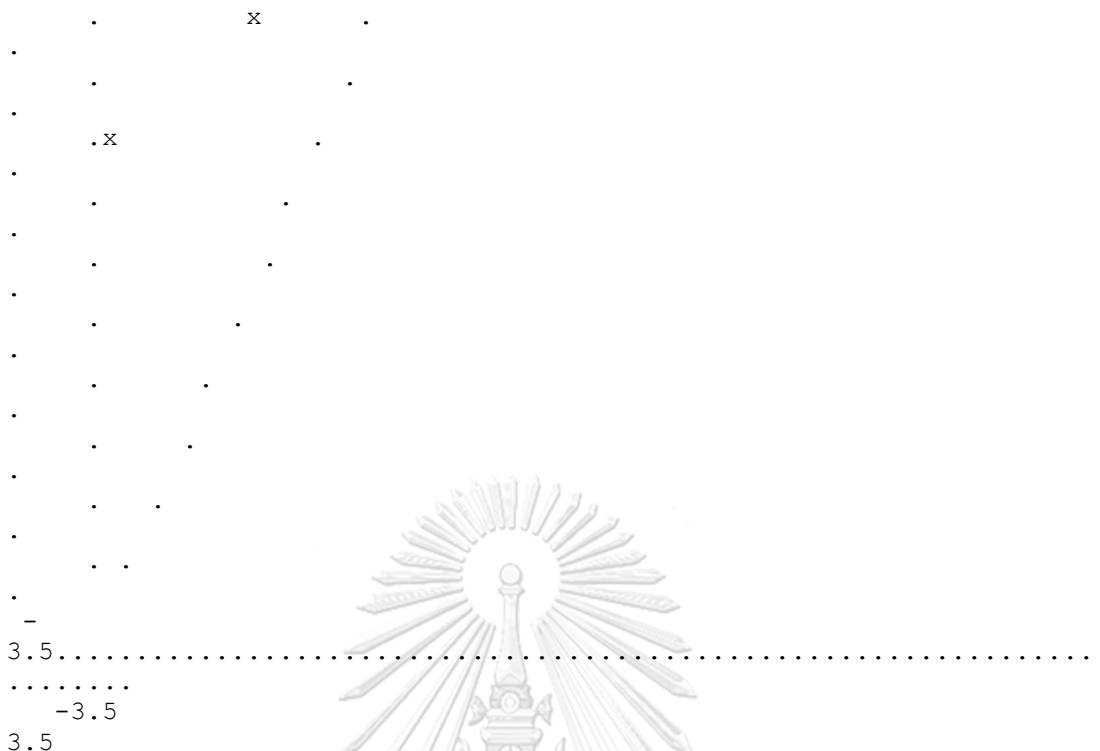
Largest Negative Standardized Residuals
 Residual for FA_SF_F and NA_F -3.379

TI Dyadic_SF_V4

Qplot of Standardized Residuals

TI Dyadic_SF_V4

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
LS	- -	0.122
PA	- -	0.107
NA	- -	0.294
LS_F	0.911	- -
PA_F	1.162	- -
NA_F	2.441	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
LS	- -	-0.248
PA	- -	-0.039
NA	- -	0.103
LS_F	0.433	- -
PA_F	0.230	- -
NA_F	-0.361	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
LS	- -	-0.248

PA	- -	-0.039
NA	- -	0.103
LS_F	0.433	- -
PA_F	0.230	- -
NA_F	-0.361	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
	-----	-----
LS	- -	-0.188
PA	- -	-0.079
NA	- -	0.159
LS_F	0.360	- -
PA_F	0.332	- -
NA_F	-0.464	- -

Modification Indices for LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	- -	1.036
B_SF	- -	1.036
FA_SF_F	5.067	- -
B_SF_F	5.067	- -

Expected Change for LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	- -	-0.211
B_SF	- -	0.134
FA_SF_F	-0.865	- -
B_SF_F	0.752	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	- -	-0.211
B_SF	- -	0.134
FA_SF_F	-0.865	- -
B_SF_F	0.752	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	- -	-0.140
B_SF	- -	0.288
FA_SF_F	-1.682	- -
B_SF_F	1.495	- -

Modification Indices for BETA

	SWB	SWB_F
	-----	-----
SWB	- -	0.006

SWB_F   0.006   - -

Expected Change for BETA

	SWB	SWB_F
	-----	-----
SWB	- -	-0.030
SWB_F	-0.038	- -

Standardized Expected Change for BETA

	SWB	SWB_F
	-----	-----
SWB	- -	-0.030
SWB_F	-0.038	- -

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for PSI

	SWB	SWB_F
	-----	-----
SWB	- -	- -
SWB_F	0.006	- -

Expected Change for PSI

	SWB	SWB_F
	-----	-----
SWB	- -	- -
SWB_F	-0.005	- -

Standardized Expected Change for PSI

	SWB	SWB_F
	-----	-----
SWB	- -	- -
SWB_F	-0.005	- -

Modification Indices for THETA-EPS

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
LS	- -	- -	- -	- -	- -	- -
PA	- -	- -	- -	- -	- -	- -
NA	- -	- -	- -	- -	- -	- -
LS_F	- -	0.535	0.022	- -	- -	- -
PA_F	- -	- -	0.624	0.692	- -	- -
NA_F	0.122	1.810	- -	0.692	- -	- -

Expected Change for THETA-EPS

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
LS	--	--	--	--	--	
PA	--	--	--	--	--	
NA	--	--	--	--	--	
LS_F	--	0.015	0.005	--	--	
PA_F	--	--	0.021	-0.029	--	
NA_F	-0.023	-0.024	--	0.041	--	

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
LS	--	--	--	--	--	
PA	--	--	--	--	--	
NA	--	--	--	--	--	
LS_F	--	0.026	0.006	--	--	
PA_F	--	--	0.047	-0.034	--	
NA_F	-0.023	-0.063	--	0.043	--	

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
FA_SF	--	--	--	0.012	--	
1.604						
B_SF	--	0.203	0.269	--	0.143	
0.019						
FA_SF_F	--	--	0.432	--	--	
0.614						
B_SF_F	0.122	0.112	0.433	1.314	--	
2.791						

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	---
FA_SF	--	--	--	0.010	--	
-0.085						
B_SF	--	0.004	-0.006	--	0.005	
0.002						
FA_SF_F	--	--	-0.013	--	--	
-0.021						
B_SF_F	0.014	-0.005	0.009	-0.031	--	
0.029						

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--
FA_SF	- -	- -	- -	0.006	- -	
-0.072						
B_SF	- -	0.016	-0.019	- -	0.015	
0.006						
FA_SF_F	- -	- -	-0.040	- -	- -	
-0.053						
B_SF_F	0.022	-0.021	0.029	-0.051	- -	
0.075						

Modification Indices for THETA-DELTA

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	- -			
B_SF	0.006	- -		
FA_SF_F	8.231	- -	- -	
B_SF_F	1.149	0.544	0.006	- -

Expected Change for THETA-DELTA

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	- -			
B_SF	-0.003	- -		
FA_SF_F	0.203	- -	- -	
B_SF_F	-0.055	-0.012	-0.007	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
FA_SF	- -			
B_SF	-0.005	- -		
FA_SF_F	0.261	- -	- -	
B_SF_F	-0.073	-0.053	-0.027	- -

Maximum Modification Index is 8.23 for Element (3, 1) of THETA-DELTA

TI Dyadic_SF_V4

Factor Scores Regressions

ETA

NA_F	LS	PA	NA	LS_F	PA_F	
-----	-----	-----	-----	-----	-----	--
SWB	0.315	0.667	0.101	-0.392	-0.179	
0.166						
SWB_F	-0.834	-1.739	0.445	1.488	1.598	
-0.565						

ETA

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
	-----	-----	-----	-----
SWB	-0.062	1.461	0.473	-0.090
SWB_F	0.231	-2.585	1.461	1.983

KSI

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----
SF	-0.828	-2.091	0.840	1.575	1.771
SF_F	1.470	2.386	-1.340	-2.751	-1.870
	-----	-----	-----	-----	-----
	-1.284				
	2.261				

KSI

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
	-----	-----	-----	-----
SF	0.202	-3.152	2.309	2.819
SF_F	-0.202	8.272	-1.316	-3.535

TI Dyadic_SF_V4

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
	-----	-----
LS	0.656	- -
PA	0.391	- -
NA	0.414	- -
LS_F	- -	0.883
PA_F	- -	0.442
NA_F	- -	0.628

LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	0.608	- -
B_SF	0.386	- -
FA_SF_F	- -	0.348
B_SF_F	- -	0.302

GAMMA

	SF	SF_F
	-----	-----
SWB	0.585	0.277
SWB_F	0.595	0.253

Correlation Matrix of ETA and KSI

	SWB	SWB_F	SF	SF_F
	-----	-----	-----	-----
SWB	1.000			
SWB_F	0.757	1.000		
SF	0.974	0.949	1.000	
SF_F	1.097	1.087	0.401	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SWB	SWB_F
	-----	-----
	0.126	0.160

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SF	SF_F
	-----	-----
SWB	0.585	0.277
SWB_F	0.595	0.253

TI Dyadic_SF_V4

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	SWB	SWB_F
	-----	-----
LS	0.497	- -
PA	0.788	- -
NA	0.640	- -
LS_F	- -	0.733
PA_F	- -	0.637
NA_F	- -	0.806

LAMBDA-X

	SF	SF_F
	-----	-----
FA_SF	0.403	- -
B_SF	0.832	- -
FA_SF_F	- -	0.676
B_SF_F	- -	0.601

GAMMA

	SF	SF_F
	-----	-----
SWB	0.585	0.277
SWB_F	0.595	0.253

Correlation Matrix of ETA and KSI

	SWB	SWB_F	SF	SF_F
	-----	-----	-----	-----
SWB	1.000			
SWB_F	0.757	1.000		

SF	0.974	0.949	1.000	
SF_F	1.097	1.087	0.401	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SWB	SWB_F
	-----	-----
	0.126	0.160

THETA-EPS

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----

LS	0.753				
PA	-0.055	0.379			
NA	-	-0.064	0.591		
LS_F	0.454	-	-	0.463	
PA_F	0.157	0.223	-	-	0.595
NA_F	-	-	0.327	-	-0.062

0.351

THETA-DELTA-EPS

	LS	PA	NA	LS_F	PA_F
NA_F	-----	-----	-----	-----	-----

FA_SF	0.118	0.125	-0.062	-	-0.146
B_SF	0.063	-	-	0.228	-
FA_SF_F	-0.170	0.090	-	-0.233	-0.104
B_SF_F	-	-	-	-	-0.296

THETA-DELTA

	FA_SF	B_SF	FA_SF_F	B_SF_F
	-----	-----	-----	-----
FA_SF	0.838			
B_SF	-	0.307		
FA_SF_F	-	-0.303	0.543	
B_SF_F	-	-	-	0.639

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

	SF	SF_F
	-----	-----
SWB	0.585	0.277
SWB_F	0.595	0.253

TI Dyadic_SF_V4

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

	SF	SF_F
	-----	-----
SWB	0.585	0.277
	(0.187)	(0.131)
	3.138	2.115
SWB_F	0.595	0.253
	(0.148)	(0.109)
	4.011	2.323

BETA*BETA' is not Pos. Def., Stability Index cannot be Computed

Total Effects of ETA on Y

	SWB	SWB_F
	-----	-----
LS	0.656	- -
PA	0.391	- -
	(0.087)	
	4.485	
NA	0.414	- -
	(0.095)	
	4.365	
LS_F	- -	0.883
PA_F	- -	0.442
		(0.080)
		5.498
NA_F	- -	0.628
		(0.084)
		7.436

Total Effects of KSI on Y

	SF	SF_F
	-----	-----
LS	0.384	0.182
	(0.122)	(0.086)
	3.138	2.115
PA	0.229	0.108
	(0.060)	(0.048)
	3.840	2.247
NA	0.242	0.115
	(0.061)	(0.055)
	3.950	2.094

LS_F	0.526 (0.131) 4.011	0.223 (0.096) 2.323
PA_F	0.263 (0.063) 4.148	0.112 (0.052) 2.165
NA_F	0.374 (0.081) 4.602	0.159 (0.072) 2.216

TI Dyadic_SF_V4

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

	SF	SF_F
SWB	0.585	0.277
SWB_F	0.595	0.253

Standardized Total Effects of ETA on Y

	SWB	SWB_F
LS	0.656	- -
PA	0.391	- -
NA	0.414	- -
LS_F	- -	0.883
PA_F	- -	0.442
NA_F	- -	0.628

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	SWB	SWB_F
LS	0.497	- -
PA	0.788	- -
NA	0.640	- -
LS_F	- -	0.733
PA_F	- -	0.637
NA_F	- -	0.806

Standardized Total Effects of KSI on Y

	SF	SF_F
LS	0.384	0.182
PA	0.229	0.108
NA	0.242	0.115
LS_F	0.526	0.223
PA_F	0.263	0.112
NA_F	0.374	0.159

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

	SF	SF_F
	-----	-----
LS	0.291	0.138
PA	0.461	0.218
NA	0.374	0.177
LS_F	0.436	0.185
PA_F	0.379	0.161
NA_F	0.480	0.204

Time used: 0.078 Seconds

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ภุมเรศ ภูผา
วัน เดือน ปี เกิด	5 ธันวาคม 2530
สถานที่เกิด	สมุทรสงคราม
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม
ที่อยู่ปัจจุบัน	123 ซอยรามอินทรา 13 แยก 4 ถนนรามอินทรา แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กทม. 10220
ผลงานตีพิมพ์	“การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นของมาตรวัดการให้อภัยตนเองในเยาวชน ผู้กระทำผิด” วารสารสุขศึกษา ปีที่ ๔๔ ฉบับที่ ๒ ประจำเดือน กรกฎาคม – ธันวาคม ๒๕๖๔